SHEILA HOLLAND

Inimi zbuciumate

Traducerea și adaptarea în limba română de

CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

Prolog

Soneria telefonului o smulse pe Harriet dintr-un vis care se petrecea în Normandia și ea trecu dintr-un ocean de flori de meri în întunericul camerei ei din Londra. Gemu.

Reuși să aprindă lampa pe dibuite și, clipind din ochi de somn, privi ceasul deșteptător.

– Ora unu! bombăni ea.

Telefonul încă suna. „Probabil este o greșeală, sau o glumă proastă!".

Alunecă afară din pat și, desculță, se duse în camera de zi. Telefonul era acolo, pe o măsuță joasă, lângă fereastră. De mult intenționa să prelungească firul pentru a putea duce aparatul în camera sa, seara, dar planul nu depășise niciodată stadiul de intenție...

Ridică receptorul și spuse, cu o voce încă adormită:

– Alo!

– Harriet! De ce ți-a trebuit atâta timp să răspunzi? Eram pe punctul de-a închide!

Vocea era indignată.

– Mamă! oftă Harriet.

Cine altcineva ar fi putut avea ideea de a o suna la această oră nepotrivită? Ar fi trebuit să bănuiască...

– Mamă, știi oare cât este ceasul? Trebuia neapărat să mă suni în mijlocul nopții? Știi că mă trezesc la ora șapte. Eram în primul somn!

– Dormeai? Haide, s-a făcut ziuă de mult!

Harriet își chemă în ajutor toate rezervele de răbdare.

– Mamă, între Anglia și America există o diferență orară, spuse ea. Ai uitat asta? Aici este ora unu, de dimineață!

Doamna Cowper bombăni:

– Este enervantă povestea asta cu diferența orară! Îmi pare rău că te-am trezit, draga mea, dar este vorba de o problemă urgentă. Ai oare vești de la Pippa?

Harriet căscă.

– Pippa? Nici o veste recentă.

– Eram plecată când a sosit corespondența, de dimineață și nu m-am întors toată ziua. Tocmai am sosit și am găsit o scrisoare de la ea: spune că s-a logodit!

– Logodit?

Harriet era atât de somnoroasă încât percepea greu ce auzea. În sfârșit, cuvântul căpătă semnificație și în minte îi apăru confuz sora mai mică, așa cum o văzuse ultima oară: zveltă și băiețoasă, în pantaloni strâmți roșii și pulover verde, cu o șapcă peste buclele brunete, având în întregime aerul unui pitic din cărțile cu poze.

– Dar, mamă, este o copilă!

– Firește!

Doamna Cowper încuviința cu nerăbdare.

– Tocmai i-am trimis telegramă pentru a i-o spune și voi reține un loc la primul avion cu destinația Anglia!

– Anglia?

Lui Harriet i se învârtea capul.

– Da, draga mea! Ascultă-mă: trebuie să te duci imediat la Marsh Cob și s-o împiedici pe Pippa să facă o prostie catastrofală.

– Altfel spus, vrei să mă duc acolo?

Harriet se resemnă. Brusc, mintea îi deveni mai limpede și în cele din urmă se trezi complet. Cu o voce joasă și aspră, întrebă:

– Ai spus într-adevăr Marsh Cob? Acolo să fie oare?

– Nu știai nici tu nimic despre asta? M-a mințit în mod rușinos: o credeam în Italia!

– Și eu la fel, spuse Harriet uluită. De cât timp este la Marsh Cob?

– Mi se pare că a plecat direct acolo...

– Ar fi acolo de două luni? Dar... n-a venit să mă vadă! Nici nu mi-a scris... nici nu mi-a telefonat!

– Știa bine că o vei „trăda"! Ți-am spus, a mințit în mod groaznic. Se pare că în timpul călătoriei a întâlnit un tânăr student, într-o escală: în loc să-și continue drumul spre Italia, a plecat spre Anglia. Pippa s-a gândit că tatăl tău o va susține în orice plan ce mi-ar putea fi neplăcut.

– Și este la Marsh Cob de atât de mult timp!...

– Din câte spune ea, da. Trebuie să te duci acolo, Harriet! Interzic în mod categoric această căsătorie. Rezistă până la sosirea mea. I-am anunțat vizita ta în telegramă. Nu pierde timpul. Te las... Pe curând! La revedere, draga mea.

– Mamă, nu pot...

Protestul căzu în gol: doamna Cowper închisese. Harriet rămase pe loc, cu receptorul în mână, privindu-l insistent, cu descurajare.

Clătină din cap și închise.

Se duse la baie, se apălă pe față cu apă rece și îmbrăcă un halat plușat de baie.

Apoi, în bucătăria foarte mică, puse cafetiera pe foc.

Acum, era mai mult decât trează. Privi gânditoare cafeaua filtrându-se. Reflecta.

Părinții săi se despărțiseră de opt ani. Doamna Cowper avea o avere personală frumoasă în Statele Unite și se întorsese acolo cu cele două fete.

Când, la optsprezece ani, Harriet se hotărâse să se întoarcă în Europa, cu scopul de a-și continua studiile aici, nu încercase să-și vadă tatăl. Își pregătise la Sorbona licența în istorie, după care găsise o slujbă la Londra: făcea cercetări pentru un istoric care scria o carte despre relațiile franco-engleze după 1066. Chiar stabilită în Anglia, nu încercase să-și vadă tatăl, nu făcuse efortul de a se întoarce pe meleagurile copilăriei.

Sora sa, Pippa, avea cu cinci ani mai puțin decât ea și acești ani ridicaseră între ele un fel de barieră. Brusc, într-un acces de sinceritate și intransigență, Harriet își mărturisi că își cunoștea foarte puțin sora mai mică. În plus, ultima lor întâlnire avusese loc anul trecut și nu durase decât foarte puțin timp. Ea făcuse doar o scurtă vizită în Statele Unite...

Și iată că Pippa, sub aparențele de veselie și însuflețire uneori puțin copilărească, Pippa reflecta la problemele familiei sale despărțite. Harriet își aminti dintr-o dată că, aflându-se singură cu sora sa mai mică, aceasta o întrebase dacă nu-și văzuse tatăl. Ea îi răspunsese succint: nu-i plăcea să abordeze acest subiect. Acum, regreta că n-o încurajase pe Pippa să vorbească mai mult: astfel ar fi știut câte ceva despre ce se petrecea în capul tinerei fete. Faptul că în cele din urmă Pippa se întorsese la Marsh Cob arăta probabil dorința sa de a cunoaște un tată de care abia își amintea: n-avea decât zece ani în momentul depărțirii... Viața la Marsh Cob i se părea probabil ca un vis îndepărtat.

Harriet oftă. Era obligată să facă ceea ce voia mama sa, dar nu vedea cum ar schimba asta lucrurile. Probabil că Pippa n-o va asculta.

Patul i se păru tare și puțin confortabil când se culcă din nou. Somnul din care fusese trezită cu atâta brutalitate, acum fugise și se făcea ziuă când în sfârșit adormi, pentru a fi tulburată de visuri neplăcute.

* * *

Harriet își făcu valiza și-i telefonă profesorului Lewis Emmet. Lucra pentru acesta de aproape un an și se înțelegeau foarte bine.

Lewis Emmet era un bărbat uscățiv și distrat, care se apropia de patruzeci de ani. Când era absorbit de munca sa, nu simțea timpul trecând. Când Harriet se întorcea de la vreuna din ședințele sale de cercetări, dintr-una din bibliotecile din Londra, îl „certa", reproșându-i că lăsase să se usuce mâncarea pe care i-o pregătise. El nu făcea decât să zâmbească, ochii scânteindu-i strengărește.

– Despotule! De ce oare toate femeile sunt niște tirani?

Amuzată, pe jumătate îngăduitoare, Harriet clătina din cap.

– V-ar trebui o soție, profesore!

Nerușinat ca un puști de pe stradă, Lewis Emmet încerca să pară scandalizat.

– Dumneata uiți convenienețele, Harriet! Fetele nu cer bărbații în căsătorie.

– Mă întreb ce femeie ar accepta să vă fie soție! îi răspundea ea, tachinându-l. Ați face-o să-și piardă mințile!

În acea clipă, răspunzându-i la telefon, părea aerian.

– Daaa?

– Aici Harriet, profesore, spuse ea pe un ton ferm.

El nu păru că înțelege.

– Harriet?...

Vocea i se limpezi.

– Ah, da! Harriet! Am găsit în sfârșit acea referire la Henric al II-lea, draga mea copilă. Am căutat-o o jumătate de noapte, dar o am. Și...

– Profesore, am un mare necaz!

Harriet povesti despre apelul mamei sale și ceru câteva zile de concediu.

– Te credeam americancă, spuse profesorul distrat.

– Am petrecut mulți ani în Statele Unite, explică Harriet cu răbdare, dar sunt născută în Anglia. Sunt cetățean britanic...

– Adevărat? Nu știam.

– Nu aveți prea multă nevoie de mine în aceste zile, nu?

Insista, știind că, dintr-un moment în altul, el putea uita motivul apelului și să vorbească de cu totul altceva.

– Cred că faci o prostie încercând să te amesteci în treburile surorii dumitale, declară el.

Harriet rămase mută. Nu se aștepta la atâta perspicacitate din partea acestui distrat.

– Spui că are optsprezece ani? Are vârsta să se căsătorească! Nu faci decât s-o ridici împotriva dumitale dacă o tratezi ca pe o copilă iresponsabilă.

– Mama mi-a cerut să intervin... Eu sunt de părerea dumneavoastră, profesore, dar n-aș vrea s-o văd din nou nefericită pe mama.

Lewis Emmett rămase tăcut un moment, apoi oftă.

– Draga mea micuță, fă ceea ce crezi că trebuie să faci. Desigur, îți poți lua cât timp ai nevoie. Suntem foarte avansați cu programul nostru, mulțumită conștiinței dumitale profesionale. Să-mi dai vești...

El închise și Harriet făcu la fel, cu un zâmbet. Știa perfect că va uita acest episod, o dată cufundat în studiile lui dragi.

Harriet avea o mică mașină sport, roșie, pe care o conducea repede și bine. Înțelesese foarte repede că o femeie care se mișca într-un mediu masculin trebuia să fie sau destul de frumoasă pentru ca bărbații să facă tot ceea ce voia, sau destul de capabilă pentru a se descurca singură. Fiind o fire independentă și hotărâtă își făcea munca fără să fie ajutată. Oricum, nu era și nu va fi niciodată cu adevărat frumoasă: îi semăna mamei sale, dar nu avea excepționala frumusețe strălucitoare a Carolinei Cowper. Părul întins, șaten închis, era tuns scurt, lăsând să se vadă niște trăsături armonioase; avea ochii albaștri, dar privirea sa directă și rece îi dădea o expresie diferită de cea a mamei sale. Pe chipul delicat al Carolinei Cowper, ochii albaștri erau ca niște violete încântătoare...

Capitolul 1

Călătoria până în comitatul Somerset se desfășură fără incidente. Harriet luă masa de prânz într-un mic restaurant de țară, o supă de roșii excelentă, friptură de miel cu garnitură de fasole verde și la urmă, căpșuni cu frișcă.

Nu venise pe aici de la întoarcerea în Anglia: un fel de instinct o ținuse la distanță. Acum, foarte uimită să constate exactitatea amintirilor sale: nu uitase nimic, nici câmpiile mănoase și verzi acoperite cu floare broștească și cu părăluțe al căror mijloc galben strălucea sub rozul petalelor, nici pereții din piatră brută, nici vacile care păsteau la umbra ulmilor, nici mușteleu cu corpul verde în ale căror aripi transparente strălucea soarele, nici pâraiele mărginite de ferigi, învăluite în roiuri de musculițe... Brusc, toate acestea i se părură familiare și foarte dragi!

Mergea cu viteză pe un drum îngust când observă un bărbat pe drumul pentru pietoni. La zgomotul motorului, se întoarse și întinse brațul spre ea, cu degetul înainte. Un autostopist...

Era tânăr, îmbrăcat în niște pantaloni din pânză pătați și o cămașă mototolită. Harriet apăsă pe accelerație. Nu dorea deloc să-l transporte pe acest băiat...

Dar tânărul se postase chiar în mijlocul drumului! În mod instinctiv, frână brusc. Mașina merse în zigzag și se opri cu botul în mărăcini.

Lividă de furie, Harriet coborî.

– Sunteți nebun? îi strigă ea autostopistului. Aș fi putut să vă zdrobesc! Cum v-a venit ideea să faceți așa ceva? Sunteți absolut inconștient!

– Trebuia să vă fac să vă opriți, îi replică el. N-ați văzut că vă făceam semn? Am nevoie de un transport de urgență.

– Ei bine, nu eu sunt cea de la care îl veți obține! tună Harriet.

Teama „retrospectivă" și mânia îi tăiară picioarele.

Fără să se jeneze, tânărul urcă în mașină.

– Dați-i drumul, sunt grăbit! spuse el.

O clipă, Harrietei i se tăiase respirația.

– Coborâți din mașina mea... coate-goale. Nu vă voi transporta nici dacă ați fi ultimul om de pe pământ! Cine naiba vă credeți? Mutră de... hippie!

– Să nu vi se facă rău, micuțo! spuse el cu o voce tărăgănată. Viața este prea scurtă.

– Coborâți!

Cu un gest rapid, Harriet deschise cutia cu scule și scoase de acolo o cheie.

Intrusul se lăsă liniștit pe spate, își încrucișă brațele privind-o cu toată obrăznicia ironică a ochilor săi căprui.

– Sunteți într-adevăr furioasă! spuse el. Și vă stă bine, să știți...

– Dumneavoastră... sunteți...

Se întrerupse, sufocată de indignare, negăsind niște termeni suficient de tari pe care să-i arunce în față. Îl amenință cu cheia:

– Afară! spuse ea pe un ton amenințător.

Atitudinea tânărului se schimbă imediat: întinse brusc brațul și-i smulse unealta din mâini. Apoi o prinse de încheietură și o forță să se așeze.

– Ascultați, spuse el, sunt grăbit. Așadar, porniți această mică și frumoasă mașină. Trebuie să mă ocup de o urgență... Din păcate! deoarece este plăcut să fiu în compania dumneavoastră...

– O urgență?

Tânărul oftă. Se aplecă, își luă geanta și o deschise.

– Sunt medic. Regret ceea ce s-a întâmplat, dar asta este. Aș fi putut fi un „coate-goale", dar nu sunt decât un discipol al lui Hipocrat. În principiu, este ziua mea liberă; așadar, în mod absurd, fără nici o îndoială, am început să curăț temeinic grajdul... Colegul meu a fost chemat pentru o naștere, apoi a apărut această urgență și a trebuit să-mi iau geanta și să mă grăbesc Am avut timp doar să mă spăl pe mâini.

Își arătă mâinile deosebit de curate.

– Și apoi m-a urmărit ghinionul: mașina mea n-a vrut să pornească. Atunci am plecat pe jos. Ați apărut dumneavoastră...

El ridică din umeri.

– De ce nu mi-ați spus asta, imediat?

– Nu mi-ați permis, spuse bărbatul cu vocea sa tărăgnată.

Harriet oftă cu îngrijorare. Simțea că avea un aer stânjenit.

– Faceți stânga-mprejur, spuse pasagerul său. Trebuie să merg în sat, la circa trei kilometri de aici. L-ați traversat, probabil.

Exasperată, Harriet se supuse.

Merse foarte repede în direcția indicată. Lângă ea, tânărul medic părea perfect relaxat. Era înalt, avea fața colțuroasă; părul de culoare deschisă îi cădea în dezordine pe ceafă. N-avea cravată și cămașa, ale cărei mâneci erau ridicate, era în mod vizibil uzată.

Ochii săi căprui străluciră când observă că Harriet îl privea cu coada ochiului.

– Încă bănuitoare? o întrebă el. Admit că am un aspect ciudat. Știți, nu se curăță un grajd în haină neagră și pantaloni în dungi.

– Aveți?

El o privi fără să înțeleagă.

– Ce să am?

– O haină neagră și pantaloni în dungi.

El râse.

– Pe legea mea, nu! Un costum gri închis este tot ce am mai bun. Știți, țăranii nu pretind eleganța din cartierele șic ale Londrei.

– Eu n-aș fi crezut că solicită un medic care are aerul unui vagabond.

Cu sprâncenele împreunate, pasagerul o privi atent, remarcând pantalonii eleganți, vesta bine croită, chipul proaspăt și părul neted.

– Dacă aveați câteva coaste rupte, poate nu v-ați fi uitat ce aer am! spuse el batjocoritor.

Harriet tăcu, rușinată.

Urmară o stradă a satului liniștit și medicul îi spuse să se oprească în fața portalului vopsit în alb al unei case.

– Așteptați-mă aici, spuse el.

– Ce spuneți, eu nu sunt șofer de taxi! izbucni Harriet, indignată.

Ochii căprui o fixară cu răceală.

– Poate va trebui să-mi conduc pacientul la spital, spuse medicul. Nu știu în ce stare se află. Spitalul este la mai mult de cincisprezece kilometri de aici... Vreți ca, eventual, să-l stransport într-o roabă?

Harriet roși.

– Bine, este în ordine! bombăni ea.

Își dădea seama de egoismuil său, dar orgoliul îi făcea imposibilă o schimbare de atitudine.

În timpul în care medicul era în casă, rămase în mașină, privind cu atenție zidurile mici din piatră cenușie, paiele de pe acoperișuri colorate în ocru, mănunchiurile de glicine care încadrau uneori ferestrele.

Soarele îi încălzea fața. Respiră mirosurile pe jumătate uitate ale frumosului anotimp, cele de ridiche sălbatică, de mixandre, de liliac, parfumul îndepărtat de levănțică. O pisică mare portocalie coborî strada și o privi cu ochii săi verzi, atentă. Se așeză nu departe de mașină și începu să-și lingă labele, cu un aer preocupat.

Harriet avea o slăbiciune pentru pisici. Ieși din mașină și se duse să îngenuncheze în iarbă pentru a-i mângâia blana lucioasă. Pisica torcea...

– Ei bine, aveți totuși niște sentimente omenești! spuse o voce amuzată în spatele ei.

Harriet se ridică.

– Cum se simte pacientul dumneavoastră?

– Mai rău decât credeam. Nu se pune problema să-l transport în mașina dumneavoastră. Voi chema o ambulanță prin telefon. Mulțumesc pentru că m-ați așteptat!

– Dacă vreți, pot aștepta să vă duc înapoi acasă.

Medicul zâmbi. De la ochi îi porniră niște riduri care dezvăluiau o înclinare spre râs.

– Mulțumesc, spuse el, trebuie să merg la spital cu el. Trăiește singur. N-are pe nimeni care să se îngrijească de el.

Harriet clătină din cap. Acum regreta că pleca astfel, dar nu știa nici ce să spună, nici ce să facă.

Medicul o privi urcând în mașină, îi făcu un semn cu mâna și intră în casă.

Harriet plecă, făcând să scrâșnească vitezele. Acesta era cel mai ciudat medic pe care-l văzuse vreodată! Se întrebă ce cred clienții despre el.

Își imagină cu ușurință comentariile pe care le provoca vizitând satele liniștite din Somerset.

Aglomerarea de locuințe din Marsh Cob se ascundea într-o cavitate adăpostită, între câmpiile irigate și grupuri dispersate de copaci izolați, de-a lungul unui drum șerpuitor.

Harriet ajunse la helesteul acoperit cu ierburi acvatice în jurul căruia Pippa și ea alergau desculțe, punând recipiente în care să prindă peștișori cu trei spini pe spate, care nu supraviețuiau niciodată în borcanele de dulceață în care erau puși. Uneori găseau o broască sau o șopârlă de apă... Harriet crezu că aude strigătele Pippei când micile animale le scăpau pentru a se întoarce în apă...

De la helesteu pleca o cărare care străbătea o pajiște. Acolo ajutaseră deseori la adunarea vacilor pentru mulsul de seară. Domnul Bryant o tachina deseori pe Pippa care nu îndrăznea să se apropie prea mult de vaci. Simon, fiul său, scosese într-o zi din buzunar o acadea prăfuită pentru a o pune în mâinile Pippei, în chip de consolare, zâmbindu-i larg, pentru a o face să înțeleagă că n-o disprețuia pentru că-i era frică. Simon era blond, voinic și semeț ca unul dintre caii tatălui său. Le învățase pe cele două fete să joace crichet, pentru că avea nevoie de parteneri, dar Harriet se plictisea repede de joc. Pippa, fidelă și devotată lui Simon, nu se lăsa și nu rareori rămânea în compania băiatului până când se înnopta.

Printr-o perdea de aluni, Harriet ozări ferma lui Louis Bryant, zidul mic ce înconjura curtea, hornurile roșii și ușa de intrare albastră pe care doamna Bryant n-o folosea niciodată deoarece prefera să se învârtească în jurul casei și să intre direct în bucătărie, prin spate.

La capătul șirului de aluni, apăru satul și casa tatălui său, în mijlocul grădinii care cobora până la drum. Nu se schimbase deloc, pereții vopsiți în alb, ferestrele elegante, cu obloanele lor verzi. Pe ușa neagră de la intrare se găsea încă ciocanul de bătut din aramă, în formă de cap de cal care strălucea în soare. Și placa de aramă lucea. O lustruise destul de des pentru a-și aminti fiecare amănunt.

Harriet crezu că i se oprește inima în loc. Frână energic și se opri. „De ce am venit, oare?“ se întrebă ea.

O clipă, fu tentată să se întoarcă. Dar își veni în fire. Era acolo. Trebuia să dacă față situației.

Respiră profund și făcu mașina să înainteze...

Apoi, coborî și încet, urcă aleea care străbătea grădina.

Un parfum persistent o întâmpină. Micsandrele! Ridicând ochii, le văzu, înflorite din abundență pe coama zidului care ascundea grajdul. Ele le semănaseră acolo, la întâmplare. Galbene, portocalii, roșu închis, strânse, răsucite, luptând pentru a avea aer și lumină, fuseseră întotdeauna magnifice. Albinele le copleșeau cu un bâzâit monoton. O mierlă, cocoțată deasupra, fluiera.

Cu un oftat, Harriet manevră cu un gest mecanic ciocanul de bătut în ușă.

După câteva clipe, ușa se deschise și o fată slăbuță, în pantaloni de doc și bluză albă o privi pe noua venită cu o surprindere indignată.

– Harriet!

– Mama m-a rugat să vin! spuse Harriet cu răceală.

Preocupată, Harriet înregistră expresia surorii sale. Pippa avea încă aspectul unei copile, dar în privirea ochilor albaștri, nu era nimic de copil.

– Ei bine, dacă tu crezi că vei putea interveni în viața mea, Harriet, poți foarte bine să faci stânga-mprejur și să te întorci la Londra! Știi că am optsprezece ani și am dreptul să mă căsătoresc.

– Este adevărat, Pippa, replică Harriet calmă.

Pippa îi aruncă o privire nehotărâtă. Nu dorea să renunțe la o indignare pe care o considera justificată.

Sora sa se aplecă și o sărută pe obraz.

– Ai fi putut să-mi spui că ești în Anglia! spuse Harriet. De ce n-ai venit să mă vezi la Londra? De ce nu mi-ai telefonat? Îți plac misterele!

Pippa avea un aer puțin jenat.

– Cu siguranță, i-ai fi spus mamei...

– Înțeleg.

Harriet aruncă o privire semnificativă spre vestibul.

– Dorești să discutăm în pragul ușii? întrebă ea.

Fără plăcere, Pippa se dădu la o parte.

– Iartă-mă, spuse ea. Intră. Unde îți este valiza? Ți se va pregăti patul în cinci minute.

– Nu te neliniști, spuse repede sora mai mare. Voi lua o cameră la „Lebăda de aur". Nu vreau să-mi impun prezența aici.

Pippa o privi cu un aer critic. Dintr-o dată, părea foarte matură.

– Nu vei face asta! spuse ea. Tata ar fi jignit... Amintește-ți că aici sunt cinci dormitoare.

– Totuși...

– Harriet, vrei să-l necăjești pe tata mai mult decât ai făcut-o deja?

Harriet tresări, surprinsă:

– L-a durut mult aflând că erai la Londra de mai mult de un an, adăugă Pippa încet, și că nici măcar n-ai încercat să iei legătura cu el. Nu erai decât la trei ore distanță de aici... Nici măcar nu i-ai scris! Acum, pentru că ești aici, este de la sine înțeles că nu te vei duce să stai la hotel ca și când ai fi o rudă îndepărtată.

Harriet dădu din cap.

– Ai dreptate, Pippa. Într-adevăr, ar părea ciudat... Pippa, oare de ce ai venit aici?

– Voiam să-l văd pe tata! Întotdeauna am vrut să trăiesc lângă el. Știam că mama va face totul pentru a mă împiedica să vin; așadar, nu i-am spus nimic.

– Ai mințit-o!

Pippa clătină din cap.

– Nu puteam face altfel. Nu m-ar fi lăsat niciodată să vin în Europa dacă ar fi știut adevărul!

– Și care este adevărul?

Harriet era dezorientată, puțin sigură pe ea. S-ar fi spus că situația se inversase: că Pippa era mai mare și ea mai mică.

– Așadar, nu înțelegi? Ea a făcut întotdeauna totul pentru a ne ridica împotriva tatălui nostru!

– Nu este adevărat! N-a spus niciodată un cuvânt împotriva lui!

Pippa ridică din umeri.

– Oh! Era foarte subtilă, foarte pricepută! Un cuvânt aici, un cuvânt acolo, o aluzie, un oftat, câteva lacrimi... Mama are un suflet ascuns...

– Mama?

Harriet era îngrozită.

– Cum poți spune asta? Pippa, tu n-o înțelegi!

– Oh! Harriet, întotdeauna ai văzut lucrurile prin ochii ei! Te-ai comportat întotdeauna cum a vrut ea. Ești favorita ei: eu semăn prea mult cu tata, nu destul cu ea. Îți amintești? Mă privea și spunea că eram portretul tatălui nostru... și felul în care o spunea arăta că pentru ea nu era un compliment.

– Ai imaginație, Pippa!

Pe neașteptate, Harriet abordă subiectul riscant:

– Cu cine ai intenția să te căsătorești? Mama nu mi-a dat numele. Presupun că este un englez.

– Mai curând, da! Este Sim Bryant!

Harriet rămase o clipă fără grai.

– Sim? spuse ea în cele din urmă. Doamne Dumnezeule! Vrei să spui Simon Bryant?

– Exact!

Dintr-o dată, Pippa deveni voioasă ca un cintezoi și ochii îi străluceau.

– M-am „lovit“ de el toamna trecută, Harriet. Urma un curs de agricultură într-o școală din Vest când ne-am întâlnit. L-am

recunoscut dintr-o privire! Doar auzindu-l vorbind lent, cu accentul său graseiat și mi s-a făcut atât de dor de aceste regiuni, încât am izbucnit în lacrimi, acolo, în stradă! Atunci m-a luat cu el la prânz într-un restaurant și mi-a spus că Marsh Cob nu se schimbase deloc. M-am hotărât că mă voi întoarce acasă.

Un amănunt o frapă pe Harriet. Spuse, amuzată:

– Știi? Tocmai am observat că ai accent american! Mă întreb dacă și eu îl mai am? Cred că am remarcat asta pentru că de un an nu aud vorbindu-se decât englezește.

Pippa păru indignată.

– Îmi pierd accentul foarte repede, spuse ea. La urma urmei sunt englezoaică, nu sunt americancă! Aici este țara mea, aici sunt acasă. Nu mă voi întoarce la mama. Poți să i-o spui!

– I-o vei spune tu însăți când va fi aici!

Pippa avu un aer îngrozit.

– Ce glumă, Harriet!

– Mi-a spus că ți-a trimis o telegramă.

– N-am primit nimic.

Pippa părea gata să izbucnească în plâns.

Se aflau încă în micul vestibul întunecos. Harriet avea un nod în gât: regăsea mirosul de ceară și levănțică ce venea dinspre mobile; mantoul și pălăria tatălui său erau agățate în vechiul cuier în perete; pe jos era același covor uzat; vasul mare de China în care doctorul Cowper își punea bastoanele și umbrela era tot acolo, cu dragonul verde pe el. Harriet se surpinse numărând țepușele de pe spatele dragonului, cum făcea în copilărie!

Ușa ce dădea spre bucătărie se deschise brusc. O femeie slăbuță, cu un șorț înflorat apăru în prag și o privi insistent pe vizitatoare, ștergându-și mâinile ude de șorț.

– Nu este posibil! spuse ea. Sunteți chiar dumneavoastră, domnișoară?

Întrebarea o făcu să râdă pe Harriet. Era atât de tipică!

– Nu v-aș fi recunoscut, dar semănați atât de mult cu mama dumneavoastră! Tatăl dumneavoastră nu va mai ști pe ce lume se află, cu amândouă fiicele în casă!

– Fordie, crezi că ne-ai putea pregăti ceaiul? întrebă Pippa.

Era aproape exagerat de afectuoasă în dorința de a-i dovedi surorii sale că era într-adevăr la ea, în această casă.

– Sora mea are nevoie să-și recapete puterile după călătorie, adăugă ea.

Harriet își stăpâni un zâmbet și strânse mâna menajerei.

– Cât sunt de fericită că vă văd, doamnă Ford! Îmi amintesc atât de bine de dumneavoastră!

– Adevărat, domnișoară? Aveați probabil cincispreece ani când v-am văzut ultima dată. Și iată-vă, acum, complet matură.

– Da, spuse Harriet zâmbind. Ce mai faceți?

– Nu mă plâng prea mult. Mă dor picioarele. Știți, pe jos sunt dale: să stai pe ele, în genunchi în fiecare zi, asta stârnește reumatismele.

Mary Ford pocni din limbă și clătină din cap.

– Asta mai ales când plouă. Dar... pentru asta nu înseamnă că nu vă voi da un ceai! Dacă aveți nevoie de mine, domnișoară, voi fi în bucătărie.

Pippa își conduse sora în salon.

Pereții erau vopsiți într-un galben intens, ceea ce dădea încăperii un aspect însorit.

– Eu sunt cea care a vopsit pereții, anunță Pippa cu mândrie.

– Adevărat? Este o treabă demnă de un profesionist!

Dintr-o dată, Harriet se simți foarte obosită. Dar ce era mai rău nu venise încă: va trebui să-și înfrunte tatăl, pe care nu-l văzuse de opt ani.

Pippa se așeză pe pervazul ferestrei, legănându-și picioarele subțiri. Avea un aer provocator și totuși surorii sale îi părea puțin demnă de milă.

– Oare ce-ai făcut în tot acest timp, aici? o întrebă Harriet pe Pippa în modul cel mai firesc.

– Am muncit cu Sim, răspunse Pippa.

– Ai muncit la fermă?

Harriet ațintì asupra tinerei fete o privire stupefiată. N-o vedea pe sora sa delicată dedicându-se unor munci dure!

– De fapt, fac mai ales muncă de hârțogărie. Sim este mulțumit că-l scutesc de asta. Tatăl lui a murit, știai? Conduce ferma singur. Părinții săi au murit într-un accident de circulație acum șase luni. Sim spune că este o adevărată binecuvântare că au plecat împreună: dacă unul rămânea fără celălalt, ar fi fost atât de nenorocit! Știi...

Pipa se opri brusc, deoarece se deschise ușa.

Harriet se întoarse, apoi încremeni, înghețată la vederea tatălui său.

Era acolo, cu umerii încovoiați, îmbrăcat în vechea haină din stofă de lână și părul brunet ciufulit de vânt.

Ochii i se măriră recunoscându-și fiica mai mare.

– Bună ziua, Harriet, spuse el foarte încet.

Capitolul 2

„Bună ziua, Harriet“, spusese Philipp Cowper, dar Harriet nu avu posibilitatea să răspundă, deoarece Pippa interveni grăbită, ca pentru a scăpa de o corvoadă:

– Mama i-a telefonat Harrietei; ea i-a ordonat să vină aici. Este tipic pentru ea, nu-i așa?

– Philippa!

Doctorul Cowper, care era singurul care folosea numele fiicei mai mici, ridicase vocea cu severitate.

– Nu vorbi despre mama ta pe un asemenea ton! Ți-am spus că va fi tulburată aflând că te-ai logodit atât de neașteptat.

– Este pur și simplu furioasă că m-am descurcat fără ea! ripostă Pippa. Detestă ca oamenii să facă indiferent ce fără permisiunea ei! Are complexul puterii despotice!

– Ajunge, Philippa! spuse aspru doctorul.

Harriet era consternată. Era oare posibil ca o fiică să vorbească astfel despre mama sa?...

Tatăl său era acolo, în fața ei, și totuși erau ca doi străini. Și iată că sora sa se ridica împotriva ei!

Pippa insistă:

– Ai să vezi! Va încerca să mă facă să rup logodna! Dar nu va reuși! Mă voi căsători cu Sim în ciuda a tot ceea ce ar putea spune!

– Am putea aștepta să aflăm ce va spune, nu crezi?

Doctorul Cowper părea obosit.

El se întoarse spre Harriet.

– Știi, îi semeni mult mamei tale...

Vocea îi era gâtuită, ca și când suferea.

– Mă tem că nu se poate face comparație între noi, spuse Harriet.

Constată cu uimire că era capabilă să-i vorbească tatălui ei cu o anumită ușurință.

Brusc, el zâmbi. Ochii îi străluciră.

– Nu, ai dreptate. Mama ta era femeia cea mai încântătoare pe care am văzut-o vreodată. Ar însemna să pretinzi repetarea unui miracol dacă ai pretinde să fii la fel de frumoasă ca ea.

Harriet se înfioră: tonul tatălui său trăda o înflăcărare pătimașă.

Pippa se agită cu un aer jenat și râse enervată.

– Chiar și când nu este aici, mama reușește să dețină primul loc în conversație!

Doctorul Cowper îi aruncă o privire afectuoasă fiicei sale mai mici.

Mary Ford apăru, aducând ceaiul pe o tavă pe care o puse pe masă.

– Am pus o ceașcă pentru dumneavoastră, doctore. Am făcut bine?

– Da, mulțumesc, Fordie.

– Îi voi face patul Harrietei în camera din spate. Odinioară, aceea era camera sa, nu-i așa? Astfel se va simți acasă.

– Cine se va simți acasă?

Întrebarea pusă pe un ton indiferent, o făcu pe Harriet să se întoarcă. Îl văzu cu groază pe medicul pe care-l transportase...

Doctorul Cowper zâmbi.

– Ah! Jon! Ți-o prezint pe fiica mea mai mare. Harriet, iată-l pe asociatul meu, doctorul Jonathan Wood.

Doctorul Wood o salută.

– Noi ne-am întâlnit deja, spuse el. Bessy a refuzat să pornească și domnișoara a binevoit să mă transporte...

Pippa începu să râdă.

– Bessy își face încă de cap? Sincer, ar trebui să-ți cumperi o altă mașină!

Doctorul Jonathan Wood își puse mâna pe inimă.

– Credincios până la moarte! spuse el. Bessy și cu mine suntem prieteni nedespărțiți!

– Poate fi periculos să ai o mașină pe care să nu poți conta niciodată, remarcă doctorul Cowper. Ar putea să facă o pană într-un moment în care nu vei găsi pe nimeni pentru a te transporta și asta ar putea fi fatal pentru un bolnav.

– Da, aveți dreptate, oftă Jonathan Wood. Dar mă doare inima s-o pierd. Iubesc acest automobil vechi... Știți ce i s-a întâmplat lui Joe Higgins? A căzut de pe tractor și și-a fracturat trei coaste. L-am dus la „Sfânta Maria". A bombănit cât a ținut drumul. I-am spus că ar fi trebuit să-i mulțumească lui Dumnezeu că nu fusese mai rău! Mai întâi, am crezut că-și rupsese doar un picior: părea o fractură complexă, când l-am palpat a leșinat. Am descoperit coastele mai târziu. Din fericire, piciorul n-a fost chiar atât de grav cum credeam.

Harriet se simțea stingheră, străină cum era de problemele medicale. Faptul că Jonathan Wood o privea uneori cu ironie nu-i convenea deloc.

– Am terminat eu de curățat grajdul! spuse Pippa.

– Mulțumesc, Pippa!

Jonathan Wood avu un zâmbet fermecător care-i lumină fața

– Trebuie să mă schimb înainte de consultație, spuse el.

– Eu sunt de gardă în seara aceasta, spuse doctorul Cowper cu un aer mirat. Ai uitat? Este ziua dumitale liberă.

Tânărul medic aruncă o privire semnificativă spre Harriet.

– Probabil că în seara aceasta doriți să fiți liniștit, spuse el.

Doctorul Cowper păru jenat.

– Mulțumesc, spuse el, dar nu vom schimba nimic din obiceiuri. Știi că nu-mi place să-mi modific programul. Și clienții știu că sunt aici în seara asta.

Se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Trebuie să mă duc să verific fișele; am tot timpul să le văd înainte de a sosi oamenii.

Pippa îl urmă. Avea un aer triumfător. Era fără îndoială încântată că refuzase să-și schimbe programul din cauza fiicei mai mari.

Harriet se întrebă ce trebuia să facă. Se așteptau oare să rămână pur și simplu așezată în salon? După opt ani de despărțire, tatăl său i se părea străin, de neînțeles. Credea oare că-și va relua locul în familie așa, fără nici o discuție? Abia schimbaseră câteva cuvinte. El doar o privise; după expresia din ochii lui, crezuse că fusese profund emoționat, dar urmase doar tăcerea.

Doctorul Wood o observa. Dintr-o dată, îl zări și se întoarse spre el, încruntată.

– V-am recunoscut, bineînțeles, spuse el calm. De aceea nu v-am întrebat numele dumneavoastră și nu v-am cerut nici numărul de telefon Știam că vă voi revedea.

– Cum m-ați cunoscut?

Ce tupeu avea acest bărbat! Credea oare cu adevărat că se simțea jignită că nu-i ceruse numele sau numărul de telefon?

– V-am văzut deseori fotografia...

– Fotografia mea?

Harriet era uluită.

– Este pe biroul tatălui dumneavoastră. Nu v-ați schimbat mult din adolescență.

– Adevărat?

Vocea sa avea un ton trist și se întrebă de ce. Regreta faptul că tânărul medic o privea cu atenție.

– Locuiți de un an la Londra, nu-i așa?

Ea îl țintui pe tânăr cu o privire rece.

– Da.

Îl sfida. Îi va face oare reproșuri?

– Îmi place mult tatăl dumneavoastră, spuse el liniștit. Este un om extrem de bun.

Continuând s-o observe, Jonathan Wood înțelese motivul tăcerii și ridică din umeri fără să-și ia ochii de la ea. Ea încercă doar un sentiment de jenă în fața acestei tăceri semnificative. Acest tânăr era ființa cea mai ciudată pe care o întâlnise vreodată. La ce oare se gândea oare privind-o astfel?

Pippa reapăru. Era roșie de mânie și-i aruncă surorii sale mai mari o privire acuzatoare.

– Puteai fi puțin mai amabilă cu tata! spuse ea. Oricine, necunoscând situația, v-ar fi luat drept străini!

Harriet evită privirea lui Jonathan Wood.

– Nu doresc deloc să discut treburile mele personale în prezența unui străin, spuse ea cu răceală. Doamna Ford este la bucătărie? Mă voi duce s-o întreb dacă este gata camera mea. Scuzați-mă.

Ieși din salon.

Când ușa fu închisă, Pippa se întoarse spre tânărul medic.

– Detest familiile! izbucni ea. Dumneata nu?

Era indignată.

– Ce aiureală! reluă ea. Tata este teribil de supărat de stângăcia Harrietei. Această fată este ca... ca un ghețar!

– Când familiile se distrug, se întâmplă deseori așa ceva, spuse Jonathan Wood. Ce vârstă aveați când s-au despărțit părinții?

– Eu aveam zece ani; Harriet avea cincisprezece sau șaisprezece. A fost întotdeauna de partea mamei. Sunt foarte legate...

– Era la o vârstă dificilă când s-a întâmplat asta, spuse medicul. Intrase în adolescență. Probabil că i-a fost foarte greu.

– Și pentru mine a fost la fel de dur! spuse Pippa cu asprime. Eu l-am preferat întotdeauna pe tata, mamei mele. Nu eram drăguță ca Harriet: mama îmi spunea întotdeauna că probabil mă schimbaseră la naștere, că o decepționasem. În schimb, tata era adorabil cu mine: lui îi era perfect egal dacă eram sau nu drăguță. Când am plecat în America, mi-a lipsit teribil.

– Biată micuță, Pippa! nu te mai chinui, acum s-a terminat. Ești un om mare și-l ai pe Sim.

Jonathan Wood își trecu afectuos un braț în jurul umerilor plăpânzi. Pippa îi adresă un zâmbet luminos.

– Mă înțelegi, nu-i așa, Jon? Da, știu că mă înțelegi! Tot timpul cât am fost în America, mi-a fost dor de aceste ținuturi... Mă simțeam acolo ca pedepsită... Cea mai mare parte a timpului, mama și Harriet nu știau nici măcar dacă eram acolo. Eram cea de-a treia persoană, nedorită...

Tânăra fată îl privea pe medic, căutând bunătatea și înțelegerea de care dădea dovadă întotdeauna.

– Vezi, când l-am întâlnit pe Sim acolo, era ca și când regăsisem totul: câmpurile, pajiștile, accentul englez. Am înțeles că dacă reveneam acasă, totul ar fi fost bine.

Jonathan Wood se încruntă ușor.

– Pippa...

Ea îl privi, intrigată de tonul aspru al vocii și se neliniști. El zâmbi și o ciupi ușor de obraz.

– Ei bine, ești aici! Atunci... unde este acel zâmbet care îmi place atât de mult?

* * *

Cu inima grea, Harriet își golea valiza în camera sa de odinioară. O liniște rece domnea în încăpere.

Ferestrele dădeau spre grădină. Trandafirii erau în plină floare, etalându-și din plin petalele mătăsoase, roz, albe, roșii, și mijlocul galben pudrat cu polen. Iedera se cățărase pe perete, cu frunzele ușor pătate de timp, care foșneau ca niște jupoane. Deseori în timpul nopților calde, ascultase acest zgomot.

Exact sub fereastră, creștea un liliac, dând încăperii o lumină verzuie, care vibra în bătaia vântului.

Ca și când fusese în ajun, își aminti ultima dimineață în această cameră. Nu-și putuse crede urechilor: mama sa îi spunea că plecau pentru totdeauna, singure. Răceala de gheață a lucrurilor terminate. Șocul, durerea care o cuprinsese, dar despre care nu putea spune nimic pentru a n-o face să sufere pe mama sa. Se înfioră, regăsind emoția și tristețea de altădată. Porni grăbită spre ușă.

Jos, îl găsi pe Jonathan Wood singur, citind o revistă medicală. O lăsă din mână. Se schimbase și purta niște pantaloni eleganți din catifea bordo, de ultimă modă. Cămașa albă, cu ornamente de stofă în formă de cute bufante îi dădeau un aer de nobil de la vechea curte, care o amuză pe Harriet. Buclele blonde erau aproape în ordine și cravata era asortată la pantaloni.

El zâmbi sub privirea care-l cerceta amănunțit, deloc jenat de zâmbetul Harrietei.

În cele din urmă, întrebă:

– Sunt mai bine așa?

– Tot nu aveți înfățișarea unui medic.

La rândul său, el o privi din cap până în picioare.

– Pe legea mea... n-aveți aerul unui istoric. Am auzit spunându-se că acesta este titlul care vi se acordă? Nu este foarte ciudat pentru o fată, nu?

– Cu siguranță, nu! replică ea cu indignare. Istoria este un lucru pasionant!

– Dacă ar fi să-l credem pe industriașul american Henry Ford, istoria este o țesătură de baliverne, spuse el tachinând-o.

– Dar istoria este cea care a triumfat: domnul Ford figurează acum în dicționar...

Jonathan Wood râse.

– Este adevărat. Bietul bătrân Henry! Ce faceți cu exactitate, Harriet?

– Fac cercetări pentru un profesr. Scrie o carte despre relațiile dintre Anglia și Franța.

– Înțeleg. Mi se pare că v-ați „luat" licența în Franța?

Ea dădu din cap.

– Da, la Sorbona. Parisul este un oraș minunat!... Să știți că sunt foarte francofilă.

– În acest caz, de ce v-ați întors în Anglia? întrebă tânărul medic ridicând din sprâncene.

– Mi s-a oferit această slujbă! L-am întâlnit pe profesorul Emmett la Paris și ne-am înțeles foarte bine...

Ochii căprui o observau.

– Așadar, nu v-a fost dor de țară, ca Pippei?

Harriet roși.

– De fapt, ea unde este? Se schimbă? Trebuie să iasă cu dumneavoastră, sau ceva de genul acesta?

Jonathan Wood zâmbi.

– De ce nu-mi răspundeți la întrebare?

– Puneți prea multe întrebări, doctore Wood!

– Spuneți-mi mai degrabă „Jon"... Este meseria mea să pun întrebări. Când am obținut răspunsurile, pot da un diagnostic.

– Eu nu sunt bolnavă.

– Nu, dar mă interesați. Mi-ar plăcea să știu ce vă îndeamnă înainte. Aparent, sunteți plină de siguranță, dar am impresia că aveți numeroase complexe.

– Detest psihologii amatori! spuse ea tăios.

Jonathan Wood râse din nou

Mâinie Harrietei se crispară; era tot mai iritată.

În acea clipă intră Pippa, radioasă, cu mâna în cea a unui tânăr blond, înalt și vânjos, în costum de doc albastru decolorat, care o privi pe Harriet cu un zâmbet timid.

– Sim! exclamă Harriet.

Și ea l-ar fi recunoscut oriunde. Acei pistrui de la baza nasului, în dreapta, gura frumoasă, bine conturată, maxilarul pătrat... Era aproape excesiv de englez.

Fără tragere de inimă, Pippa îi lăsă mâna pentru ca s-o strângă pe a surorii sale, dar rămase, foarte delicat, în apropierea lui, într-o atitudine de proprietară.

Cinară câteva minute mai târziu. Masa fu foarte simplă: jambon, salată, brânză, fructe, cafea.

Doctorul Cowper veni să li se alăture. Vorbi puțin, cu capul aplecat asupra farfuriei. Harriet, care-l privea din când în când, găsi că părea foarte bătrân. Ochii îi erau marcați de umbre și buzele îi cădeau obosite.

Întorcând capul, întâlni privirea lui Jonathan Wood. Roși. De ce oare o privea astfel?

Simon flecărea vesel. Pe un ton lent, liniștit, vorbea despre fermă. Pippa îi dădea replica însuflețită, aruncând uneori asupra surorii sale o privire triumfătoare.

După cină, comesenii se despărțiră și Harriet se află între patru ochi cu Jonathan Wood.

– Ce crezi despre Sim? o întrebă medicul.

– Îmi place mult, răspunse ea.

– Știi, spuse el distrat, mama dumitale ar putea să aibă dreptate să dezaprobe această căsătorie. Am impresia că altceva decât o mare dragoste o animă pe sora dumitale...

– Ce vrei să spui?

– Gândește-te o clipă... Pippa prezintă toate simptomele clasice...

– Simptomele a ce?

Brusc, sora mai mare se îngrijoră.

– Cele ale unui copil dintr-un cămin distrus.

– Fără psihologie, te rog!

El zâmbi.

– Dă-i ce nume vei vrea, dar asemenea caz poate fi la fel de bine descris doar prin bun-simț. Dar văd că va fi greu să te conving și am o întâlnire. Pe curând!

Salută cu un mic gest din mână și se îndreptă spre ușă. Ea îl privi cu exasperare ieșind. Nu trebuia decât să ia acel aer insolent și să zâmbească astfel pentru a o scoate din sărite.

Harriet se duse la bucătărie. Mary Ford începuse să aranjeze vesela și acceptă cu plăcere ajutorul oferit. Muncirăîmpreună timp de o jumătate de oră, vorbind despre sat pe un ton liniștit.

Mary Ford adora bârfele; se lansase imediat într-o pasionantă descriere a noilor proprietari de la „Leul de aur“, vorbi despre manierele lor, modul de a se îmbrăca, povestea lor. Apoi trecu la Eric, fiul doamnei Weaver care fugise cu o femeie măritată din Bath...

Harriet asculta, considerând o bună parte din ceea ce auzea ca pe niște cancanuri, dar știind că era acolo însăși vocea lăuntrică din Marsh Cob, satul pasionat de scandaluri, de micile povestiri vesele și șocante. La fel ca ceilalți locuitori ai satului, Mary Ford părea că nu se schimbase deloc.

* * *

Înainte de a se culca, Harriet se duse să facă un tur prin sat, în înserarea călduță, privind fluturii de noapte zburând în jurul felinarelor ce se aflau în fața ușii de la „Leul de aur“.

În sat erau două cafenele-restaurant, „Leul de aur“ fiind cel mai vechi.

„Leul de aur“ era mizerabil și părăginit ca un vas eșuat, trosnind la fiecare pală de vânt. Dar o firmă nouă și veselă se legăna deasupra ușii.

„Lebăda aurie“, foarte recent construită la celălalt capăt al satului, era mai strălucitoare decât concurentul său. Sunetele boxelor se auzeau de la un kilometru și jumătate distanță. Mașinile se înghesuiau în parcarea localului. Întorcându-se din drum, Harriet fu mulțumită că nu-și reținuse cameră la hotel. Era probabil imposibil să dormi, mult timp de acum înainte... Se miră că autoritățile locale permiteau un asemenea zgomot.

Se opri lângă grilajul care împrejmuia cimitirul. În jurul pietrelor funerare iarba era proaspăt tunsă; îmbătătorul parfum de iarbă tăiată înmiresma aerul.

Vicarul, domnul Mandley coborî aleea centrală pentru a-i veni în întâmpinare cu fața severă luminată de o călduroasă și bucuroasă surpriză.

– Ești chiar dumneata, draga mea copilă?

Îi întinse mâna.

– Tatăl dumitale mi-a spus că ai sosit. Este o mare bucurie pentru el!

Îl cunoscuse pe acest preot în copilărie, un bărbat uscățiv, adus de spate, cu părul alb și ochi limpezi, cenușii. Îmbătrânise mult!

– Intră, draga mea copilă, vino să vezi biserica. Nu, nu, nu mă deranjează deloc. Îmi amintesc cum o înconjurai când erai mică... Erai o fetiță foarte serioasă, draga mea copilă... Mă întrebam uneori ce vei deveni și iată-te, frumoasă ca mama dumitale.

Gregory Mandley adăugă încet:

– Ce mai face?

Se lăsă condusă până în biserică. Aceasta data din secolul al XII-lea și era construită din silex și piatră de construcții pentru fațade, după un plan arhitectural foarte simplu, cu un turn pătrat la o extremitate și un șir de arcade romane de-a lungul naosului.

Intrând, Harriet se înfioră cum se înfiorase puțin mai devreme în camera sa. Mirosurile de ceară topită, tămâie și flori se adăugau celui de pământ al vechilor pietre reci.

Vicarul insistă s-o ducă în sacristie și să-i arate celebrele piese din aur și argint din Marsh Cob, oferite bisericii de familia Cob pe la anul 800, într-o perioadă în care stăpâneau toate pământurile din regiune. Ultimul Cob murise cu cincizeci de ani în urmă și trebuise să vândă ce-i rămăsese pentru a onora datoriile de la joc.

Gregory Mandley despachetă cu grijă obiectele înmânându-l pe fiecare cu delicatețe. Pentru că el o dorea, Harriet se entuziasmă în fața potirului, chivotului, a crucii masive din argint și a sfeșnicelor fine.

– Comoara noastră! murmură vicarul punând magnificele obiecte în suportul lor. Ar fi păcat să se vândă toate acestea!

– Va fi vorba despre așa ceva?

Preotul ridică din umeri.

– Cu siguranță, știi ce nevoie au de bani bisericile în zilele noastre! spuse el. Aceste minuni se folosesc atât de rar... pare nedrept să fie păstrate sub cheie aici, când ar putea hrăni atâția înfometați și adăposti atâția nefericiți...

– Ezitați?

Harriet îl privi pe bărbat cu curiozitate. Ea aprecia frumusețea acestor opere de artă foarte vechi, era fascinată de partea de istorie pe care o reprezentau, dar se gândea că ajutorarea sărmanilor era una din primele îndatoriri ale unei biserici creștine.

Din nou, Gregory Mandley, ridică din umeri. Mărturisi cu simplitate:

– Sunt tulburat, draga mea copilă. Nu sunt decât un om... Întotdeauna m-am considerat ca un gardian al acestei comori ce mi-a fost încredințată în același timp cu această biserică. Dar...

Ridică mâinile slabe.

– Obiectele prețioase nu dau de mâncare săracilor. Când bărbați, femei și copii mor de foame în alte părți ale lumii, am oare dreptul să mă „agăț“ de asemenea lucruri?

Un zgomot în biserică îi făcu să tresară. Gregory Mandley se încruntă:

– Oare cine ar putea fi?

Își încuie comoara în casa se bani de unde o scosese și se întoarseră în sanctuar. Un singur bec lucea slab chiar în spate. Nu se putea vedea cineva, dar când preotul întrebă cu voce puternică cine era acolo, auziră un zgomot lângă cristelniță, alături de ușa mare.

Merseră în acea direcție. O umbră mergea grăbită de la un stâlp la altul, în fundul bisericii.

Vicarul repetă:

– Cine este acolo?

Mânerul de fier al portalului fu învârtit cu un scrâșnet, canatul greu al ușii se frecă de dale și se deschise, apoi se închise cu zgomot: ecoul se retransmise din pereți.

– Dumnezeule! gemu peotul. Sper că n-a golit iar cutia milei. Băieții din sat o jefuiesc în mod regulat!

Harriet își luă rămas bun de la bătrân, mulțumindu-i, apoi porni cu pași lenți pe stradă.

Aproape ajunsese când observă că era urmărită. Niște pași înăbușiți se opreau când ea se oprea, se grăbeau când ea mergea mai repede.

Speriată, își aminti de umbra fugară din biserică și inima începu să-i bată cu putere Acum o chinuia frica. Totuși, era vorba de vreun cultivator care se întorcea acasă sau de vreaun bețiv al satului atras de o siluetă nouă.

Tocmai o luase pe aleea care ducea spre casă când pașii necunoscutului își măriră viteza... Imediat, o formă neagră se grăbi spre ea.

Capitolul 3

Un urlet îi urcă până în gât, dar îi rămase acolo când îl recunoscu pe Jonathan Wood, ciufulit de vânt. Când o întâlni, râdea.

– Bună seara! spuse el.

– Ce te-a apucat să mă urmărești așa? întrebă Harriet. M-ai speriat de moarte.

– Mă întorceam, când te-am văzut mergând pe stradă fără zgomot, ca o hoață! spuse el mirat. Ce s-a întâmplat? De ce te-ai speriat?

Ea nu răspunse.

Medicul se aplecă pentru a o privi mai bine.

– Ei! Ești albă ca varul! Oare ai crezut într-adevăr că te-aș fi atacat?

– Ce aș fi putut crede? Ai alergat brusc spre mine!

– Am alergat pentru a te ajunge din urmă, atâta tot. Vorbește mai încet, te rog! Vrei ca tot satul să afle că deja ne certăm?

Ochii lui Jonathan Wood străluceau strengărește.

– Numai dacă nu-ți pasă dacă se vorbește despre noi în jurul fântânii din piață?

Harriet se îndepărtă cu pas hotărât, clocotind de furie.

Vanitatea acestui tânăr!

El o ajunse din urmă.

– Trebuie, într-adevăr, să mergi atât de repede? o întrebă el pe un ton tânguitor. În seara aceasta nu sunt în formă.

Ea ridică bărbia cu un aer sfidător.

Străbătură curtea grajdului în care doi cai se agitară în boxa lor. Parfumul de mixandre plutea în aerul nopții. O bruscă undă de nostalgie copleși inima Harrietei... cât de plăcut familiar era acest parfum!

În bucătărie, Jonathan Wood aprinse luimina și o privi cu un aer gânditor.

– Am impresia că ți-ar face bine o ceașcă de cacao, spuse el. Aș bea și eu una, cu plăcere.

Ea deschise frigiderul și scoase de acolo laptele. El se sprijini de masa de lucru.

– Toate acestea te-au emoționat puțin, nu-i așa? îi spuse.

Ea se întoarse, gata să-i răspundă pe un ton usturător și fu redusă la tăcere de expresia lui blândă.

– Ți-ai păstrat sentimentele la frigider prea mult timp, îi spuse el. Asta face întotdeauna rău când sângele se repune în circulație.

– Mulțumesc, doctore Freud, spuse Harriet acră.

Scoase cești le din bufet.

– Este gratis, răspunse medicul liniștit. Îmi place mult tatăl dumitale. Este un medic bun și un om cumsecade. N-o cunosc pe mama dumitale, dar din câte știu, când o căsătorie se desface, este în general responsabilitatea atât a uneia din părți, cât și a celeilalte. Trebuie să fie doi pentru o căsătorie și trebuie să fie tot doi pentru o despărțire.

– Ai fost vreodată căsătorit? întrebă Harriet pe un ton tăios.

Jonathan Wood scutură din cap râzând.

– Voi aștepta să fii pentru a-ți cere sfaturi, adăugă ea.

– Eu n-am născut niciodată, dar am ajutat la venirea pe lume a o mulțime de „țânci". Știu cum să liniștesc o mamă căreia îi este teamă și s-o fac să aibă încredere totală în mine.

Harriet îi aruncă o privire semnificativă.

– Nu pun la îndoială farmecul dumitale, doctore, nici abilitatea de a ți-l folosi. Experiența dumitale este cea de care nu sunt sigură.

Ochii lui Jonathan Wood străluciră.

– O adevărată limbă de viperă! spuse el.

Telefonul sună și o făcu pe Harriet să tresară.

Jonathan Wood se duse să răspundă, oftând.

Când se întoarse, era livid.

– Spune-mi... poți să-mi împrumuți mașina dumitale? o întrebă el cu o voce îngrijorată. Trebuie să merg la ferma cumnatului meu: se teme ca sora mea să nu piardă copilul...

– Oh!... Da, desigur, ia mașina.

Harriet adăugă cu impulsivitate:

– De ce nu te-aș conduce eu?

Jonathan Wood o privi ridicând din sprâncene.

– Nu vrei să-mi încredințezi mașina dumitale?

– Nu este asta, însă poate aș fi de ajutor? Ea trebuie să fie foarte îngrijorată... Știu că nu sunt infirmieră, dar nu sunt proastă și aș putea să mă fac utilă.

Privirea tânărului medic deveni afectuoasă.

– Mulțumesc. Ești „simpatică"... De fapt, ai putea face un mare serviciu: sora mea are doi gemeni și dacă te-ai ocupa de ei timp de câteva ore, ar fi pentru ea o mare grijă mai puțin. Ferma lui Jim este destul de izolată și n-are o vecină apropiată care să-i poată lua băieții...

– Voi fi foarte fericită să ajut! spuse Harriet.

Jonathan Wood îi adresă un zâmbet forțat.

– Te avetizez: gemenii sunt niște adevărați monștri.

Harriet nu făcu decât să râdă.

Lăsară un bilet pentru doctorul Cowper, care era plecat să vadă un bolnav și porniră la drum.

Ea conducea cu toată viteza pe drumul îngust care ducea la ferma „Pășunea mieilor".

– Hei! spuse medicul. Domol! Aș vrea să ajung acolo întreg...

Harriet încetini, zâmbind.

– Iartă-mă, am tendința să conduc repede, mai ales seara. Îmi place să simt vântul suflând în față.

– Într-o zi ai să te omori, spuse Jonathan Wood nepăsător. Bessy a mea nu depășește șaptezeci de kilometri: este la fel de sigură ca o casă.

– Când consimte să meargă! spuse tăios Harriet.

El se strâmbă.

– Cumplit... dar adevărat. Va trebui să-mi schimb mașina... Nu-ți pot cere tot timpul să mă transporți!

– Nu, nu poți, spuse ea pe același ton.

El râse.

– Vorbește-mi despre sora dumitale, îi ceru Harriet.

– Molly? Este cu un an mai mare decât mine... S-a căsătorit cu Jim Whitlock de șase ani. Gemenii, Tony și Peter, au patru... Seamănă enorm și asta îi distrează foarte mult.

– Nu-mi este greu să-i înțeleg. Aș fi făcut la fel la vârsta lor. Mi-am dorit la nebunie să am o soră geamănă, din câte îmi amintesc.

– Va trebui să te arăți fermă cu ei. Cred că vor fi îngrozitori, ca toți copiii când se simt amenințați.

– Amenințați? repetă Harriet, indignată.

– Ce-ai simți dacă mama dumitale ar dispărea pe neașteptate în mijlocul nopții și n-ai avea decât patru ani? spuse medicul cu nerăbdare. E de la sine înțeles că se vor simți rău, nefericiții. N-o vor spune, dar vor fi insuportabili...

Harriet îi aruncă o privire piezișă.

– Se pare că ai anumite idei asupra firii umane.

– Sunt pățit! replică el cu un aer cinic. Vei fi nebună după mine într-o săptămână.

Ea ridică sprâncenele. Câtă vanitate!

Ferma apăru în cele din urmă, ca o masă întunecată pătrată la capătul drumului îngust mărginit de hasmațuchi sălbatic agitat de vânt.

Harriet încetini: mașina începu să se zgâlțâie din cauza hârtoapelor. O lumină se aprinse la parter. Când mașina se opri în fața ușii de la intrare, aceasta se deschise și o voce îngrijorată întrebă:

– Tu ești, Jon?

– Da. E-n ordine, Jim! Sunt aici, nu-ți face griji.

Jonathan Wood ieși și se îndreptă spre dreptunghiul luminos. Harriet îl ajunse din urmă la ușă. Bărbatul care se afla acolo o privi cu o ușoară surpriză.

– Este fata cea mare a doctorului Cowper, spuse Jonathan Wood. Harriet, ți-l prezint pe cumnatul meu, Jim. Ea a venit să se ocupe de copii, ceea ce-ți va permite s-o însoțești pe Molly. Am sunat la spital după ce mi-ai telefonat, Jim: vor trimite o ambulanță îndată ce este posibil. Cum se simte Molly?

– Suferă, spuse Jim decepționat. Și eu stau aici fără să pot face nimic!

Jonathan Wood îl bătu ușor pe umăr.

– Știu, bătrâne. Nu-ți face inimă rea, se va termina curând. Am adus ceva pentru calmarea durerilor și ca s-o facă să doarmă. Mă duc s-o văd. Rămâi aici până la sosirea ambulanței. Eu voi face ce trebuie sus.

Dispăru pe scară.

Jim Whitlock zâmbi cu nervozitate Harrietei. Subțire, cu un păr negru des, dădea o impresie de mare forță.

– Sunteți foarte bună că ați venit așa, în plină noapte, domnișoară Cowper, spuse el. Molly va fi ușurată...

– Te rog, spune-mi Harriet, spuse aceasta cu un zâmbet cald. Sunt încântată că vă pot veni în ajutor. Cred că gemenii dorm? Le știu numele... Mă voi duce imediat lângă ei, dacă vrei, pentru cazul în care zgomotul și agitația îi vor trezi. Nu trebuie să plângă, căci ar neliniști-o pe mama lor...

– Ai dreptate, domnișoară! Vino, te voi conduce la camera lor.

Urcă scara în fața ei și-i indică o ușă. Harriet se așeză pe palier, într-un loc de unde putea ține sub supraveghere acea ușă.

Sosirea ambulanței îl făcu pe Jim Whitlock să coboare din nou.

Jonathan Wood ieși dintr-o cameră, o văzu pe Harriet și-i zâmbi.

– I-am dat un calmant, spuse el. Îl voi aduce pe Jim înapoi îndată ce Molly va fi instalată la spital. Ești obișnuită cu copiii? Dacă nu ne-am întors până la ora micului dejun, dă-le câte un ou fiert și niște tartine cu unt.

O privi pe Harriet cu puțină neliniște.

– Mă voi descurca, spuse ea pe un ton ferm, nu te neliniști.

Brancardierii urcară scara fără zgomot, îi salutară pe doctor și pe însoțitoarea sa cu un semn din cap. Jonathan Wood îi introduse în camera surorii sale și, câteva minute mai târziu, ieșiră cărând o brancardă. Pe ea era întinsă o femeie tânără. Avea părul la fel de blond ca al fratelui său. Era foarte palidă și avea o privire îngrijorată.

Molly Whitlock întinse mâna Harrietei în timp ce bărbații manevrau brancarda pentru a o coborî pe scară.

– Tony are uneori coșmaruri, spuse ea. Dacă plânge în timpul nopții, vreți să vă așezați lângă el și să-l țineți de mână? Peter este foarte timid, dar cu răbdare, ajunge să fie mai sociabil.

Harriet îi strânse mâna tinerei femei.

– Nu vă faceți probleme, spuse ea. Totul va fi bine. Îmi plac foarte mult copiii...

Molly Whitlock o privi atent cu ochii ei mari îngrijorați, apoi zâmbi.

– Da, spuse ea cu un oftat de ușurare. Vă mulțumesc din tot sufletul.

Harriet se dădu într-o parte și infirmierii coborâră încet scara.

Jonathan se opri, aruncă o privire lungă în spatele lui, apoi zâmbi.

– Grozavă fată! murmură el.

Câteva clipe mai târziu, erau plecați toți și liniștea se reinstală în casă.

Harriet se așeză pe covor, în apropiere de ușa de la camera gemenilor și se sprijini cu spatele de perete. Treptat, o cuprinse somnul: alunecă și până la urmă se culcă ghemuită.

Un prim suspin ușor se făcu auzit în zori. Harriet îl auzi prin somn și clipi. Urmă un alt suspin ușor. Atunci, Harriet își aminti unde era și motivul prezenței sale acolo. Se ridică greu: spatele și umerii o dureau și avea gâtul înțepenit. Făcu niște mișcări pentru a-și dezmorți membrele și deschise ușa.

Gemetele veneau dintr-unul din cele două pătuțuri.

Harriet înaintă și aprinse lampa de pe noptieră.

Copilul o privi încruntat pe această străină care-i zâmbea.

– Cine sunteți? o întrebă el.

Un nou suspin îi urcă în gât.

– Mama... O vreau pe mama!...

Harriet se așeză pe marginea patului, își trecu un braț în jurul micuțului și-l strânse ușor lângă ea.

– Mama a plecat cu tata, spuse ea. Se vor întoarce mai târziu. Am venit să am grijă de bebelușii în absența ei.

– Eu nu sunt un bebeluș! Și o vreau pe mama!

Tony o respingea cu mâinile lui mici. Harriet își aminti ce spusese Molly: copilul avea coșmaruri. Își asumă un risc.

– Se va întoarce, Tony, spuse ea. Așteaptă puțin.

El o privi cu uimire.

– De unde știi că eu sunt Tony?

Un zâmbet șiret juca pe buzele Harrietei.

– Eu nu sunt Tony, sunt Peter.

Ea fu ușurată să vadă că era suficient de liniștit pentru a juca jocul evident preferat al gemenilor: să-i înșele pe adulți. Râse.

– Ești Tony! Știu eu!

Copilul era foarte intrigat.

– De unde știi?

– Pentru că ai urechile răsucite!

El râse.

– Nu este adevărat.

– Mi-a spus-o un spiriduș. El mi-a spus că Peter are un nas care se încrețește și că tu ai niște urechi care se răsucesc.

Tony se învârti în jurul lui însuși și râdea din toată inima.

– Este adevărat că Peter are un nas care se încrețește!

– Sst... ai să-l trezești!

Prea târziu.

– Sunt treaz, spuse o voce adormită, venind din celălalt pat.

Peter se ridică în capul oaselor și o privi atent pe Harriet, cu un aer serios.

– Nas încreţit! strigă Tony.

– Cui îi place laptele cu biscuiţi? întrebă Harriet diplomatic.

– Mie! răspunseră ei împreună.

Ea îi ajută să-şi îmbrace halatele albastre şi se duseră la bucătărie.

În lumina slabă a zorilor, aşezaţi la masă, gemenii băură lapte şi ronţăiră nişte biscuiţi, în timp ce Harriet le povestea o lungă istorie despre prietenul ei spiriduşul, care ştia totul în legătură cu ei.

Când fură calmi şi bine dispuşi, se întoarseră în pat. Adormiră din nou imediat şi nu se treziră decât după mai multe ore, veseli ca nişte cintezoi, pregătiţi să ia masa de dimineaţă.

Când Jonathan şi Jim se întoarseră de la spital, copiii erau absorbiţi într-un joc. Gemenii scoaseră strigăte de bucurie văzându-şi tatăl, dar privind în spatele lui, căutându-şi mama.

– Unde este mama?

– S-a dus la spital s-o vadă un medic, explică Jim. Vă va telefona diseară. Oricum, nu vă îndepărtaţi de telefon!

Băieţii se priviră. Tony se strâmbă uşor.

– Când se va întoarce?

– Curând, spuse Jonathan. Ghiciţi ce am în buzunar?

Râdea.

– Ceva de mâncare! strigară gemenii.

Jonathan întinse fiecăruia câte un baton de ciocolată şi ei se aruncară asupra lui ca nişte lupi înfometaţi, luptându-se cu unchiul lor şi scoţând strigăte de bucurie.

Îşi reluară apoi jocul, dar ajunseră repede să se certe.

– Mi-ai împins pionul! exclamă Tony, aruncându-i o privire furioasă fratelui său. Te-am văzut!

– N-am făcut nimic! ripostă Peter.

Îi adresă Harrietei un zâmbet adorabil.

– Este adevărat, nu?

Ea îi atinse nasul cu vârful degetuluui.

– Ți s-a mișcat nasul, spuse ea. Cred că tu ai făcut-o.

Tony pufni.

– I se mișcă nasul când spune minciuni, tată! I-a spus un spiriduș lui tanti Harriet!

Jonathan se uită la Harriet cu o privire voioasă.

– Întotdeauna am crezut că ai prieteni ciudați! spuse el.

Jim, care era în mod vizibil obosit, se ridică.

– Îi voi lua cu mine pe băieți: ne ducem să dăm de mâncare găinilor lui Molly, spuse el. Vă va face plăcere să munciți pentru mama, nu-i așa, băieți?

Peter și Tony declarară cu bucurie că vor fi încântați.

Harriet îi privi îndepărtându-se pe piciorușele robuste.

Apoi începu să strângă vesela de la micul dejun. Rezemat de masă, Jonathan o privea. Ea se întreba cum de putea avea întotdeauna acest aer nepăsător, când muncea așa dur.

– Te-ai schimbat, spuse el. Ești altfel în dimineața aceasta.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Adevărat?

Bănuia că nu se gândea să-i facă un compliment.

– Aveai un aer complet umanizat în timp ce te jucai cu copiii... Expresia aceea de răceală pe care o cunoșteam dispăruse. Știi, nu-ți stă bine.

Harriet roși. Avea părul în dezordine și nu era fardată: credea că medicul râdea de ea. Probabil era oribilă.

El așteptă o clipă, apoi îi atinse ușor bărbia cu un deget.

– Pe mai târziu! spuse el. Puse niște tablete pe masă. Nu uita să le iei!

Ea rămase încremenită, apoi zâmbi.

Îl auzi spunând la revedere cumnatului său. Se înălțară vocile încântate ale copiilor și râsete. Avu o ciudată și trecătoare impresie, un regret neobișnuit că plecase atât de repede. Rămânea

ființa cea mai enervantă pe care o întâlnise vreodată, dar era mulțumită că primise din partea lui ceva ce semăna cu o aprobare.

Jim fu ocupat la fermă toată dimineața și Harriet nu avu ocazia să-i vorbească despre mâncare. Scotoci prin bucătărie și găsi ouă, niște cârnați și niște mere. Făcu rapid niște ouă jumări cu cârnați și puse niște mere la cuptor.

Când tatăl lor se întoarse, îi găsi pe gemeni în bucătărie, așezați la masă, pălăvrăgind, în timp ce Harriet, cu un șorț înflorat înnodat în jurul taliei fine, le dădea să mănânce.

– Ești foarte bună, îi spuse el zâmbind.

Se duse să se spele pe mâini deasupra chiuvetei.

– L-am întrebat pe unul din oamenii mei dacă soția lui n-ar putea veni să se ocupe de casă; îmi va da răspunsul în după-amiaza aceasta.

– Sper că nu te deranjează să mănânci la bucătărie? spuse Harriet, așezând o farfurie. Copiii mi-au spus că o faci în mod obișnuit.

– Da, Molly ne servește de obicei aici. Iarna este mai cald decât în restul casei și are totul la îndemână...

Se așeză, adulmecând cu un aer pofticios.

– Oh! ouă jumări cu cârnați! Iată ceva bun! Nu este așa, băieți?

Tony dădu din cap.

– Și apoi avem mere coapte, tată!

– Măi! măi! spuse Jim. Mi se părea mie că am simțit miros de mere coapte în cuptor! Cu unt și cu peltea de coacăze, nu?

– Și cu zahăr ars deasupra! I-am spus tănticii că ție îți plac merele coapte și am ajutat-o să le curețe.

Peter ridică degetul.

– Tony a încercat să-mi pună degetul în unealta de scos sâmburii! strigă el. Apoi a încercat să mă împungă cu ea în burtă!

Jim clipi din ochi în direcția Harrietei.

– Este într-adevăr foarte periculos, tăntico! spuse el. Tony nu va primi astăzi decât un singur măr!

Jim începu să mănânce cu poftă și băieții îi urmară exemplul.

După prânz, Jim o ajută să strângă vasele.

Sună telefonul. Se duse să răspundă și după o clipă se întoarse: avea un aer preocupat.

– Un necaz? întrebă Harriet.

El oftă.

– Ajutorul pe care-l speram nu poate să vină. Se pare că are niște probleme familiale. Trebuie să găsesc pe altcineva.

– Îmi va face plăcere să rămân atâta timp cât este nevoie de mine, spuse Harriet. Mă distrează să fac pe gospodina. Eu locuiesc într-un apartament mic și să trăiesc într-o fermă, este ceva cu totul nou pentru mine.

Jim păru ușurat, dar puțin jenat.

– Nu-ți pot cere asta! Ești aici în vacanță, nu-i așa? Voi găsi pe cineva...

– Voi fi foarte mulțumită să rămân, domnule Whitlock. Nu, nu lua acest aer necăjit! Copiii s-au obișnuit acum cu mine; o nouă schimbare, i-ar putea neliniști... Și chiar îmi place să fiu aici cu ei. Sincer, îmi face plăcere, domnule Whitlock!

În cele din urmă, Jim îi acceptă argumentele. Când plecă din nou, avea un aer aproape vesel.

Harriet presupuse că își va vedea de treburi cu inima mai ușoară, acum când problema pe care o reprezentau copiii era rezolvată.

Mai târziu, Peter o întrebă pe un ton solemn:

– Ai copii, tăntico?

– Nu, spuse ea zâmbind.

Se întrebă ce idee îi trecuse prin minte.

– Unde locuiești? întrebă Tony.

– La Londra.

Micuțul rămase cu gura căscată.

– Dar... este foarte departe! Sunt kilometri și kilometri! Ai venit așa de departe ca să te ocupi de noi?

În mod vizibil, această idee îi plăcea: în felul acesta, aveau o anumită importanță.

Găsi niște foarfece rotunde, ce nu tăiau prea bine, îi instală pe copii în fața unor reviste vechi și le propuse să decupeze niște personaje. Ceea ce ei făcură cu plăcere.

Își luară gustarea la ora șaisprezece, cu zgomot, se uitară la televizor un timp, apoi se duseră să facă baie, cinară și se culcară.

Când fură în pat, Harriet îi lăsă pentru a merge să pregătească masa pentru adulți. Când Jonathan intră în bucătărie, în aer plutea un miros plăcut de rinichi.

Harriet agită cu putere sosul, gustă, adăugă puțin piper, încercând să nu vadă amuzamentul medicului.

– Am venit să văd cum merg lucrurile, spuse el. Molly se simte cât se poate de bine. M-a însărcinat să-ți mulțumesc pentru ceea ce faci.

– Mă distrez bine, spuse Harriet cu calm.

Jim intră și își salută cumnatul cu căldură.

– Mergi s-o vezi pe Molly la ora nouăsprezece? întrebă Jonathan.

– Ei bine... nu știu dacă pot.

Harriet îi zâmbi lui Jim.

– Bineînțeles, trebuie să te duci! În cinci minute, voi fi gata. Vei avea tot timpul.

El îi mulțumi și aruncă o privire spre cratiță.

– Pare a fi bun! spuse el vesel.

– Într-adevăr! spuse Jonathan pe același ton.

– Este doar pentru doi... declară Harriet.

– O femeie cu inimă de piatră, iată ce ești! spuse medicul zâmbind.

Începu să discute cu cumnatul său în timp ce Harriet aranja masa. Pentru început îl servi pe Jim, spunând că ea va cina mai târziu. Jonathan o luă de braț.

– Foarte bine, spuse el. Vino cu mine până la ușă, ai dumitale mi-au spus să-ți transmit ceva...

Ea îl urmă fără tragere de inimă, apoi se îndepărtă brusc.

Când fu în afară de privirea stăpânului casei, Jonathan spuse:

– Nu-ți place că te-am luat de braț?

Harriet roși.

– Nu ți-a spus nimeni, niciodată, că ai tendința să devii autoritar? îl întrebă ea cu răceală.

El păru că se gândește profund, apoi scutură din cap.

– Nu, nu-mi amintesc să mi se fi spus vreodată asta...

Zâmbetul amuzat al medicului o exaspera pe însoțitoarea sa.

– Complexele dumitale sunt mai serioase decât credeam, spuse el.

– Păstrează ședința de psihanaliză pentru altcineva! spuse ea mânioasă.

El îi aruncă o privire poznașă.

– Este împotriva psihiatriei. Și m-am răzgândit...

– De ce? Pentru că ți-ai dat seama că cea mai mare parte dintre psihiatri au mintea la fel de răvășită ca pacienții lor?

El râse.

– Uite cine este răutăcios! Pisicilor care zgârie, li se taie ghearele, să știi!

Redeveni serios.

– De fapt, am înțeles că făcând medicină generală voi dobândi o mai bună cunoaștere a oamenilor. Și a medicinei... Sunt obligat să aplic o mulțime de terapii diferite în fiecare zi.

– Sunt foarte mulțumită că nu sunt una dintre clientele dumitale, doctore!

Jonathan zâmbi larg. Se amuza.

– Eu sunt și mai mult, draga mea!

Harriet roși din nou, ofensată.

Încă o dată, Jonathan își schimbă atitudinea, devenind serios:

– Mulțumesc pentru tot ce faci pentru sora mea! Când o mamă este obligată să-și părăsească pe neașteptate casa și copiii, poate fi foarte rău pentru ea la fel ca și pentru micuți, mai ales la vârsta gemenilor. Ai eliberat-o pe Molly de o mare greutate în momentul în care avea cea mai mare nevoie. Îți sunt la fel de recunoscător ca ea. Faci o treabă magnifică!

– Sunt încântată de asta... Mă amuză, ți-am spus, și i-am spus-o și cumnatului dumitale.

Se simțea stingheră când o privea în modul acesta serios.

– Asta nu schimbă nimic: ai fost foarte amabilă să accepți această responsabilitate.

Oftă.

– Mi-ar fi plăcut să rămân, dar asigur consultațiile în această seară. Tatăl dumitale îi duce pe Pippa și pe Sim la cinema. Zâmbi din nou. Ordinul medicului! Am prescris o seară de distracție și se pare că tatăl dumitale nu s-a putut hotărî pentru nimic mai bun decât pentru cinema.

Harriet zâmbi la rândul ei.

– Filmele care merită osteneala de a fi văzute sunt destul de rare acum, spuse ea.

– Oh! acesta este o adevărată distracție.

– Dar ce este?

– Un Walt Disney. Tatăl dumitale adoră filmele feerice...

Când medicul fu plecat, Harriet se întoarse încet în bucătărie pentru a cina la rândul său. Nu știa că tatălui său îi plăceau basmele. Se gândi brusc că era extrem de trist.

Capitolul 4

Seara, Harriet se așeză în fața radioului pentru a asculta o piesă de teatru, în timp ce repara pantalonii din pânză a lui Tony. Faptul că era utilă îi încălzea inima. Se gândea că astfel trebuia să fie o familie: din tot ce-i spuseseră copiii, reținuse o impresie de stabilitate călduroasă la acești oameni și nu se putea împiedica să nu-i invidieze, cu puțină tristețe.

Căutând în memorie, nu găsi nici o amintire a mamei sale îndeplinind acest gen de muncă pentru ea sau pentru Pippa. Caroline Cowper avea întotdeauna o servitoare care lua asupra ei treburile plictisitoare. Mary Ford era cea care le repara hăinuțele, le cosea nasturii, le îngrijea pe copile când erau bolnave și le supraveghea când făceau baie; ea era cea care le învelea seara.

Caroline Cowper era o femeie încântătoare, plină de grație și farmec, dar care rămânea în umbră în ceea ce le privea pe fetele sale.

Foarte des chiar, lipsea toată ziua.

Harriet se încruntă. Oare de ce naiba se gândea la toate astea? Trecutul era trecut!

Se scutură, împături pantalonașii și-i puse alături, bătu pernele, puse fotoliile la locul lor și aranjă camera de zi pentru noapte. Se gândi că mama sa fusese răsfățată de părinți: avusese întotdeauna ce dorise!

Când Jim se întoarse de la spital, Harriet îi servi o ceașcă de ceai și-i ținu companie până când o bău. El îi vorbi despre Molly. Avea un aer mult mai relaxat, deși suferise și el un mare șoc: pentru că, până la urmă, soția sa pierduse copilul.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, îi avem pe băieți! spuse el oftând. Important este că Molly se pune pe picioare: nu știu ce ne-am fi făcut fără ea!

Mai târziu, culcată în patul său, ascultând respirația regulată a copiilor, cu care împărțea camera, se înfioră amintindu-și cuvintele lui Jim. Ce tragedie pentru această familie fericită dacă Molly n-ar fi rezistat încercării!

Tony avu un coșmar. Într-o clipă, Harriet fu lângă copil.

Acesta se cuibări lângă ea, iar ea se întinse lângă el, cu intenția de a aștepta să adoarmă, dar somnul îi cuprinse pe amândoi.

Când se trezi, era târziu. Gemenii râdeau văzând-o întinsă pe patul lui Tony. În acea dimineață, Jim trebuia să meargă la piață și hotărâse ca atât copii cât și Harriet să-l însoțească. Plecară cu mașina după micul dejun; gemenii scoteau strigăte voioase de fiecare dată când treceau prin fața unei case cunoscute, sau când recunoșteau ceva din peisaj. Când merseră pe câmpie, ocoliră turnul din Glastonbury care arăta spre cer ca un deget uriaș. Ici și colo, clopotnițe și turnuri înalte dominau micile sate.

Harriet și copiii făcură înconjurul pieții în timp ce Jim se ocupa să-și vândă ouăle la un preț bun, apoi se duseră să privească porcii, vitele și oile. Ca un cunoscător experimentat, Tony, cu un aer important, își imita tatăl.

– Nu e rău! spunea el. Totuși, partea din spate este puțin cam slabă.

Negustorii clipeau din ochi spre Harriet și-i răspundeau băiatului cu cea mai mare seriozitate.

Harriet se opri în spatele pieții și se întoarse pentru a contempla tarabele portabile colorate, mulțimea de legume, fructe și flori. Tresări, recunoscând o figură cunoscută.

Se afla în fața unei biserici din secolul al XII-lea și lângă ea, observând fațada, se afla profesorul Emmett.

Îi luă de mână pe gemeni și-i trase, croindu-și un drum șerpuitor printre mese și tejghele, asurzită de strigătele copiilor provocate de mirosurile delicioase de cartofi prăjiți și cârnați calzi, parfumurile de prăjituri și bomboane.

– Vreau un cârnat!... spunea unul.

– Vreau caramele!... spunea celălalt.

Încercau să-i scape, dar ea îi ținea ferm.

– Mai târziu, le spuse. Aș vrea să văd un prieten.

– Cine? Unchiul Jon?

– Nu, nu unchiul Jon.

Harriet ajunse în sfârșit în cealaltă parte a pieții pentru a constata că nu mai era nimeni în fața bisericii. Oare profesorul Emmett părăsise locul, sau imaginația îi jucase o festă? Se opri și privi în jur. Gemenii ridicară capul.

– Niște cârnați! spuse Tony. Acum am putea avea niște cârnați?

Repetau același lucru cu răbdarea și perseverența unor predicatori.

Harriet crezu că nervii îi vor ceda. Dar se calmă la ideea că profesorul intrase în biserică.

Trăgându-i pe copiii recalcitranți, împinse ușa și pătrunse în templu.

Lewis Emmett era acolo, oprit în fața unei plăci de aramă. Harriet își puse un deget pe buze pentru a-i face pe copii să tacă, apoi se apropie fără zgomot de patronul său.

– Hello, profesore! spuse ea.

Lewis Emmett tresări și asta îi făcu pe băieți să râdă. El își ațintiocchii cenușii asupra noilor veniți, cu seriozitatea și interesul pe care-l punea în tot ce făcea, apoi spuse amabil:

– Privește, Harriet! Este interesant, nu-i așa? Această placă arată mormântul unui membru al familiei Trelawney. Mă întreb de ce a fost înmormântat aici?

Harriet simți dorința să râdă. Profesorul nu se mira nici măcar de această întâlnire întâmplătoare!

– Ce faceți în Somerset, profesore? îl întrebă ea.

Lewis Emmett se scărpină în cap.

– Ah?... Sunt în Somerset?

Chipul i se lumină.

– Ah, da! Am venit să studiez niște documente în Wells, draga mea prietenă. La palatul episcopal. Foarte interesant!

– Nu suntem la Wells, profesore, făcu Harriet remarca în mod amabil.

El se încruntă.

– O, știu bine! Am făcut un ocol... Voiam să văd locul unde se ridica odinioară castelul întărit, în afara orașului. Dar n-a rămas nimic! Nici măcar o pietricică. Cred că s-ar distinge amplasamentul dintr-un avion... La sol nu se vede decât un câmp arat...

– Și acum, vă veți întoarce la Wells? Îmi pare rău că n-am știut că veniți. V-aș fi invitat să-i cunoașteți pe tatăl și pe sora mea...

Hotărât lucru, profesorul era plin de neprevăzut.

– Perfect! exclamă el. Voi fi încântat. Dar, dacă nu te deranjează, Harriet, o vom face la întoarcerea mea din Wells. Mai întâi trebuie să termin acolo. Datoria înaintea plăcerii! Aveam chiar intenția să trec să te văd... Mărturisesc, familia dumitale îmi stârnește curiozitatea: nu mi-ai vorbit niciodată despre ea.

Îi privi pe copiii care ațintiseră asupra lui o privire demnă și solemnă.

– Cred că aceștia fac parte din familia dumitale?

Harriet începu să râdă.

– Nu, mă ocup de acești copii cât lipsește mama lor. Sunt niște prieteni.

Profesorul îi întinse mâna lui Tony.

– Bună ziua, spuse el.

Tony strânse mâna, îndreptându-și umerii cu un aer destul de impresionat, Peter se grăbi să întindă și el mâna. Amândoi remarcară degetele pătate de cerneală și unghiile tăiate foarte scurt... Acest adult, atât de diferit de cei pe care-i cunoșteau, îi intriga.

Harriet spuse istoricului numele copiilor. Acesta dădu din cap zâmbind.

– Vă interesează bisericile, copii?

Băieții se strâmbară. Profesorul îi zâmbi Harrietei și o ului o dată în plus: pentru prima dată, remarcă farmecul extraordinar și umorul acestui zâmbet.

– Ce credeți despre niște cârnați calzi cu ceapă în niște chifle? îi întrebă el.

Micile chipuri radiară.

Între cei doi micuți, profesorul ieși din biserică. Regăsiră soarele. Harriet îi urma, literalmente năucită. Îl privi pe Lewis Emmett cumpărând trei chifle cu cârnați. Acesta și invitații săi mâncau cu poftă, unii cu toată încântarea copiilor de patru ani, celălalt părând la fel de încântat ca însoțitorii săi. Era ceva înduioșător în ardoarea pe care o puneau în ceea ce făceau.

Când îl văzură pe tatăl lor, gemenii alergară spre el.

Ceilalți doi îi urmară calm și Harriet făcu prezentările.

Profesorul zâmbea.

– El ne-a oferit cârnați și chifle! anunță Tony.

Jim începu să râdă.

– Foarte drăguț din partea lui! Sper că i-ați mulțumit?

Profesorul dădu din cap.

– Afirm asta, între două îmbucături! spuse el.

Cei doi bărbați schimbară o privire amuzată.

Jim se întoarse spre Harriet.

– Pentru că l-ai reîntâlnit pe domnul Emmett, ai dreptul la o clipă de libertate! Mă voi ocupa eu de băieți în acest timp. Ne vom putea întâlni la mașină la ora cincisprezece...

– Unde am putea lua un prânz bun aici? îl întrebă profesorul pe fermier.

Harriet fu din nou uluită: la Londra, trebuia să i se amintească întotdeauna profesorului că era ora prânzului!

La recomandarea lui Jim, o duse la „Schit", un restaurant mic în subsol, unde lămpile cu abajururi roz revărsau un cerc luminos deasupra fiecărei mese în timp ce chelnerii circulau fără zgomot printre clienți. Era un loc în care bucătăria era excelentă, dar prețurile erau mari. Harrietei îi veni greu să creadă că se afla acolo, în fața profesorului care alegea cu grijă vinul care se potrivea escalopurilor pe care le ceruseră, umplute cu anșoa și acoperite cu brânză topită.

Profesorul ridică paharul și o privi pe colaboratoarea sa prin nuanța închisă a vinului.

– Cunoști Italia? o întrebă el.

– Am fost la Roma și Veneția.

– Ah! Veneția...

Chipul lui Lewis Emmett deveni trist.

– Cetatea care se adâncește încet în marea de unde a ieșit ca zeița Afrodita! oftă el.

Harriet dădu din cap.

– Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, spuse ea. Un oraș de basm, unde totul este roz și auriu.

– Reflectat la infinit de laguna care-l înconjoară, murmură gazda sa.

El bău câteva înghițituri de vin și adăugă cu voioșie:

– Italienii au vinuri excelente. Acesta este exact cel care trebuie pentru un meniu. Italienii sunt cu picioarele pe pământ: știu să profite din plin de viață.

Harriet nu se putu împiedica să nu zâmbească.

– Dumneavoastră profitați din plin de viață, profesore?

Harriet îl observă cu amuzament pe cel așezat în fața sa. Ochii cenușii ai profesorului îi întâlniră privirea.

– Nu trebuie să râzi de profesori, draga mea copilă, spuse el. Asta nu se face.

Ea lăsă ochii în jos, prefăcându-se încurcată.

– Adevărat?

– Mi-ai lipsit, spuse el pe neașteptate.

Ea tresări și înălță capul. El începu să râdă.

– Da, știu, crezi că nici nu eram conștient de prezența dumitale lângă mine... Dar uite că nu sunt atât de zăpăcit cum par. M-am obișnuit să te am acolo... Sunt un bărbat obișnuit, îmi place ceea ce-mi este familiar și am oroare de schimbări. Probabil că acesta este motivul pentru care sunt istoric... Trecutul mă fascinează, mă atrag lucrurile de odinioară. Îmi place să mă adâncesc în trecut, să studiez modul în care „mergeau“ lucrurile, să cercetez ce-i motiva pe oameni atunci.

Harriet asculta din ce în ce mai uimită. Nu-i vorbise încă niciodată cu atâta sinceritate.

El îi zâmbi cu un aer grav.

– Acest vin pare ușor, dar este mai tare decât credeam: mi se pare că vorbesc prea mult.

Harriet protestă:

– Mă interesați mult!

El o privi lung, cu un aer preocupat.

– Femeile adoră întotdeauna să știe ce-i face pe bărbați să se agite, spuse el. Sunt ca niște dihori lăsați în vizuinele iepurilor: lucrează cu tenacitate până când reușesc să scoată tot ceea ce se află acolo!

Harriet râse.

– Așadar, spuse ea, vă enervează femeile!

– Domnișoară Insolenta! Femeile sunt ca dihorii: au utilitatea lor, dar dacă sunt considerate ca obiecte de agrement, pot provoca mai multă dezordine decât plăcere.

Vorbea pe un ton pe jumătate serios, dar ochii îi râdeau.

Când îi întâlni pe Jim și pe copii, aceștia săriră în jurul ei, grăbiți să-i povestească aventurile lor. Mâncaseră pește și cartofi prăjiți la cafeneaua din piață.

– Și am avut și apă minerală! strigară ei. Și o înghețată! Și altă înghețată!

Jim făcu o grimasă, privind-o cu un aer învins.

– Sper că nu se vor îmbolnăvi... M-am gândit că, doar o dată...

Când ajunseră la fermă, ora gustării trecuse de mult și copiilor le era somn. Cinară rapid și nu protestară când Harriet îi luă la culcare. Când îi privi, bine înveliți, cuminți, având capetele adâncite în perne, simți o bucurie neobișnuită. Nimic din ceea ce făcuse până atunci nu-i adusese atâta satisfacție.

– Îmi place mult bătrânul profesor, spuse Tony aproape adormit.

– Și mie, îmi place bătrânul profesor! spuse Peter ca un ecou.

Harriet zâmbi.

Stinse lumina și-i lăsă.

Ziua următoare, va fi pentru Harriet o zi fericită.

Harriet era foarte mirată să găsească atât de pălcut să domnească peste o casă și să se ocupe de niște copii. Le ceru acestora cu diplomație s-o ajute în munca sa: ei fură extrem de mândri

și ea le dădu mici sarcini de îndeplinit, pentru a-i ține ocupați. Fură încântați să-i arate cum proceda mama lor pentru a spăla rufele, îi ajutară să scoată și să împăturească cearșafurile, frecară mobilele cu energie și se duseră, înarmați cu un coș, să adune ouăle.

Era stupefiată să vadă cum știau să observe. Mama lor ar fi foarte mirată, se gândi ea, dacă i-ar vedea învățând-o să împăturească cearșafurile, apoi să le aranjeze în dulap.

Când Jonathan veni să-i vadă, ea îi spuse acest lucru. El dădu din cap.

– Copiii învață să trăiască imitându-i pe cei mari, spuse el. N-ai remarcat că o copilă adoptă tonul mamei sale și folosește aceleași cuvinte ca ea când își ceartă păpușa? Băieți sau fete, fac la fel. Pentru noi toți, aceasta este cea mai bună metodă de a ne instrui. Se învață mult mai bine astfel decât din cărți sau de la școală, toată lumea știe asta.

Harriet ridică sprâncenele. Ea, cel puțin, nu știa. Niciodată mama sa n-o învățase nimic asemănător. Caroline Cowper nu muncea cu mâinile sale!

Tony și Peter își întâmpinară unchiul cu entuziasm. El ascultă povestea detaliată a expediției lor la piață și despre întâlnirea cu generosul profesor.

Medicul îi aruncă Harrietei o privire întrebătoare.

– Profesorul?...

Tony dădu din cap, dându-și importanță.

– Da, spuse el, un bătrân profesor. Dar tata a spus că probabil are o slăbiciune pentru Harriet dacă a venit s-o vadă de atât de departe.

Furioasă, Harriet își simți obrajii arzând. Văzu privirea curioasă și amuzată a lui Jonathan și luă un aer sfidător.

– Un bătrân profesor care are o slăbiciune pentru dumneata? spuse medicul pe un ton glumeț. Iată, așadar, de ce îți iubești atât de mult munca!

– Nu fi stupid!

– De fapt, ce vârstă are? Șaizeci de ani?

– Cred că treizeci și șapte de ani, răspunse Harriet cu răceală.

Jonathan se încruntă.

– Copiii îi spuneau bătrân?

– Pentru ei, oricine are mai mult de douăzeci de ani este bătrân. Aș vrea să-i auzi ce spun despre dumneata!

– Și a făcut o călătorie de la Londra, pentru a te vedea după o lipsă atât de scurtă?

Jonathan părea gânditor.

– Jim are dreptate: probabil este îndrăgostit nebunește.

– N-a fost decât o coincidență, spuse Harriet bine dispusă.

– Adevărat?

Jonathan părea sceptic.

– A fost nevoit să meargă în Wells pentru a consulta niște documente. A traversat piața pentru a vedea biserica veche ce se află acolo și pentru a-și omorî timpul până la sosirea trenului. Nu putea bănui că voi fi acolo și că mă va întâlni! Nici eu însămi nu știam că voi fi în acea piață înainte de a mă urca în mașină, dimineață!

– Și se va întoarce?

O privea atent. Harriet își mușcă buzele.

– Poate va veni să-l vadă pe tata când se întoarce la Londra, spuse ea fără plăcere.

– Ah! ah!

Tonul lui Jonathan era provocator.

Harriet îi aruncă medicului o privire furioasă.

– Dorește să-mi cunoască familia, spuse ea. Este ceva destul de normal, nu? La urma urmei, lucrez pentru el de un an! Îl văd permanent la Londra.

– Adevărat?

Ea ar fi dorit să bată din picior ca o fetiță supărată. Era ceva exasperant în expresia ironică a medicului.

Harriet îi întoarse spatele lui Jonathan, prea conștientă că obrajii îi erau roșii și că avea un aer încurcat. Și totuși, Jonathan se înșela: ea și profesorul nu erau decât niște colaboratori. Acest Jonathan Wood!...

– Când crezi că se va întoarce sora dumitale?

Voia să vorbească despre altceva.

El îi adresă o privire plină de importanță pentru a o face să înțeleagă că-i ghicise manevra, dar îi răspunse bine dispus.

– Foarte curând. Are nevoie de patul ei și se simte atât de bine încât medicii o vor lăsa, cu condiția să rămână în repaus și chiar în pat încă o săptămână. Una dintre prietenele mele va veni să se ocupe de casă și de băieți: pentru a-ți spune asta am venit. De mâine, te poți întoarce la tatăl dumitale. Molly se va întoarce și Linda va fi aici pentru a te înlocui.

Harriet avu o strângere de inimă de regret și trebui să mărturisească, iritată, că încerca un sentiment de gelozie față de această Linda. Nu dorea deloc să părăsească ferma.

– Expresia dumitale este elocventă, spuse Jonathan. Te indispune atât de mult să pleci?

Ea dădu din cap.

– Îi iubesc mult pe micuți...

Sună telefonul. El se duse să răspundă și reveni o clipă mai târziu: avea un aer mulțumit.

Băieții erau așezați pe jos, jucându-se cu niște materiale de construcție din plastic. Între ei era un edificiu nesigur care reprezenta, îi explicară ei unchiului, podul Turnului din Londra. Părea gata să se prăbușească dintr-o clipă în alta: băieții nu știau să fixeze bine piesele pe care le folosiseră.

Jonathan îi privi zâmbind.

– Ghiciți vestea, băieți!... Sosește mama!

Ei rămaseră nemișcați o secundă, ca și când nu-și credeau urechilor, apoi săriră în picioare și începură să danseze, strigând cât îi ținea gura:

– Se întoarce mama! Se întoarce mama!

Harriet îi privea cu lacrimi în ochi. Erau atât de fericiți! Reuși să-i zâmbească lui Jonathan.

– Mă duc să-i pregătesc camera, spuse ea.

* * *

Molly reveni după-amiază cu ambulanța și fu dusă până în pat de soțul său. Copiii, nebuni de bucurie, îi urmară și vrură neapărat să se așeze pe pat pentru a-i povesti toate aventurile lor.

Jonathan rămase în picioare, lângă pat, cu ochii ațintiți asupra chipului palid al surorii sale. Când consideră că a auzit destul, îi luă pe micuți cu el.

Molly îi zâmbi Harrietei.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc, spuse ea. Am avut o greutate mai puțin pe inimă știindu-i pe mâini bune... Ai fost formidabilă!

Harriet îi înapoie zâmbetul.

– Aș! Să nu exagerăm! Am fost încântată. M-am distrat bine. Micuții sunt adorabili: m-au ajutat mult.

Molly ridică sprâncenele.

– Te-au ajutat? În general, se joacă...

– Ei bine, mi-au dat o mulțime de sfaturi despre modul de a spăla rufele, de a împături cearșafurile și de a le aranja; mi-au arătat unde erau lucrurile; mi-au arătat chiar felul în care faci dumneata sosul picant!

Molly începu să râdă.

– Mă mir!

Ochii Harrietei străluceau de veselie.

– Cred că-i încânta că puteau să se ridice la nivelul unui om mare!

Ochii lui Molly străluceau de bucurie.

– Îi iubești mult, nu-i așa? Dar, știu că vei pleca?

Harriet dădu din cap.

– Le-a spus fratele dumitale.

– Cum au primit asta?

– Rău. Tony mi-a dat niște șuturi în picioare și Peter a plâns.

– Ei bine, așa sunt băieții! Oare ce fac acum? Sunt îmbufnați?

– Cred că așteaptă să vadă cum va fi Linda. Dacă este drăguță, o vor accepta.

– Dacă este o prietenă a lui Jon, este drăguță, declară Molly.

Îi aruncă Harrietei o privire curioasă.

– Rămâi mult timp la Marsh Cob? Mi-ar face plăcere să te mai văd. Sper că vei veni să mă vezi când voi avea permisiunea să mă ridic din pat?

– Voi fi încântată, spuse Harriet.

Își spuse că Molly semăna cu fratele său, așa cum își dăduse seama din primul moment. Și nu era vorba numai de pigmentație: ochii lor aveau aceeași inteligență și strălucire călduroasă, iar forma feței era aproape identică. Nu era oare curios că tânăra femeie îi era simpatică, în timp ce pe fratele său îl detesta?

– Cât timp rămâi la Marsh Cob?

– Nu știu, spuse Harriet. Aștept sosirea mamei mele.

Molly oftă și spuse încet:

– Ce păcat că tatăl dumitale nu te-a văzut, de fapt, până acum! Este într-adevăr drăguț din partea dumitale că ți-ai petrecut o parte din prețioasa vacanță ocupându-te de copiii mei. Sper ca tatăl dumitale să nu-mi reproșeze asta...

Sub privirea directă și sinceră, Harriet roși. Bănuia că Jonathan îi spusese surorii sale câte ceva despre stuația familiei Cowper. De altfel, satele sunt cu predilecție locuri de bârfe! Erau atât de puține persoane de observat încât vigilența era sporită.

Jonathan reveni în cameră. Harriet remarcă încă o dată ținuta corectă; purta un costum de culoare închisă, o cămașă albă și cravată asortată; părul fusese pieptănat cu grijă.

– Ultima dată când te-am văzut îmbrăcat așa, te duceai la o nuntă, observă sora sa.

Jonathan nu răspunse. O privi cu un aer vesel.

– Ah! înțeleg! spuse Molly cu puțină răceală. Se întoarse spre Harriet. Să știi că este un adevărat Don Juan. Îndată ce apare, tinerele fete leșină și mamele nu sunt insensibile la farmecul său! Este adevărat că la țară, un tânăr medic celibatar este ținta tuturor femeilor. S-au făcut pariuri: când își va pune lațul de gât?

Jonathan nu era deloc stingherit.

– Ei bine, pariorii vor avea de așteptat! spuse el. Nu sunt pregătit să mă las prins în cursă...

– Mulți bărbați au spus asta, îi aminti sora sa.

Capitolul 5

Harriet fu în același timp amuzată și enervată când Jonathan, cu un gest de proprietar, deschise în fața ei portiera propriei sale mașini, de partea pasagerului. Îi împrumutase mașina pe timpul șederii sale la fermă, dar era oare acesta un motiv?

Jonathan îi remarcă privirea și făcu o grimasă.

– Te atașezi repede de acest gen de mașină! spuse el cu un aer jenat.

– Nu-ți poți oferi una? întrebă Harriet. Ești celibatar... și plin de viață: ți-ar aduce servicii nu numai într-un domeniu!

Aluzia îl făcu să zâmbească. Ridică din umeri.

– Aș putea, dar n-ar fi bine pentru imaginea mea: la țară, oamenii vor ca medicul lor să fie retras și respectabil.

Harriet râse și el zâmbi din nou.

– Aș cumpăra imediat o mașină mică și frumoasă, cred. O mașină practică.

Se instală la volan, acționă demarorul și scoase un oftat auzind imediat motorul torcând...

– Totuși, mi-ar plăcea să am o mașină ca aceasta! Este de necrezut atracția pe care o exercită asupra domnișoarelor!

– Nu este cu putință!

Harriet vorbise tăios, enervată de un pic de gelozie pe care o simțise. Ce prostie să reacționeze astfel! Jonathan – doctorul Wood – era perfect liber!...

El o privi pieziș.

– Nu pari mulțumită? spuse el. Găsești oare neplăcut faptul că am folosit mașina dumitale pentru a merge la niște întâlniri? N-ai precizat că nu trebuia s-o iau decât pentru nevoi profesionale!

– Evident, nu! ripostă Harriet. Sunt mulțumită că ți-a fost de folos...

Zâmbetul însoțitorului său o enervă și mai mult. El replică voios:

– Într-adevăr, mi-a fost de folos. Nu bănuiam stima pe care ți-o poate aduce o mașină...

– Constructorul are așadar dreptate...

Jonathan o privi pe Harriet cu un aer întrebător.

– Publicitatea afirmă că o mașină este un simbol al reușitei și atrage considerația, spuse ea.

Jonathan privea acum atent drumul.

– Tatăl dumitale va fi fericit că te întorci, spuse el. A fost puțin supărat că ai dispărut... Mi-e teamă că de-abia ai avut timp să vorbești cu el.

Harriet nu răspunse.

– Fără comentarii? Ai o calitate aparte să spui multe lucruri fără să scoți o silabă!... Te-ai simțit foarte prost când s-au despărțit părinții dumitale?

Întrebarea o surprinse.

– Prefer să nu vorbesc despre asta! spuse ea tăios.

– Mi-am dat seama! Dar să știi că este întotdeauna rău să păstrezi lucrurile în interior. Trebuie să le pui în plină lumină pentru a le vedea mai limpede.

– Poate că nu doresc să le văd mai limpede.

Vocea Harrietei se sugrumă dintr-o dată: Jonathan frână brusc și conduse mașina sub un ulm, pe un drum lateral.

Harriet se încordă.

Jonathan se sprijini cu coatele de volan. Ea îl vedea din profil; el n-o privea. Se uita atent la cerul întunecat.

– Dă-i drumul, spuse el.

– Este vorba despre o terapie invenție proprie? întrebă ea pe un ton sarcastic. Ți-am spus deja că nu vreau să discut treburile mele personale cu un străin.

Jonathan întoarse capul și o privi serios.

– Sunt oare într-adevăr un străin?

Inima Harrietei bătu dintr-o dată foarte puternic, ca pentru a o pune în gardă, dar își recăpătă stăpânirea de sine.

– Ascultă, spuse ea, sunt absolut mulțumită de soarta mea. Este adevărat că părinții s-au despărțit de opt ani. Dar la ce ar servi oare să revin asupra trecutului?...

– Pentru dumneata nu este trecut... spui că ești mulțumită de soarta dumitale, dar mă îndoiesc că este adevărat. Prima dată când te-am văzut, mi-ai făcut impresia unei ființe introvertite... Ești tăcută, rece, distantă.

Harriet roși de indignare.

– Amintește-ți atunci și împrejurările primei noastre întâlniri! spuse ea. Nici dumneata nu erai atât de atrăgător!

La asta, Jonathan nu răspunse.

– În apropierea gemenilor, ești extrem de relaxată. Dar abia ai părăsit ferma că te-ai și retras în sinea dumitale: chipul ți s-a înăsprit și privirea a devenit ca de gheață. Ce dorești de fapt?

Harriet se înfioră.

– A început să fie frig, spuse ea. N-am putea porni?

Jonathan oftă.

– Dacă vrei. Dar să nu crezi că mă descurajez atât de ușor!

În ciuda enervării sale, Harriet nu se putu împiedica să nu zâmbească.

– Necazul, cu dumneata, doctore, este că-ți place să dramatizezi totul!

Din față venea repede o mașină mică albastră. Se opri puțin mai departe și dădu rapid înapoi. Geamul din față se lăsă în jos și apăru capul unei tinere fete. Conducătoarea mașinii albastre îi privi în aparență amuzată...

– Jon?

Chipul medicului se lumină.

– Linda! Te duci la fermă? Voi trece să te văd mâine dimineață, când vei fi instalată. Pregătește o cafea pe la ora unsprezece, te rog; la ora zece și treizeci am de văzut un bolnav într-un loc retras.

– Am înțeles, Jon!

Ochii negri ai tinerei fete se îndreptară reci spre Harriet. Era foarte frumoasă, cu părul lung, negru și neted și buzele strânse. Își întoarse privirea, ca și când Harriet n-o interesa și reveni la Jonathan căruia îi zâmbi.

– Pe mâine, atunci! spuse ea.

Porni cu toată viteza.

– Una dintre cuceririle dumitale, Don Juan? întrebă Harriet.

Nu se putu stăpâni să nu vorbească aspru și citi în ochii căprui că asta nu-i scăpase interlocutorului său.

– Drăguță, nu-i așa? răspunse el cu un aer mulțumit. A făcut studii de infirmieră, dar a trebuit să renunțe să-și practice meseria pentru a se întoarce acasă să-și îngrijească tatăl. Acesta a murit acum câteva luni și acum Linda lucrează cu jumătate de normă la un dentist.

– Nu va fi încurcat de absența sa?

– Îmi este prieten; am aranjat lucrurile cu el.

– Se pare că aranjezi totul, pentru toată lumea!

Harriet vorbise cu o anumită tristețe.

– Oricum, mă străduiesc s-o fac.

Harriet întoarse capul, îmbujorată și stingherită sub privirea însoțitorului său. Hotărât lucru, era perspicace!

* * *

Pippa și Simon erau în bucătărie, făcându-i Maryei Ford o dare de seamă detaliată despre filmul pe care-l văzuseră în compania doctorului Cowper. Menajera râdea pregătind un sos, în timp ce supraveghea niște legume care fierbeau pe un colț al mașinii de gătit.

Pippa toca niște migdale pentru a decora un desert.

Când Harriet și Jonathan intrară, Pippa întoarse capul și chipul i se întunecă.

– Ah! te-ai întors! O adevărată scamatorie sosirea ta! De-abia erai aici că ai și plecat!

Jonathan se apropie de masă și ciuguli câteva migdale.

– A fost formidabilă cu gemenii! spuse el. Mulțumită ei, Molly nu și-a făcut griji și s-a putut odihni.

Pippa îi aruncă o privire întunecată.

– Ai fi putut să-l consulți pe tata, nu crezi?

– L-am consultat, Pippa! A fost complet de acord și foarte mulțumit să-i vină în ajutor lui Molly prin intermediul fiicei sale.

Pippa se calmă, dar Harriet putu observa că dispoziția mezinei nu se îmbunătățise deloc.

– Încetează să mănânci aceste migdale! spuse Pippa nervoasă. Ele trebuie să orneze prăjitura...

Simon se agită, jenat.

Mary Ford îi privi pe fiecare în parte, cu curiozitate.

– Sunt la consultații în seara aceasta, spuse Jonathan.

Ieși din bucătărie.

O clipă, Harriet șovăi. Simon îi adresă o privire nefericită și o umbră de zâmbet.

Harriet plecă la rândul său și începu să-și caute tatăl.

Doctorul Cowper era în grădină. Își fuma pipa și își contempla ultimele plante sădite. Mirosul de tutun se amesteca în mod plăcut cu parfumul florilor. Harriet se îndreptă spre el și acesta se întoarse. O clipă, ea îi văzu în ochi o expresie ciudată, apoi își scoase pipa din gură și zâmbi.

– Timp de o clipă, te-am confundat cu mama ta! spuse el. În această lumină slabă, îi semeni uimitor.

Își privi atent fiica și oftă.

– Da, la prima privire îi semeni mult.

Ea zâmbi.

– Dar la a doua, tată?

Zâmbi și el, amabil.

– Nu, draga mea.

Ea privi în jos.

– Grădina este magnifică! spuse ea.

Privirea medicului o urmări pe cea a fiicei sale.

– Da, spuse el cu satisfacție. Este în cel mai bun moment: trandafirii sunt splendizi.

– Fără păduchi-de-frunze?

Tonul glumeț îl făcu din nou să zâmbească.

– Nu. M-am ocupat de ei la momentul potrivit. Trebuie să fii fără milă cu aceste vietăți: devorează totul.

– Odinioară, spuse Harriet gânditoare, toamna era cea pe care o preferam. Îmi plăceau ochiul boului și splinuța și fluturii... Fluturii amiral roșii...

El îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Da, spuse el încet. Acestea sunt ultimele culori înaintea iernii. Pe care să ți le amintești în zilele întunecate ale anului.

Se lăsă tăcerea. Harriet se gândea cu disperare să găsească ceva de spus. Ce prostie, într-adevăr, să nu știe ce să-i spună tatălui său!

– Cred că la Londra locuiești într-un apartament? spuse medicul.

Îi făcea conversație ca unei străine. Răspunse pe același ton politicos:

– Da. În loc de grădină, mă mulțumesc cu niște ghivece de flori pe fereastră. Și am câteva plante de interior. Dar asta nu înlocuiește o grădină adevărată.

– Ce flori ai?

– Violete africane și mușcate.

– Mușcate, repetă medicul al cărui chip se lumină. Îmi plac atât de mult, mai ales cele roz somon. Și sunt ușor de întreținut!

– Îmi amintesc că aveai nenumărați trandafiri, spuse Harriet.

O clipă, se priviră în tăcere. Dintr-o dată, Harriet abordă întrebarea delicată:

– Mama te-a anunțat de sosirea ei?

Înainte de a răspunde, medicul trase câteva fumuri din pipă.

– Nu. Ești sigură că a spus că va veni?

– Așa mi-a spus la telefon. Credeam că va sosi fără întârziere. Poate a avut greutăți să găsească un loc la avion?

El dădu din cap.

– Poate.

Din nou își scoase pipa din gură și o examină cu sprâncenele unite.

– Poate și-a schimbat părerea? spuse el încet. Se întâmplă uneori...

Harriet se aplecă să miroasă parfumul unui trandafir galben și întrebă:

– Tot mai călărești dimineața, înainte de micul dejun?

– Da, răspunse medicul. În fiecare dimineață. Asta mă menține în formă. Sper că tu faci exerciții la Londra?

– Merg mult, spuse Harriet.

– Călărești?

Ea scutură din cap.

– Este prea scump! Londra nu este locul visat pentru a călări cu regularitate la un preț accesibil.

– Atunci, trebuie să călărești în timp ce ești aici! Jon are un cal... o iapă mare, murgă: ți-o va împrumuta cu plăcere. Este puțin greoaie, dar dacă îți lipsește antrenamentul, ar trebui să-ți convină.

– Jon o consideră prea greoaie?

Ochii medicului străluciră zeflemitor.

– Nu, spuse el. Jon este un tânăr sentimental. De aceea se cramponează cu hodoroaga aia care este mașina lui!

– Își iubește mult meseria, nu-i așa?

– Mult, spuse el. Și tu?

– Eu, de asemenea, replică Harriet zâmbind. Știi, fac cercetări istorice.

– Interesant?

– Poate deveni pasionant, când observi că ești pe calea cea bună, când găsești noi indicii susceptibile să susțină o teorie la care te-ai gândit...

– Pe scurt, puțin ca o muncă de detectiv?

Harriet fu mirată.

– Într-adevăr! Cam așa... nu m-am gândit niciodată să privesc munca mea în această lumină.

– Se aseamănă și cu un diagnostic medical: se cercetează amănuntele, se combină și până la urmă se găsește soluția problemei. În sfârșit... sper.

Ea râse.

– Da, este exact așa.

Se priviră în tăcere și Harriet simți o ciudată vibrare, un fel de triumf, ca și când realizase ceva extrem de important: în zidul de beton care-i separa, se crease o breșă.

Ghici că el încerca aceeași impresie. Avea o privire intensă pe un chip brusc nemișcat.

* * *

Pippa remarcase expresia tatălui său și pe aceea a surorii sale când se întorseseră din grădină. Ochii strălucitori treceau de la unul la celălalt, întrebători. În jurul mesei nu se vorbi deloc: Jonathan se strădui politicos să întrețină o conversație, dar nu primi încurajări.

Masa terminată, doctorul Cowper se retrase în cabinetul său. Harriet îi lăsă pe Pippa și Simon la o partidă de scrabble, certându-se asupra posibilității folosirii anumitor cuvinte și se duse s-o ajute pe Mary Ford la bucătărie.

Mai târziu, când menajera se duse să se culce, făcu o ceașcă de cafea. Jonathan intră în momentul în care o turna și se rezemă cu dezinvoltură de masă, privind-o cum o făcea.

Ea se prefăcu că nu-l vede.

– Ești îmbufnată? spuse el.

– Nu fi prost! bombăni ea.

– Tatăl dumitale pare mai fericit. V-am văzut stând de vorbă în grădină...

– S-ar spune că nimic nu-ți scapă.

El râse.

– Nu mare lucru. Îmi place să știu ce se întâmplă în lume. Este vizibil că munca mea este cu folos. Vrei o nouă ședință?

Harriet îi întoarse spatele fără să răspundă și Jonathan râse din nou. Se părea că nimic nu-l descuraja.

Reluă după o clipă, dar pe alt ton:

– Aș vrea mult să am tot atâta succes cu Pippa.

Harriet se întoarse și-l privi încruntându-se.

– Cu Pippa?...

– Vrei să spui că nu știi?

– Ai putea oare pune niște întrebări la care să cunosc răspunsul? spuse ea nerăbdătoare.

– Are aceleași probleme ca dumneata, dar în stadiu mai acut. Ceea ce mă îngrijorează este că poate se va căsători cu Sim pentru a scăpa de greutăți. Când se va trezi, aceasta va fi pentru a observa că a făcut o prostie înspăimântătoare. Este foarte tânără, ceea ce complică totul. Are nevoie de un cămin stabil, de afecțiune, de tot ceea ce n-a avut fiind copil. Știu că are nevoie de asta în mod instinctiv și se agață de Sim, sperând că lângă el va găsi ceea ce-i trebuie. Își asumă un risc foarte mare... Bineînțeles, s-ar putea să „meargă“, dar dacă nu va merge, va fi mult mai nefericită decât este.

– I-ai vorbit?

– Am încercat, dar trebuie foarte mare prudență!... Reacționează violent dacă se insinuează că Sim nu este neapărat o partidă bună.

– Dacă i-ai vorbit cu tot atâta tact cum ai făcut-o cu mine, nu mă mir.

Jonathan o privi pe Harriet și-i zâmbi, încrețindu-și nasul într-o grimasă amicală și fermecătoare.

– Oh!... cazul dumitale este mult mai simplu! Știu exact tratamentul de care ai nevoie... Cazul Pippei este mai complicat...

Harriet râse nervos; era rănită în amorul său propriu.

– Într-adevăr, cazul meu este simplu?

Jonathan luă un ton confidențial pentru a spune:

– Dumneata ai doar nevoie să fii scuturată energic, apoi să fii sărutată, nu mai puțin energic. Frumoasa din pădurea adormită!

Harriet roși puternic; ochii îi aruncau fulgere.

– Pentru mine, dumneata nu ești Făt-Frumos! spuse ea.

– Din păcate! Dar, mă gândesc la asta: când ne-am întâlnit, nu eram nici un medic „adevărat".

Ea plecă spre ușă. El o urmă, fluierând ușor, cu mâinile în buzunare.

* * *

Când Harriet se culcă, în acea seară, rămase întinsă pe spate, cu brațele încrucișate la ceafă, zâmbind amintindu-și conversația lor. N-o mira că era Don Juanul din împrejurimi: acest amestec de insolență și farmec era probabil irezistibil pentru fetele de la țară.

Luă hotărârea fermă să nu se lase cucerită. Își putea exersa talentele în altă parte, pe lângă naivele sale admiratoare. Se gândi la Linda și se întoarse pe o parte, bine dispusă.

Capitolul 6

Harriet avea întotdeauna obiceiul să se trezească devreme, dar de la întoarcerea în ținuturile copilăriei, se trezea și mai devreme decât în mod obișnuit. Astfel, în acea dimineață se trezi când prima rază de soare i se opri pe pernă. Căscând, se gândi la ziua care o aștepta cu o satisfacție nouă.

Privirea i se opri asupra pendulei. Ora șase și jumătate!

– Dumnezeule! își spuse ea.

Tocmai închidea din nou ochii, când își aminti de plimbarea zilnică a tatălui său, călare și sări jos din pat.

Își puse niște pantaloni de pânză și o bluză albă. Își adusese niște îmbrăcăminte sport foarte solidă, care va fi foarte potrivită. Jos, căută în dulapul în care Pippa își aranjase accesoriile de echitație și găsi o șapcă veche de călăreț, decolorată, dar încă destul de rezistentă.

Doctorul Cowper era la grajd, pregătindu-se să pună șaua pe calul său, când ajunse ea. Purta vechea haină din stofă de lână și niște pantaloni de călărie pe care-i avea de mulți ani, întăriți cu

bucăți de piele în genunchi și la spate. Sub șapcă, profilul energic era mai mult al unui cavaler decât al unui medic. „Este în întregime un nobil de țară!“, se gândi Harriet.

La fel gândea și odinioară.

– Cum? Ai apărut?

– Mi-ai spus că aș putea împrumuta calul lui Jon?

– Nu cred că se va formaliza pentru asta. Pari plină de energie, în această dimineață!

Harriet se duse să ia iapa lui Jonathan din boxa sa și începu să-i pună șaua. Tatăl său o ajută cu îndemânare, vorbind animalului cu blândețe.

– Aici, Bertha!... Aici!... Haide, mă cunoști!

Iapa își agită coama, își culcă urechile și își învârti ochii. O scenă în același timp caraghioasă și emoționantă.

– Bertha? repetă Harriet.

Doctorul Cowper începu să râdă.

– Jon a vrut neapărat să-i dea acest nume. Găsesc că i se potrivește.

– Într-adevăr, este puțin greoaie.

Harriet examină cu un ochi critic crupa lată și picioarele groase.

– Este un animal de muncă, spuse medicul mângâind grumazul lucios al iepei. Este ascultătoare: te va transporta unde vei vrea fără să facă nazuri. Dacă vrei să mergi ca vântul trebuie să alegi alt cal. Și atunci, ai de la început capricii și nervozitate. Bertha este exact animalul de încălecat de care are nevoie Jon.

Ieșiră din sat pe un drum șerpuitor și ajunseră într-o pădure. Harriet, cu nasul în vânt, adulmeca parfumul matinal de iarbă acoperită de trandafiri, de plante aromatice și frunze veștede. Copitele cailor zdrobeau jirul căzut toamna trecută. Porumbeii guleraţi începuseră deja concertul continuu de vară: uguitul lor răsuna din toate părțile.

– În fiecare dimineață, fie că e frumos sau urât, te plimbi pe aici? își întrebă Harriet tatăl.

Medicul dădu din cap și zâmbi la expresia fiicei sale.

– Ești norocos!

– Știu, fiica mea!

Continuară. Singurele zgomote care se auzeau erau scârțâitul pielii de la șeile lor și freamătul frunzelor, ale păsărilor și veveriților ocupate să-și caute hrana, trosnetul rămurelelor, un șuierat – fără îndoială un șarpe deranjat din somn – croncăneli îndepărtate.

– La Londra, spuse Harriet pe neașteptate, nu-ți auzi nici măcar gândurile!

– Și la ce te gândești, oare? o întrebă încet medicul.

Ea îl privi, puțin descumpănită.

– De exemplu, de ce ți-a telefonat mama ta și ți-a cerut să vii aici?

Întrebarea o lăsă perplexă câteva secunde. În cele din urmă răspunse:

– Firește, de când sunt aici mă gândesc la asta.

– Concluzia?

– Nu știu. Ar fi trebuit să bănuiască totuși că Pippa nu mă va asculta!

– Ai încercat să-i vorbești?

Harriet scutură din cap.

– Mărturisesc, nu i-am spus nimic! În fine... pentru a fi mai exactă, am încercat să-i vorbesc, mai degrabă fără convingere și n-am insistat. Pippa m-a făcut să înțeleg clar, încă din primul minut, că nu va ține deloc seama de ceea ce-i voi spune... Ca să fiu sinceră, trebuie să recunosc că asta nu mă interesează. Am venit aici pentru că mi-a cerut-o mama, dar nu văd totuși ce spera ea.

Medicul oftă.

– Și eu nici atât, draga mea micuță. Apropo de Pippa, cum o găsești?

Harriet ezită.

– Teribil de nervoasă, spuse în cele din urmă.

Tatăl său o privi cu atenție.

– Presupun că Jon ți-a împărtășit teoriile sale? Mi-a vorbit și mie despre asta. Jon este întotdeauna foarte agresiv în discuții și cred că are tendința să exagereze, dar poate este și un adevăr în ceea ce spune...

– O crezi...

Harriet se întrerupse, căutându-și cuvintele.

– Nu știu bine care este exact termenul medical... O crezi... dezechilibrată? Nevrozată?

Tatăl său se întoarse spre ea.

– Nu, draga mea, nici una, nici alta. Ți-a spus oare Jon așa ceva? Ce idee! Pippa nu este foarte fericită, din cauza celor întâmplate odinioară, asta este sigur, dar nu trebuie imaginată o dramă pornind de la asta. După cum ți-am spus, Jon are tendința să exagereze.

Câteva minute mai târziu, o luară pe drumul de întoarcere. Părăsiră răcoarea pădurii pentru a ieși în strălucirea acestei dimineți de vară. O ceață ușoară se ridica totuși de pe râu.

Harrietei îi era grozav de foame când scoase șaua de pe iapă. Totuși, țesălă cu grijă animalul, apoi îi dădu ovăz.

Când intră în casă, mirosul de șuncă prăjită ce venea din bucătărie îi spori foamea.

În vestibul, Jonathan se uita la corespondență. O privi atent și ochii îi luciră de amuzament.

– Așadar, dumneata mi-ai luat iapa? spuse el.

– Am uitat să-ți cer permisiunea, spuse Harriet. Tata mi-a spus că nu vei vedea nici un inconvenient în asta.

– Acest costum, parcă ai fi un băiat, domnișoară!

Înainte ca Harriet să aibă timp să-i ghicească intențiile, el își trecu brațul în jurul taliei sale. Se aplecă. Fața îi era prea aproape de a sa.

– Socotesc că îmi vei plăti pentru că ai „împrumutat" iapa mea, spuse el.

Ea îl împinse cu amândouă mâinile, furioasă, deoarece inima îi bătea foarte repede.

– Trebuie să urc imediat să mă schimb! îi spuse. Altfel voi întârzia la micul dejun și doamnei Ford nu-i va plăcea.

Jonathan zâmbi cu insolență.

– Încep să mă întreb dacă ai fost sărutată vreodată! spuse el vesel.

– Ești... ești ridicol!

Ea era stacojie.

– Și profesorul?

Râzând, Jonathan o strânse mai puternic.

– Profesorul Emmett este patronul meu! îi replică ea mânioasă.

– Și-i placi...

– N-am spus niciodată asta! exclamă ea cu indignare.

– Este un bărbat frumos?

Harriet ezită, luată prin surprindere de tonul brusc serios al vocii lui Jonathan.

După o clipă, răspunse fără plăcere:

– Cred că se poate spune că multe femei îl găsesc seducător.

– Și dumneata?

Jonathan o observa cu atenție. Ea ridică brusc bărbia, cu un aer provocator.

– Ei bine... și eu!

– Hm...

Înainte de a se gândi să-i dea drumul, el își aplecase capul spre fața oferită atât de ușor. Peste buzele Harrietei, cele ale lui Jonathan erau fierbinți și ferme.

Apoi, fu liberă: Jonathan plecase, lăsând-o năucită.

* * *

Pippa era la masă, pentru micul dejun, când sora sa coborî din nou, după ce se schimbase. Își pusese o bluză fără mâneci și o fustă din bumbac. Va fi cu siguranță timp foarte frumos și se îmbrăcase prevăzând căldura.

Pippa înălță capul din farfurie. Avea un aer febril, aproape disperat: avea ochii prea strălucitori și pe pomeții chipului palid apărură pete roșii.

– Nu pari în apele tale! îi spuse Harriet după ce ezitase.

Se temea să nu provoace mânia mezinei.

– Mă simt perfect de bine! ripostă aceasta. A sunat telefonul în timp ce erai ieșită...

Harriet își întrebă sora din priviri, apoi, într-o străfulgerare, avu intuiția răspunsului ce-l va primi.

– **Ea** este la Londra.

Vocea Pippei era stridentă, încărcată de o asemenea amărăciune, încât Harriet fu impresionată.

Așteptă o clipă, apoi întrebă liniștită:

– Va veni astăzi?

– Nu știu, răspunse Pippa.

Fața micuță era crispată.

– Dar ce a spus?

– Nimic!

– Nimic?... Dar... atunci de ce a telefonat?

Harriet își privea sora, uluită.

– Îndată ce i-am auzit vocea, am închis!

– Oh! Pippa! exclamă Harriet, consternată. N-ar fi trebuit să faci asta! Probabil ai mâhnit-o mult! De ce ești atât de crudă?

Pippa sări în picioare și alergă la ușă:

– Pentru că o detest! urlă ea. Pentru că o urăsc! O urăsc! O urăsc!

Ieși în trombă din încăpere.

Îngrozită, Harriet privea ușa care se închisese.

Tatăl său intră puțin mai târziu și-i aruncă o privire mirată.

– N-ai mâncat? spuse el. Credeam că ai terminat de mult timp! Voi fi la consultații și apoi am niște bolnavi de văzut. Voi parcurge cu mașina niște locuri îndepărtate, foarte frumoase și mă gândeam că, poate, te-ar interesa să vii? Poate nu va fi foarte amuzant pentru tine... Dar dacă n-ai nimic altceva de făcut...

Acesta fusese pentru doctorul Cowper un discurs destul de lung și Harriet îl privi cu mirare. Înțelese că vorbise mult pentru că se temea de un refuz.

– Voi fi încântată să vin, tată, spuse ea cu amabilitate.

El păru fericit. Chiar roși puțin.

– N-ar trebui să fie multă lume în dimineața aceasta... În aproximativ o oră voi termina.

Când fu plecat, Harriet se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-i aducă la cunoștință ceea ce tocmai îi spusese Pippa, dar în cele din urmă se gândi că făcea mai bine să tacă. Va afla destul de curând când va sosi mama sa și ezita să-i dezvăluie sentimentele surorii sale față de aceasta. Avea deja destule griji și așa.

Luă micul dejun fără să se grăbească, ajută la aranjarea veselei și făcu puțină treabă prin casă înainte de a se duce să-și aștepte tatăl în fața garajului.

El nu sosi decât la ora unsprezece, zâmbind larg.

– Pari foarte vesel? spuse ea curioasă.

– Un client a venit să se plângă de o cumplită durere de ureche, spuse medicul. L-am examinat și am descoperit o mărgică din sticlă albastră fixată pe timpan de cerumenul întărit. Dumnezeu știe de cât timp era acea mărgică acolo! I-am scos-o imediat... Bietul om, a crezut într-un miracol! Credea că a surzit: aproape nu mai auzea de ceva timp... După „miracolul" meu, auzea ca înainte! Oamenii te uimesc mereu!

– Cum a ajuns acea mărgică acolo? întrebă Harriet amuzată.

Medicul ridică din umeri.

– N-am nici cea mai mică idee! Unul dintre băieții săi, jucându-se, l-a putut lovi fără să-și dea seama. Sau a făcut-o el însuși... Poți să știi? O dată, am avut un pacient care se plângea de dureri abdominale. Am crezut mult timp că era vorba de tulburări digestive, până când, într-o zi, i-am făcut o radiografie. S-a descoperit că înghițise cea mai incredibilă colecție de obiecte: monede, șuruburi, alune întregi, buloane... A trebuit operat pentru a-i scoate toate astea!

– De ce înghițise toate aceste lucruri? întrebă Harriet îngrozită.

– El a pretins că n-a înghițit nimic în mod conștient. Că fuseseră în ceea ce mânca, spunea el. Dar nu văd cum n-ar fi putut observa nimic.

Doctorul Cowper începu să râdă.

– Jon ar fi găsit acolo un bun câmp de investigații! Băiatul ăla era într-adevăr nebun!

Mașina era un Rover mare, negru, care avea la activ numeroși ani de servicii leale. Harriet regăsi chiar niște zgârieturi superficiale pe pielea pernelor și zâmbi trecându-și degetele peste ele.

– Ai încă aceeași mașină! făcu ea remarca.

Medicul mângâie volanul ca și când mașina era pentru el o veche prietenă.

– Nu este nouă, dar pot avea încredere în ea.

– Nu este ca cea a doctorului Wood!

Doctorul Cowper începu să râdă.

– Ah! mașina lui Jon era deja o epavă când a cumpărat-o! Dar, cred că după ce s-a folosit de a ta, va dori s-o schimbe...

– În plus, se pare că a mea i-a adus stima domnișoarelor!

Medicul își privi fiica fără să înțeleagă.

– Despre ce vorbești?

– Citez o frază a asistentului tău, răspunse Harriet pe un ton indiferent. El consideră că mașina mea este un simbol al reușitei și că domnișoarele sunt impresionate de asta.

Medicul râse.

– Jon și frumoasele sale prietene! spuse el bine dispus.

– Se pare că are multe!

Doctorul Cowper îi aruncă o privire piezișă fiicei sale.

– Cred că este foarte apreciat de genul feminin din împrejurimi...

Medicul se angajă pe un drum mic de țară și în timp ce mergea, vorbea despre bolnavii săi, amintindu-i pe cei pe care Harriet îi cunoscuse, descriindu-i pe cei noi cu o prietenie călduroasă.

În timpul vizitelor sale în diverse case, Harriet rămase în mașină, privind peisajul și încercând o nostalgie aparte.

O ceață ușoară de căldură vibra sub soare. Drumurile domoale intrau și ieșeau din cătune liniștite printre ziduri din piatră, garduri vii sau împrejmuiri din lemn specifice vestului Angliei, culoarea lor mergând de la ruginiu pal la cafeniu închis, în funcție de durata expunerii lor la intemperii.

La orizont, cerul era de culoarea odihnitoare a perlei, străbătut uneori de săgeata unei biserici sau de masa întunecată a unei coline împădurite. Toată această liniște îi era familiară Harrietei. Anii petrecuți departe de aceste ținuturi se șterseseră.

De-a lungul câmpiei, Harriet observă uneori degetul negru din Glastonbury îndreptându-se spre cerul albastru și de fiecare dată când privirea i se oprea asupra lui, avea sentimentul că se întorsese pentru totdeauna...

Dimineața ajunse la sfârșit și Harrietei i se păru că turneul fusese făcut prea repede.

Medicul o luă pe alt drum pentru a ajunge înapoi în sat, cu scopul de-a o face pe fiica sa să admire noi priveliști. Urmară un drum liniștit cu viteza modestă a bătrânei mașini și ajunseră în cele din urmă la Marsh Cob.

Era ora prânzului când se opriră în fața casei. Acolo era parcată o mașină elegantă, verde. Doctorul Cowper o privi cu un aer surprins.

– Ce-i cu această mașină? spuse el. N-am văzut-o niciodată! Să fie oare posibil ca Jon să-și fi sacrificat toate economiile pentru a achiziționa o mașină de mare lux?

Harriet începu să râdă.

– Nu cred că este un bărbat care ia hotărâri nesăbuite, spuse ea.

Pippa deschise ușa.

La prima privire asupra chipului întunecat, Harrietei i se strânse inima. Bănuia ce le va spune sora sa.

– **Ea** este aici!

Harriet își privi repede tatăl, în mod ciudat speriată, dar și mai ciudat încă, dornică să-l protejeze.

Devenise alb ca varul.

Capitolul 7

Harriet își trecu grăbită brațul pe sub cel al medicului.

– Vino! spuse ea veselă, străduindu-se să ia situația în glumă. Vom înfrunta furtuna împreună!

Chipul neclintit al tatălui său o neliniștea. O privea cu ochii negri întrebători. Ea îi susținu privirea rămânând nepăsătoare, cu bărbia ridicată, căutând să-l facă să înțeleagă ce era cu el.

În cele din urmă, el zâmbi.

– Da, spuse. Să mergem!

Își ridică umerii și se îndreptă respirând profund, ca un soldat care pleacă la atac.

Pippa îi privea mușcându-și buzele. Așteptase cu nerăbdare întoarcerea tatălui său, contând pe el pentru a o ocroti, pentru a o susține. În cele din urmă el se întorsese, dar nu-i oferise protecția sperată. În loc s-o îmbărbăteze, el se preocupa de propriile gânduri. Aparent nu-și dădu măcar seama că avea nevoie de el; uitase de prezența sa!

Cu Harriet vorbi, cu Harriet intră în casă!

Pippa se simți trădată și fu cuprinsă de o furie copilărească împotriva lor. Plângând în hohote, plecă în fugă pentru a căuta un sprijin.

Doctorul Cowper și Harriet o găsiră pe Caroline Cowper așezată într-un fotoliu, în colțul șemineului, elegantă și suplă, într-un taior din jerseu alb. Ochii mari violeți se ațintiră asupra lor.

Harriet, care ținea încă brațul tatălui său, îl simți pe acesta încordându-se, apoi începând să tremure, atât de ușor încât la început crezu că ea tremura. Îngrijorată, îi aruncă o privire piezișă și, cu o surprindere admirativă, constată că în exterior era perfect calm.

El zâmbi politicos.

– Bună ziua, draga mea prietenă.

Vocea îi era calmă, stăpânită: avea tonul curtenitor rezervat străinilor.

Ochii Carolinei deveniră mai mari.

– Philipp! Cum te-ai schimbat!

Harriet se simțea de prisos, dar nu știa cum să se retragă în mod discret. Se duse la mama sa și o sărută pe obrazul neted, ușor pudrat și extrem de plăcut parfumat.

– Iată-te în sfârșit, mamă! Te așteptam de câteva zile...

Caroline Cowper oftă.

– Am întârziat, spuse ea. Când am sosit, am închiriat o mașină la Londra și drumul până aici a fost un adevărat coșmar. Astea-s drumuri? Am uitat că în Anglia drumurile sunt atât de înguste. Se îndreaptă și cotesc fără încetare!

Harriet, amuzată, remarcă accentul ușor american al mamei sale; era mai pronunțat decât de obicei.

Își privi tatăl pentru a-l încuraja să participe la conversație.

– Noi am făcut un turneu pe la bolnavii lui papa, adăugă ea.

Rostind cuvântul tandru, tresări surprinsă că-l folosise. De când sosise, spusese „tată". Din ce motiv oare revenise la apelativul de odinioară, mult mai intim? Observă că medicul remarcase acest lucru și zâmbea.

Fruntea frumoasă și netedă a Carolinei Cowper se încruntă.

– Am sosit doar acum câteva minute, spuse ea. Pippa a fost foarte nepoliticoasă!

Grăbită, Harriet vorbi despre altceva.

– Probabil ți-e sete, mamă!

Se întoarse pentru a vedea dacă cineva se gândise deja la asta și nu văzu nimic pe masă.

– Ți-ar plăcea un ceai?

Caroline Cowper avu un aer îngrozit.

– Ceai? Haide, Harriet, știi bine că am oroare de așa ceva! Ce crezi? Presupun că este inutil să găsesc aici ceva puțin mai tare? Un vin alb ar fi mai bun decât nimic...

– Cred că Jon are niște gin în dulap și eu am niște whisky la infirmerie, spuse medicul.

– Exclusiv cu titlu de leac! spuse Caroline Cowper cu ironie.

– Mă duc să văd, spuse repede Harriet.

Ieși din salon, ușurată.

Philipp Cowper rămase în picioare, complet drept, privind covorul. Soția sa se așeză mai confortabil în fotoliu, observându-l cu pleoapele pe jumătate închise.

– Ce-ai făcut cu viața ta? îl întrebă ea în cele din urmă.

Va rămâne oare proptit acolo, asemenea unui școlar vinovat în fața directorului?

El ridică privirea și o coborî din nou imediat.

– Nu mă pot plânge, răspunse el.

Caroline Cowper strâmbă din nas. El se schimbase, fără îndoială, dar reacționa tot cu acea răceală englezească. Un fior de încântare o străbătu: indiferența sa o impresionase întotdeauna.

Ea avea optsprezece ani când îl întâlnise pentru prima dată. Copilă răsfățată, încântătoare, sigură că va avea mereu lumea la picioare, Caroline, cu siguranță nu avea în acea perioadă intenția de a se căsători cu acest medic modest. Dar voia ca el s-o curteze: rezerva sa, era pentru ea o provocare.

Mai târziu, încercase un adevărat șoc observând că era prinsă în propria capcană. Philipp încetase să fie pentru ea un obiect de amuzament: îi era necesar.

Simțise o bucurie triumfătoare când îi ceruse mâna. Se decisese să-l refuze, dar curând nu se mai gândea decât la perspectivele fascinante pe care i le oferea această iubire și acceptă, spre furia familiei și stupoarea numeroșilor prieteni.

Mai întâi, totul a fost minunat: era îndrăgostită și Philipp o adora; universul îi apărea în toate culorile curcubeului.

Dar, într-o zi, descoperise că era însărcinată și lucrurile deveniseră mai puțin vesele. Din fericire, Harriet fusese un bebeluș adorabil și care-i semănase atât de mult încât Caroline fusese plină de admirație; nu se revoltase prea mult împotriva sacrificiilor pe care le impunea maternitatea. Trecând peste asta, existența sa de soție și mamă începuse s-o plictisească. Averea sa personală îi permitea totuși să aibă o menajeră care să se ocupe de casă și-i dădea posibilitatea să meargă în mod frecvent la Londra și să-și satisfacă gusturile pentru distracțiile mondene fără remușcări față de soț și de copii.

Așteptase un al doilea copil și de data aceasta lucrurile merseseră mai puțin bine... Enervată, neliniștită, irascibilă, îl copleșise pe Philipp cu reproșuri. El fusese răbdător. Prea răbdător.

O enerva tot mai mult: fusese incapabilă să deschidă o breșă în imensul zid de indiferență pe care el îl prezenta în ochii săi și asta o exaspera.

Jenată de purtarea sa absurdă, se convinsese că n-o mai iubea.

După nașterea Pippei, se aruncase într-o viață de plăceri. Se afișase cu un bărbat din mediul său, sperând că Philipp se va arăta gelos, dar el rămăsese indiferent. Mereu calm, atent, nu se plângea de nimic și nu păruse ca această problemă să-l preocupe.

Caroline nu încercase nici un sentiment pentru acel bărbat. Între ei nu fusese decât un flirt: câteva sărutări pe furiș, câteva clipiri din gene, câteva scrisori banale. Episodul nu însemnase nimic.

Și totuși, schimbase totul: Caroline căpătase certitudinea că soțul său era indiferent... dacă nu era gelos, n-o mai iubea!

Suferința pe care o încercase îi schimbase toată existența: nu mai putea suporta să trăiască la țară cu el și încheiase prin a i-o spune în mod brutal. Dacă în acel moment el ar fi arătat vreo emoție, dacă ar fi implorat-o să rămână, nu l-ar fi părăsit. Dar el fusese politicos, rezonabil, resemnat. Avusese un aer aproape ușurat că o vedea plecând...

Caroline oftă. În fond, nu fusese niciodată genul de femeie care-i trebuia acestui bărbat. Își dăduse seama de asta încă din prima zi, cu regret. Crescută în lux, se simțea leneșă și inutilă în cadrul liniștit al căminului ei, la fel ca o pasăre exotică în culori strălucitoare, printre vrăbii.

Nu-i reproșa lui Philipp că încetase s-o iubească. Ea nu știuse să fie la înălțime alături de el.

„Doamne, dacă aș putea face o nouă încercare!“, își spuse dintr-o dată.

Deoarece îl părăsise pentru că se simțea prea singură, însă descoperise că fără el era și mai singură, iar această singurătate era greu de suportat.

Caroline abia respira. Apoi rupse tăcerea apăsătoare:

– Oare cum o poți lăsa pe Pippa să-și compromită viitorul cu un țăran, când nu este decât un copil?

Vocea îi era tăioasă și iritată și tresări auzindu-se vorbind. Nu în acest mod plănuise să înceapă discuția.

Medicul înălță capul.

– Eu nici n-am încurajat-o, nici n-am descurajat-o, spuse el încet. Am lăsat lucrurile să-și urmeze cursul. Pippa nu mai este un copil și are o vârstă la care se poate căsători după propria voință.

– Legea este proastă! replică vizitatoarea. Știi foarte bine că la optsprezece ani ești prea tânăr ca să știi ce faci.

El păli și ea își mușcă buza. De ce spusese asta, amintindu-i că avea exact optsprezece ani când se întâlniseră? Brusc, se gândi că, până la urmă, Philipp încercase o emoție. Oare asta nu însemna că păstra în el un pic din sentimentele de odinioară? Putea fi oare atât de indiferent pe cât dădea impresia?

Ea îl privi.

– Miercuri voi împlini patruzeci și trei de ani, spuse pe un ton tânguitor. Mi-ar fi egal, dacă nu m-aș simți atât de tânără.

Medicul ridică ochii și aruncă asupra chipului Carolinei o privire pătrunzătoare.

– Ai aerul unei fete tinere, spuse el cu simplitate.

– Adevărat? murmură ea încântată. Sunt mulțumită. Mă întrebam dacă n-am greșit îmbrăcându-mă în alb. Trebuie să fii foarte atent la culori când îmbătrânești.

El începu să râdă. Dintr-o dată, părea voios și mult mai tânăr.

– Știi foarte bine că ești fermecătoare în alb, îi spuse el. Nu alerga după complimente, Caro: este absurd la vârsta ta!

O gropiță apăru în obrazul Carolinei, colțurile buzelor se ridicaseră într-un zâmbet încântător.

– La vârsta mea? Ce lucru oribil ai spus!

El înaintă și o privi în adâncul ochilor mari, violeți pe care-i ridicase cu un aer nevinovat.

– Încerci oare să mă provoci, Caro?

Ea lăsă ochii în jos.

Doctorul Cowper se întrebă cum reușise să-și păstreze strălucirea privirii și prospețimea netedă a pielii? Trecerea timpului nu făcuse decât să-i cizeleze trăsăturile!

O privea cu gura uscată. Apropierea sa îl chinuia. „A rămas foarte frumoasă!“ își spuse, cu durere. De ce venise? Oare numai cu intenția de a-l chinui?

O iubise de când o văzuse prima dată, orbit de voioșia spirituală a zâmbetului său și de frumusețea delicată a chipului. Ca ea să răspundă iubirii lui fusese realizarea unui vis imposibil. Era atât de sărac în comparație cu ea! Nu era nici măcar un bărbat frumos, avea atât de puțin să-i ofere! Și o urmăreau atâția alți bărbați, strălucitori, frumoși și bogați!

Și totuși, lucru de necrezut, îl iubise, se căsătorise cu el și o adusese aici, la Marsh Cob cu bucuria triumfătoare a unui general victorios purtând cu el o regină capturată.

La început, totul fusese lapte și miere. Minunat de fericit, o adora și o respecta. Nașterea Harrietei fusese punctul culminant al fericirii sale. Dar apoi, totul se deteriorase foarte rapid.

Caroline se plictisea. Se ducea să se distreze la Londra. N-o putea împiedica și orgoliul îl reținea să facă scenele de gelozie la care îl împingea iubirea sa disperată.

Sperase că nașterea Pippei îi va stabiliza soția, dar lucrurile nu făcuseră decât să se înrăutățească. În mod constant bolnavă în timpul sarcinii, după aceea se dezlănțuise, ca pentru a-l sfida.

Când descoperise că era un alt bărbat în viața sa, fusese cuprins de o gelozie sălbatică, așa încât avusese nevoie de toată tăria sa de caracter pentru a nu lăsa să se vadă asta. Probabil atunci își dăduse seama de evidență: Caroline nu mai putea rămâne la Marsh Cob.

În consecință, ea plecase, lăsându-l într-un cămin fără viață.

Se așteptase să-i ceară divorțul, i-l oferise chiar prin intermediul avocatului său și împotriva părerii acestuia. Pentru avocat, suflet obișnuit cu duritatea legilor, o asemenea generozitate era o nebunie. Caroline refuzase scurt și, deoarece un divorț ar fi fost dezastruos pentru reputația și viitorul său, din spusele avocatului, el nu mai insistase.

Ea îl privea cu pleoapele pe jumătate închise, întrebându-se pentru ce păstra astfel tăcerea. El cunoștea jocul fizionomiei care-l sedusese întotdeauna și se întoarse. Zâmbetul ușor al Carolinei dispăru.

– Simon Bryan este un tânăr cumsecade, spuse el. Pippa ar putea să caute mult timp fără să găsească ceva mai bun.

– Dar de ce atâta grabă?

Ca întotdeauna, când Caroline se afla în lipsă de argumente, se enerva.

– În orice caz, va aștepta până la toamnă, făcu medicul remarca. Sim nu se poate căsători înainte de seceriș... Asta le va da timp să se cunoască mai bine. Zâmbi. La urma urmei, și-au petrecut copilăria împreună. Sim, Harriet și Pippa erau prieteni buni. Formau un trio cunoscut!

Harriet apăru cu niște pahare și niște sticle pe o tavă. Îi lăsase singuri atâta timp cât permitea politețea. Mary Ford era nerăbdătoare să servească prânzul: nu putea aștepta mai mult.

Harriet găsise gin și suc de portocale în dulapul lui Jonathan. Guvernanta o anunță că va fi cu siguranță furios descoperind că se luase din proviziile sale secrete...

Harriet ridică din umeri.

– Să nu-mi spuneți că acest tânăr bea în mare taină?

Mary Ford râse sincer.

– Bineînțeles că nu! Spuneți niște lucruri!... Le are pentru prietenii săi. Tatăl dumneavoastră i-a permis să-i invite sâmbăta pe

băieții și fetele din sat: nu vă spun cât se distrează... Sunt de asemenea tinerii fermieri și logodnicele lor. Doctorul Wood este un bărbat plin de viață!

– Am înțeles asta, replică Harriet tăios. Din câte se spune, este Don Juanul ținutului.

– Nici vorbă! Viața este scurtă! „Profitați de timpul în care strălucește soarele", acesta este sfatul pe care îl dau întotdeauna.

– Și se pare că doctorul Wood vă împărtășește ideile?

Harriet vorbise pe un ton șuierător care o surprinse la fel de mult cum o surprinsese pe menajeră.

Umplu un pahar pentru mama sa. Îi oferi unul și tatălui. Acesta scutură din cap.

– Pentru mine nu, mulțumesc.

Caroline râse, iritată.

– Mereu sobru, Philipp? M-am înșelat: nu te-ai schimbat absolut deloc.

Medicul nu răspunse. Se întoarse și ieși din încăpere.

Harriet își privi mama cu indignare.

– Doar nu te-ai certat deja cu el?

Buzele Carolinei tremurau, ca cele ale unui copil supărat. Ridică spre fiica sa ochii plini de lacrimi.

– Nu mă certa, draga mea! Am suportat deja destul!

Impresionată, Harriet se aplecă asupra mamei sale și o înconjură cu brațele, stupefiată încă o dată de fragilitatea și tinerețea sa, iritată că rolurile fuseseră astfel inversate.

– Te rog, mamă!... Detest să te văd plângând.

„O adevărată comedie!" se gândi ea cu o resemnare amuzată. Mama sa nu semăna nimănui: cea mai indulgentă critică era prea brutală pentru ea. Era astfel de când Harriet era foarte mică, deschizându-se ca o floare când era aprobată de toți, deprimându-se la cel mai mic reproș.

„La urma urmei, orice ființă umană este unică! De ce oare s-ar schimba o femeie numai pentru că a devenit mamă? Mama a rămas o copilă. Întotdeauna a fost o copilă răsfățată, egoistă, dar adorabilă".

Îi zâmbi mamei sale.

„Întotdeauna am iubit-o cu duioșie, își mai spuse ea. Afecțiunea se oferă în mod spontan".

Calmată, Caroline își șterse ochii cu o batistă subțire din olandă parfumată.

– Lasă-mă să te privesc, spuse ea.

Își observă fiica atent, apoi dădu din cap.

– Da, ești fermecătoare. Îmi era atât de teamă ca toate aceste cercetări să nu-ți strice vederea... Știi că detest ochelarii... Sper că te controlezi cu regularitate?

– Da.

– Și dinții? Ai găsit un dentist bun la Londra? Dinții sunt atât de importanți pentru frumusețe! Mulțumesc lui Dumnezeu, eu i-am păstrat pe ai mei aproape toți.

Zâmbi, arătând niște dinți mici, albi și regulați.

– Și munca ta? Încă îți mai place? Profesorul Emmett este drăguț cu tine?

Harriet nu răspunse decât la a doua întrebare:

– Când își amintește că exist...

Caroline clipi din ochi.

– Ce vârstă are?

– Aproximativ treizeci și cinci de ani.

Mama sa o privi cu stupoare.

– Și nu te vede? exclamă ea. Este cu siguranță căsătorit?

– Nu. Este absorbit de istorie și istoria îi este de ajuns. Din când în când, sunt obligată să-i amintesc ce fac acolo.

– Este extraordinar!

Harriet se enervă sub privirea întrebătoare a mamei sale.

– Există un tânăr în viața ta, draga mea?

Hotărât lucru, Caroline era repezită.

– Nu, răspunse Harriet. Pentru moment, viața mea este destul de plină...

Caroline păru îngrijorată.

– Ai douăzeci și trei de ani, Harriet! Aș fi dezolată să te văd rămânând celibatară!...

– În zilele noastre, căsătoria nu mai este ceva esențial pentru o femeie, mamă.

Harriet vorbise cu bruschețe, ceea ce o mira. Dintr-o dată, își aminti de Jonathan și roși. Asta o enervă și adăugă destul de tăios:

– La urma urmei, mamă, situația ta nu pledează pentru căsătorie! S-ar părea că te-ai gândit că vei trăi mai bine fără soț!

Caroline păli; făcu ochii mari.

– Harriet! Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel? Viața mea particulară nu te privește câtuși de puțin!

– Iartă-mă, spuse Harriet cu un oftat, dar știi că aș putea să-ți spun același lucru? Am face mai bine să vorbim despre altceva...

* * *

Pippa, nefericită și indignată, se dusese să caute consolare lângă Simon. Îșl găsi prietenul în curtea fermei, în cămașă și pantaloni de doc, având tenul luminos roșu de efort, în curs de a descărca un camion de gunoi de grajd cu furca.

Se întoarse mirat spre ea.

– Hello, Pippa. Credeam că nu trebuia să vii în această după-amiază? Ai mâncat deja de prânz?

– A sosit **ea!** strigă Pippa.

Prinse cu amândouă mâinile brațul musculos al lui Simon și se agăță de el. Era acolo, solid ca un stejar, masiv și protector.

Ridică ochii spre el, cu buzele tremurând.

– O, Sim, sunt toți atât de răutăcioși!

– Ce ți-au spus? Presupun că mama ta vrea să împiedice căsătoria noastră?

Chipul lui Simon se întunecase.

– Tata de-abia m-a zărit! Era cu Harriet! Nici măcar n-a avut aerul că mă vede!... Nu se gândea decât la ea, n-o vedea decât pe ea...

– Ei bine, dacă este Harriet...

– Despre mama este vorba!... Oh! De ce sunt întotdeauna dată la o parte? Mama și Harriet nu-l mai vor pe tata! Nici ea, nici Harriet nu-l iubesc. Eu îl iubesc!

Simon era consternat. O privea pe Pippa, stânjenit.

– Nu înțeleg, Pippa, spuse el în cele din urmă. Tatăl tău te iubește mult! Oricum, n-ai vrea să-i împiedici pe părinții tăi să se împace, nu? Dacă mama ta s-a întors de-a binelea, mă gândesc că asta ar putea fi mai degrabă de partea noastră?

– Nu trebuie... Nu pot...

Chipul Pippei părea că pălește sub privirea neliniștită a lui Simon. El întinse mâna spre tânăra fată, dar aceasta se dădu înapoi.

– Nu pot! strigă ea. Nu pot suporta asta!

O luă la fugă. Simon o urmări cu privirea, profund neliniștit.

Capitolul 8

Harriet o ajuta pe Mary Ford la pregătirea prânzului când Jonathan sosi, fără să se grăbească, fluierând. Îi adresă un zâmbet ironic.

– Bună ziua! Cum stăm cu complexele, în această dimineață?

Harriet continuă să amestece în sos cu un aer indiferent.

– Prânzul va fi gata imediat. Te-ai spălat pe mâini?

Jonathan îi întinse mâinile în față.

– Da, doamnă!

– Ah! ah!

– Am observat oare o nuanță de tristețe în vocea ta?

Jonathan o privi pe Harriet, cu sprâncenele împreunate.

– Foarte ocupată? Pot să ajut? Sunt un excelent bărbat de casă, știi?

– Masa este pusă. Poți să duci supiera, dacă vrei.

El luă supiera neatent și scoase un strigăt frigându-se la degete.

– Ia o cârpă!

– Era și timpul să mi-o spui!

Jonathan își sufla peste degete cu o mină tragică.

Mary Ford interveni:

– V-ați fript, doctore?

– Așa am impresia, doamnă Ford.

Privirea amuzată a lui Jonathan se ațintì asupra Harrietei care roși.

– Cine mă va săruta ca să se vindece mai bine? întrebă el.

Menajera se întoarse spre Harriet, zâmbind.

– Ei bine! domnișoară, iată o invitație! spuse ea.

Harriet îi aruncă o privire ucigătoare lui Jonathan.

– Orice invitație se poate refuza! spuse ea.

Se întoarse și începu să toace pătrunjel.

Sub privirea lui Mary Ford, care părea că se distrează bine, Jonathan se strecură în spatele ei, cu degetul pe buze.

Brusc, o prinse pe Harriet de talie și o ridică.

– Dă-mi drumul! Bădăranule!...

– Scorpie mică!

În pofida eforturilor de-a se elibera, el reuși s-o sărute în colțul gurii și ea îl lovi în pulpă, cu piciorul, cu o violență care-i surprinse pe amândoi. El o lăsă să cadă, înăbușindu-și o înjurătură.

– Așa-ți trebuie! spuse ea cu răutate. Fă-ți treaba și lasă-mă s-o termin pe a mea!

Fără să fie câtuși de puțin jenat, Jonathan luă din nou supiera și o duse fluierând, cu aerul său ușor bucuros.

Mary Ford îl privi ieșind cu un zâmbet vesel.

– Un viclean! spuse ea cu încântare.

– Foarte adevărat! spuse Harriet.

– Cred că vă place.

Tonul menajerei era amuzat.

Harriet preferă să nu răspundă.

* * *

Prânzul fu ciudat de reținut: Philipp Cowper părea absorbit în gândurile sale, Caroline făcea conversație cu Jonathan și Harriet se neliniștea de absența prelungită a surorii sale.

– Mă întreb unde poate fi... spuse ea pentru a treia oară.

– S-a dus probabil la fermă, răspunse pentru a treia oară Jonathan.

O privi pe Harriet cu un aer gânditor.

– Merge deseori acolo. De ce te frământi dintr-o dată?

– De dimineață a anunțat că va fi aici pentru prânz...

Harriet se întoarse spre tatăl său.

– Avea un aer tulburat când ne-am întors, îți amintești? Când ne-a vorbit, la ușă?

Medicul înălță capul.

– Ce spuneai, Harriet?

– Că Pippa părea tulburată când ne-am întors.

– Dar unde este?

– A dispărut.

Harriet își privi mama cu un aer aproape acuzator.

– Ce s-a petrecut între voi de dimineață? o întrebă ea.

– De-abia i-am putut spune un cuvânt! ripostă Caroline cu indignare. Aveam intenția să-i vorbesc îndelung, dar a fugit chiar în clipa în care am sosit. Foarte nepoliticos, trebuie s-o spun!

– Asta nu i se potrivește deloc! spuse doctorul Cowper.

Acum avea un aer neliniștit.

– Asta i se potrivește! răspunse Caroline. A avut întotdeauna un caracter imposibil!

– Caroline!

El protestă pe un ton de reproș.

– De când este aici, este veselă, drăguță, amabilă, adăugă el încet.

Obrajii Carolinei luară o tentă roz aprins.

– Cred că tu consideri că este greșeala mea, dacă are un caracter urât! exclamă ea.

– Am spus eu asta? întrebă Philipp aproape rugător.

– Ai lăsat-o să se înțeleagă!

Medicul oftă.

– Interpretezi greșit cuvintele mele, spuse el obosit.

– Și acum, mă faci mincinoasă! strigă Caroline.

Dintr-o dată, el se neliniști.

– Nu la masă, Caro, te rog!

Jonathan se ridică, murmurând o scuză vagă. Harriet îl imită.

Ajunși la ușă, se întoarseră și constatară că plecarea lor îi lăsase pe ceilalți – care se înfruntau din priviri – indiferenți.

În vestibul, Jonathan îi zâmbi Harrietei.

– Există electricitate între cei doi de acolo, n-am dreptate? Aș vrea să-i ofer tatălui tău câte ceva din roadele experienței mele, dar mi-e teamă că este prea încăpățânat pentru a-mi asculta sfaturile.

Harriet păru indignată.

– Experiența ta? Haide, ești prea tânăr comparativ cu el! Vanitatea ta este fără limite! Ai face avere dacă ai putea-o pune în sticle și s-o vinzi!

Jonathan râse fără nici o jenă.

– Ești înnebunită după mine, știi? Dacă tatăl tău avea bunul meu simț, ar fi tratat-o pe mama ta cum te tratez eu. Ea are mare nevoie de terapeutica mea, dacă vrei să știi!

– Nu ți-a cerut nimeni nimic! spuse Harriet acră. Dar, din nefericire, asta nu te împiedică să perorezi!

– Sunt insensibil la criticile profanilor! declară Jonathan cu vioiciune.

– Un adevărat nătărău!

El se strâmbă.

– Mi s-a mai spus deja de atâtea ori, fără rezultat, încât ar fi mai bine să se renunțe, spuse el, mereu la fel de vesel.

Deși furioasă împotriva lui, Harriet se întrebă cum putea să se simtă atât de optimistă în compania sa.

Nu simțise niciodată așa ceva...

„Nu mai înțeleg nimic!“ își spuse ea.

Jonathan o observa cu un zâmbet pieziș.

– S-ar spune că te gândești la același lucru ca mine, spuse el. Ce putem face pentru Pippa?

Harriet reveni cu greu pe pământ.

Cu prețul unui efort, zâmbetul i se șterse. Nici măcar nu-și dăduse seama că zâmbea de un timp.

– Să mergem s-o căutăm? întrebă Jonathan.

– Da. De unde începem?

Oftă. Nu dorea deloc să revină la preocupări imediate.

– Să mergem cu mașina până la Simon, spuse tânărul medic. După toate probabilitățile, acolo este: sosirea mamei tale a scos-o din fire și a alergat să se pună la adăpost la fermă.

– A scos-o din fire?

Harriet aruncă o privire îngrijorată spre Jonathan. Ieșise complet din starea de euforie.

– Ai văzut-o de dimineață? Nu m-am înșelat spunând că era tulburată?

– Nu trebuia s-o văd, răspunse Jonathan liniștit. Obligatoriu, venirea mamei tale i-a provocat o mare emoție. Te-am prevenit, amintește-ți... Pippa este într-o stare de extremă tensiune nervoasă.

– Din cauza logodnei? Pentru că mama n-o aprobă?

El o privi cu un aer de milă.

– Ba nu, micul meu struț! Logodna cu Sim nu este decât o consecință a răului. Nu este răul însuși!

– Oh! te rog, destul cu psihologia! gemu Harriet. Să plecăm până nu ajungi prea departe. Mi-e groază de acest gen de discuție!

* * *

Simon era în bucătăria fermei când ajunseră. În fața chiuvetei, se spăla energic la robinetul de apă rece. Când intrară, se îndreptă și se întoarse spre ei, cu capul șiroind de apă, îi salută cu un gest și luă un prosop de pe un scaun din spatele lui.

După ce se șterse cu putere, îi invită să se așeze.

– Cafeaua este caldă, spuse el.

– Nu, mulțumesc, spuse Jonathan. O căutăm pe Pippa.

Simon îi privi, neliniștit.

– Nu este aici, spuse el.

– Dar a fost?

– Da, mai înainte: eu descărcam niște gunoi de grajd. N-a stat decât câteva minute.

Tânărul bărbat avea un aer preocupat.

– N-o așteptam în dimineața asta. Am fost mirat s-o văd. Nu părea „în apele ei"... Nu știu ce în legătură cu mama sa... Își privi vizitatorii cu atenție. I-am spus așa, din întâmplare, că ar fi bine dacă părinții se împacă; a plecat ca din pușcă, furioasă...

Harriet tresări.

– Am spus oare ceva rău?

Ea îi zâmbi liniștitor.

– Nu, Sim. Nu-ți face griji: este doar puțin enervată.

Jonathan fluiera printre dinți. Simon îl privi.

– Nu este și părerea dumitale, nu-i așa? A spus niște lucruri ciudate în timp ce era aici. N-aveau nici cap, nici coadă! Asta mă obsedează de când a plecat. Cu siguranță avea ceva!

Jonathan îl bătu prietenește pe braț.

– Ne ducem s-o căutăm, Sim, și s-o aducem acasă. Îți voi telefona diseară.

– N-ai să uiți? Asta m-ar liniști.

Simon se agita, nervos.

– Pippa este atât de tânără...

După aceea, în mașină, Jonathan privea atent drumul, cu sprâncenele împreunate. Harriet, observându-l, remarcă stupefiată că dintr-o dată părea mai în vârstă. Până atunci, îl considerase drept un tânăr dezinvolt și vesel, dar dezinvoltura și veselia nu i se mai citeau pe chip: părea extrem de serios.

Ea îi privi mâinile cu un interes nou. Erau bronzate, lungi: în pofida delicateții și frumuseții lor, ascundeau o forță misterioasă

care o emoționă brusc, dându-i curaj. Își aminti de prima sa impresie: îl luase drept un vagabond!... O singură privire asupra acestor mâini i-ar fi putut spune ce fel de om era!

– A fost decepționată de Sim, spuse el încet. Unde ar putea fi, oare?

– Crezi că Sim a decepționat-o?

Harriet era gata să se lase îndrumată de Jonathan.

– Este evident!... Sim este un tânăr bun și cumsecade, dar n-a înțeles nimic. Nimic! Ea a alergat la el și i-a spus ceva, dar el n-a bănuit nici un moment că-i cerea ajutorul.

– Nici eu nu înțeleg bine, spuse Harriet. Dar, ai oare timp să-mi explici?

Ochii luminoși îi priviră cu atenție chipul.

– Nu mai comentezi, spuse el. Începi să vezi mai bine, nu?

– Încep să înțeleg că ceva este cu sora mea, nu știu exact ce, dar asta mi se pare sigur. Era atât de enervată când tata și cu mine ne-am întors...

Jonathan clătină din cap.

– Pippa face o depresie nervoasă, spuse el simplu.

Harriet îl privi cu stupoare.

– Dar până la urmă, n-are decât optsprezece ani! Fetele de optsprezece ani nu fac depresii nervoase!

El râse scurt.

– Draga mea micuță, li se poate foarte bine întâmpla, când sunt supuse unei tensiuni prea puternice, devenită de nesuportat.

– Din cauza logodnei.

– Din cauza mamei tale, dragă prietenă, numai din cauza ei!

Harriet roși de mânie.

– Mama i-a dat Pippei tot ceea ce și-a dorit! Mama este foarte generoasă!

– Generoasă cu banii, spuse Jonathan ironic. Cu asta sunt de acord. Dar n-ar fi trebuit să aibă niciodată copii: este mult prea egocentrică.

– Tu n-o cunoști, cum poți s-o judeci?

– Sunt medic, ai uitat?

– Bun, admit că nu se gândește foarte mult la ceea ce simt ceilalți, spuse Harriet țâfnoasă. Dar a vegheat întotdeauna să nu ne lipsească nimic!...

– Și Pippa este produsul bunăvoinței mamei tale, declară el cu severitate. Ca și tine, de altfel. Sunt instruit să dau diagnostice după fapte cunoscute. Văd o fată care și-a petrecut ani întregi perfecționându-și o platoșă împotriva umanității și ascunzându-se de viața reală...

Harriet se agită, mușcându-și buzele.

– Exagerezi!

– Atunci, de ce recunoști descrierea? Când te-am întâlnit prima dată, erai un veritabil ghețar! Cât despre Pippa, ea caută cu disperare tandrețea pe care n-a primit-o în copilărie. Poate nu mărturisește, dar maniera de a se agăța de Sim dovedește cât de mult are nevoie de dragoste.

Un fior o scutură pe Harriet.

– Crezi... crezi că putea... face o prostie?

Jonathan ridică din umeri.

– Nu știu ce să spun...

– Cred că ești prea pesimist!...

– Când ai de-a face cu o ființă umană, spuse tânărul medic, este imposibil să știi ce se petrece în creierul său. Nu-ți poți face o părere decât după partea de la suprafață a aisbergului... și adevărul se află dedesubt.

– În orice caz, eu nu mi-am confecționat o platoșă împotriva restului lumii! spuse brusc Harriet, cu indignare.

Jonathan zâmbi.

– Mă întrebam cât timp îți va trebui până să începi să te bați din nou! Ai „înghițit“ asta prea ușor, ceea ce nu era normal!

Privirea sa o tachina.

– Știu că n-ai reușit încă, reluă el, dar negi că ai sosit aici cu intenția bine fixată de a-ți ține tatăl la distanță? Cu toate acestea, ai părăsit America pentru a scăpa de mama ta...

– Nu!

El o privi cu seriozitate.

– Ba da, Harriet, sunt convins de asta, spuse el ferm. Ai plecat la optsprezece ani și de atunci nu te-ai mai întors la ea. De ce? Erai un ghețar când te-am întâlnit prima dată. De atunci, am încercat să fac să se spargă gheața, dar fără prea mult succes...

– Te recunoști învins, doctore Wood? întrebă Harriet cu ironie.

El râse.

– Acest cuvânt nu figurează în vocabularul meu! îi răspunse el.

– În acest caz, dicționarul tău are nevoie să fie revizuit, declară ea cu acreală.

El râse din nou.

– Cu siguranță nu de tine, frumoasa mea!

– În sfârșit... de ce ești atât de pesimist în legătură cu Pippa? întrebă Harriet mai amabilă.

Chipul lui Jonathan se întunecă.

– Mama ta te-a iubit întotdeauna, Harriet. În pofida defectelor sale, nu te-ai îndoit niciodată de asta. V-am văzut împreună: o iubești cu duioșie, este vizibil și-i poți mărturisi afecțiunea fără constrângere, ceea ce face să fii mai puțin tulburată emoțional decât sora ta. Îți este mai puțin comod cu tatăl tău. Te identifici mamei tale: așadar, instinctiv, ești întoarsă împotriva lui. Asta ți-a făcut rău, căci ți-a făcut un rău. Pentru Pippa, este altfel: ea nu se simte iubită de nimeni. A pierdut pe toate planurile, încă de la început.

– Eu am greșit, spuse Harriet.

Brusc, rănită în amorul propriu, fu cuprinsă de remușcări.

– N-ar fi trebuit să părăsesc casa! Dacă rămâneam, aș fi putut-o ajuta pe Pipa. Am fost la fel de egoistă ca mama. Mi-am lăsat sora să se descurce singură, deși știam că avea niște probleme. Am reușit

să mă conving că asta nu mă privește, că nu răspundeam de ea, că era problema mamei. Dar știam ce însemna asta... Întotdeauna am știut-o...

Vocea i se frânse.

– Nu-ți face reproșuri, spuse Jonathan blând. Erai aproape o copilă când ai părăsit-o pe mama ta.

– Am plecat pentru a scăpa de toate aceste probleme, spuse ea cu tristețe. Ai dreptate. Nu este ușor să trăiești cu mama.

Făcu o pauză și reluă foarte repede:

– Totuși, n-o condamn. Dacă ai cunoaște-o mai bine, ai ști că nu se poate stăpâni să nu fie ceea ce este.

Jonathan dădu din cap.

– Înțeleg foarte bine asta, spuse el. Este lipsită de maturitate și obsedată de propria persoană. Ar fi trebuit să vă lase pe amândouă cu tatăl vostru: el avea tot ce-i trebuia pentru a vă crește bine. Cu el, ați fi fost mult mai fericite.

– Ea avea nevoie de noi, oftă Harriet.

– Nu este oare împotriva regulii obișnuite? Un copil are nevoie de mama sa, da, dar copiii au și niște drepturi și alte nevoi! Sincer, Harriet, ce este mai important?

– Nu se pot stabili reguli absolute pentru acest gen de lucruri! Pentru cele mai multe cazuri poate fi rău, dar pentru mama este diferit. Se întâmplă ca un copil să fie fericit simțindu-se util, indispensabil!

– Numai în cazul în care nu suferă de claustrofobie! Oare ăsta este motivul pentru care ai plecat?

Harriet roși.

– Nu! exclamă ea.

Își mușcă buzele.

– În sfârșit... poate, puțin. Dar o iubesc mult!

– Știu. Și firește, tatăl tău este îndrăgostit nebunește de ea. Și nu înțeleg asta! Este un bărbat cu mintea perfect sănătoasă, echilibrat... Cum poate oare fi îndrăgostit de acest... fenomen?

– Ar trebui să-ți măsori cuvintele, doctore Wood!

– Oh! este un fenomen încântător, sunt de acord! spuse Jonathan cu veselie. În ciuda vârstei sale, te eclipsează! Are un magnetism straniu, dar nu s-a maturizat cu adevărat: se comportă destul de des ca un copil capricios.

– Trebuie să recunosc că acesta este adevărul... Atâta timp cât nu i se cere ceva de care nu este în stare, este delicioasă. Seamănă puțin cu o pisicuță...

– Este obositor să te joci mult timp cu o pisicuță!...

Harriet oftă.

– Crezi într-adevăr că tata este încă îndrăgostit de ea?

Tânărul medic făcu o grimasă.

– Asta se vede ca nasul în mijlocul feței, de departe. El are o perfectă stăpânire de sine, dar când o privește, se trădează.

– Ar fi minunat dacă s-ar împăca și și-ar relua viața în comun!

– Crezi? Pentru cine?

Tonul era ironic.

– Ei bine, pentru ei amândoi! Mama ar fi în siguranță și tata fericit...

– Mi-e teamă că nu înțelegi totul, Harriet! Asta văzând efectul pe care l-a produs asupra tatălui tău, vestea întoarcerii soției sale și că Pippa a plecat în goană să se refugieze lângă Sim. A plecat de la mama sa pentru a căuta aici dragostea de care avea nevoie și a trebuit ca mama ta să vină s-o împiedice să-și atingă scopul. Pentru început, mama se întoarce la tatăl tău; apoi Sim nu înțelege și n-o liniștește pe sărmana Pippa, ci îi vorbește chiar despre o împăcare între părinți! Nu este de mirare că biata copilă a plecat furioasă! Trebuie să fie complet înnebunită. Probabil că sunt mulți ani de când își tot repetă că dacă se putea întoarce la tatăl ei, ar fi în sfârșit răsfățată și fericită. A reușit să se descurce și să vină aici, dar zâna cea rea a regăsit-o!...

– Dar în cele din urmă, dacă părinții noștri s-ar apropia din nou, Pippa ar avea un cămin adevărat! Asta ar aranja totul!

– Draga mea, gâsculița mea adorabilă! spuse Jonathan. Pippa a depășit acest stadiu. Are o aversiune față de mama sa.

– Toate astea nu sunt decât vorbe. Ei bine, o fată nu poate avea o aversiune față de mama ei! Și a noastră n-are nimic respingător!

– Nu. Numai că Pippa este incapabilă să reacționeze în mod corect.

– Ascultându-te, s-ar crede că este dezechilibrată! spuse Harriet, indignată. De fapt, este o fată absolut normală. Nu uita că este sora mea! O cunosc mai bine decât tine!

– N-o cunoști deloc! De mulți ani, de-abia ai văzut-o! În ultimul timp, de câteva ori spoiala a crăpat și am întrezărit ceea ce ascundea zâmbetul Pippei.

O privi pe Harriet cu seriozitate.

– Este îngrozitor de nefericită. Este disperată.

– Dar... tinerețea ei... Adolescentele trec întotdeauna prin acest gen de criză... O revoltă...

– Da, fără nici o îndoială, dar instinctul îmi spune că Pippa nu este o tânără fată obișnuită. Dar acum trebuie s-o găsim. Nu vreau să rătăcească singură mai mult decât este necesar.

Urmară un drum îngust. Soarele după-amiezii scălda câmpia, transformând lanurile într-o imensă întindere de umbre și lumini. Ulmii murmurau, înscriind la poalele lor pete întunecate. Un corb se grăbi spre sol și ateriză într-o pășune, cu stângăcie. Un cal în două culori își agita coada cu nervozitate, sub un copac, scuturând capul pentru a scăpa de muștele care-l deranjau. Harriet privea peisajul, observând fiecare amănunt. Asta n-o împiedica să gândească. De ce oare erau lucrurile atât de complicate?

Nu găsea nici măcar un răspuns la vreuna din întrebările pe care și le punea; era prinsă în datoriile pe care le avea și față de unii și față de ceilalți. Era prea nedrept: orice ar fi făcut, urmau suferință și reproșuri.

Încercă să-și spună, cu greutate, gândurile lui Jonatham, iritată de lipsa de claritate a explicațiilor sale. El asculta, conducând cu prudență, cu chipul plin de compătimire.

Îi aruncă o privire prietenoasă.

– Cel mai rău lucru care se poate face, este să te sustragi din fața vieții, spuse el. Înțelegi asta, nu-i așa?

– Totuși, este mai puțin obositor!

Râse ușor, puțin încurcată.

– Dar este mai laș, spuse Jonathan. Poarta de ieșire definitivă este moartea. N-ai vrea ca Pippa să se îndrepte spre această poartă, nu-i așa?

Harriet scutură din cap.

– Să refuzi orice responsabilitate este mai puțin radical. Dar este mai dezastruos. Când ai de făcut o muncă de durată și grea, cel mai bine este să începi...

Jonathan vorbea lent, cu seriozitate.

– Este adevărat, să știi: este cel mai bine.

Ea oftă.

– Bineînțeles, ai dreptate.

El izbucni în râs.

– Pentru Dumnezeu, nu lua tonul ăsta dezolat! Totuși, viața nu este atât de întunecată! Uneori soarele strălucește; în mijlocul urzicilor este floare-broștească și deseori, după furtună apare un curcubeu.

Ochii Harrietei străluciră cu veselie.

– La ora asta ești poet?

– Găsești asta demodat?... Sau este părerea profesorului tău?

– Am impresia că te interesează mult profesorul Emmett! Vă voi prezenta unul altuia când va veni.

– Îi voi da câteva „informații confidențiale“ asupra modului de-a face curte unei femei.

Capitolul 9

Jonathan și Harriet intrară în mai multe case pentru a-i întreba pe prietenii Pippei dacă n-o văzuseră. Nu fusese nicăieri. Se schimbaseră câteva priviri curioase, dar nu se puseseră întrebări indiscrete. Cu toate acestea, Harriet bănuia că peste tot lăsaseră ceva care să stârnească bârfele. La țară, totul se alimenta prin conversații.

Când se întoarseră în cele din urmă în sat, văzură o mașină parcată în fața casei doctorului Cowper. Jonathan îi aruncă Harrietei o privire întrebătoare.

– Cineva dintre prietenii tăi?

Ea scutură din cap.

– Poate a adus-o pe Pippa? Nu recunoști mașina?

– Nu.

El parcă mașina în spatele celeilalte. Cum puseră piciorul jos, din casă ieși Lewis Emmett și-i salută cu mâna. Harriet se simți roșind.

– Ah! profesorul atât de mult așteptat! spuse Jonathan.

Profesorul era foarte agitat.

Harriet nu avu timp să facă prezentările; el se avântase într-o lungă explicație a vizitei sale. Apoi trecu direct la descrierea documentelor pe care le găsise la Wells.

– Este o scrisoare a episcopului către Henric al II-lea, foarte ștearsă și șifonată, dar din fericire, totuși lizibilă cu ajutorul microscopului meu. Asta pune în altă lumină documentele asupra cărora lucrez. Se află acolo amănunte pasionante în legătură cu sistemul nobiliar de pe coasta occindentală a țării.

Jonathan asculta cu sprâncenele ridicate și chipul îi exprima o uimire amuzată.

Dintr-o dată, profesorul se întrerupse privindu-l cu răceală pe medic.

– Scuzați-mă, spuse el. N-am fost prezentați...

Grăbită, Harriet se achită de această oblugație și cei doi bărbați își strânseră mâinile aparent fără cordialitate.

– Cred că sunteți asociatul doctorului Cowper? spuse politicos peofesorul. Trebuie să fie un mod excelent de a învăța meserie când lucrezi cu un medic experimentat.

– Într-adevăr!

Exista în vocea lui Jonathan o slabă dar incontestabilă nuanță de ironie.

Chipul bine conturat al profesorului se crispă ușor și Harriet înțelese, cu inima strânsă, că cei doi bărbați erau departe de a se simpatiza.

– Îmi pare rău, spuse ea repede, că n-am fost aici la sosirea dumneavoastră, profesore. O căutam pe sora mea mai mică...

– O fată foarte tânără, brunetă și care seamănă puțin cu un băiat?

Profesorul privea strada.

– Ați văzut-o oare? izbucni Harriet.

– Ea mi-a deschis ușa, spuse profesorul. Apoi a dispărut. Cred că va face niște drumuri: căra o geantă de călătorie, o geantă mare de călătorie.

– O geantă de călătorie? Oh, nu!

Harriet îl privi consternată pe Jonathan.

– Doar nu crezi că o fi plecat?

– Pare foarte probabil, spuse el. Dar întrebarea este: cum?

– Cum? repetă Harriet, care nu înțelegea.

– Cum crede că va merge și unde vrea să se ducă? Nu există autobuz înainte de câteva ore...

– Poate intenționează să facă autostopul?

Supoziția profesorului îi luă prin surprindere pe cei doi. Îl priviră, cu gura căscată, în fața acestei manifestări de bun-simț. El le interpretă în mod corect expresia și zâmbi.

– Venind aici, am văzut o mulțime de băieți și fete care semănau în mod incredibil, cu pantalonii din pânză și bluze din bumbac. Întindeau degetul mare la trecerea mea.

– V-ați oprit? întrebă Harriet.

Nu se putuse stăpâni să nu pună întrebarea.

El scutură din cap.

– Nu. Eu am niște principii și n-am nici o intenție rea față de acești tineri, dar ar putea fi luați drept oameni periculoși. N-aș vrea ca din cauza amabilității mele să capete o încredere oarbă în oameni...

Jonathan întorsese deja mașina. Harriet îl strigă să aștepte.

– Când a plecat Pippa? îl întrebă pe profesor.

– Acum o jumătate de oră, spuse el privindu-și ceasul. Am așteptat în salon cu mama dumitale, draga mea copilă. Am conversat în mod foarte plăcut...

– Tata era acolo?

– Nu. A fost chemat la un bolnav.

Jonathan urcă în mașina sport. Harriet îl privi pe profesor, cu un aer stânjenit.

– Îmi pare rău... Trebuie să plec cu el. Ea... ea era foarte nefericită astăzi... Am o oarecare responsabilitate.

– Desigur, du-te! Mama dumitale m-a invitat foarte amabilă, să petrec noaptea aici, așa că te voi vedea când te vei întoarce.

Harriet fu foarte mirată, pe de-o parte că acceptase să rămână până dimineața, pe de altă parte că mama sa se gândise să facă această invitație în împrejurările actuale.

Jonathan claxonă nerăbdător, într-un mod pe care ea îl consideră plăcut; în același timp zeflemitor și reprobator.

– Scuzați-mă, profesore, spuse. Trebuie să mă grăbesc.

El îi luă mâna.

– Pentru că sunt aici în calitate de prieten, n-ar fi posibil să-mi spui pe nume? Mă cheamă Lewis...

Zâmbi. Și o privi cu un aer amuzat.

– La urma urmei, eu ți-am spus întotdeauna Harriet. Cred că ne cunoaștem de destul de mult timp pentru a putea renunța la ceremonie, nu crezi?

Harriet zâmbi, puțin timidă.

– Mulțumesc. Da, bineînțeles, Lewis!

Se întâmplase ceva cu el! Vorbea de renunțarea la protocol și tonul ceremonios! El căruia îi plăcea corectitudinea în toate!

Jonathan demară în trombă îndată ce Harriet se așeză lângă el.

– Ar putea fi pe drumul spre Londra? întrebă Harriet cu jumătate de voce.

– Evident! mârâi Jonathan.

– Nu te supăra! spuse ea cu iritare.

Ce i se întâmplase oare?

– Știu că-ți faci griji pentru Pippa, dar nu este un motiv să faci mutra asta!

– Tu n-ai un aer foarte liniștit!

– Ce înseamnă asta? Ce te-a apucat?

– Profesorul tău te interesează atât de mult încât nici măcar nu te mai gândești s-o regăsești! Vei avea tot timpul să te lași curtată când o vom aduce înapoi!

Acum, Harriet era roșie de mânie.

– N-ar trebui să judeci pe toată lumea după tine, doctore Wood! exclamă ea. Știu că le faci curte tuturor celor pe care le întâlnești, dar asta nu înseamnă că eu am aceeași mentalitate! Suntem câțiva care luăm viața în serios, te asigur!

– Nu te supăra, draga mea! spuse el.

Râdea, ceea ce o înfurie și mai mult.

– Și aș vrea să fac observația că, dacă am flirtat, a fost din vina ta!

Vorbea grăbită, bâlbâindu-se puțin de indignare.

– Vina mea?

Ridică o sprânceană.

– Pentru ce motiv mă faci „răspunzător", domnișoară?

– Cine m-a sfătuit să mă relaxez? să fiu mai puțin distantă, mai umană?

Jonathan se strâmbă.

– Eu nu te-am sfătuit să te compromiți cu un bătrân profesor de istorie, nu?

– Nu este bătrân!

– Va fi în curând.

Jonathan părea încântat de această perspectivă.

După un moment, adăugă:

– Ești prea tânără pentru el, Harriet!

– Nu sunt o copilă, știi?

El îi zâmbi pieziș și inima sa bătu mai repede. Era prea fermecător, asta era exasperant.

– N-ai să faci ca Pippa, nu? Să cauți un tată.

– Oh, nu!

Era din nou furioasă.

– Nu începe iar să-mi faci psihanaliză sau aș putea foarte bine să fac și eu la fel ca tine! Am câteva idei despre ceea ce te pune pe drumuri!

Ochii săi străluciră.

– Cât este de pasionant! Vorbește, o Sfinxule!

– Ți se întâmplă vreodată să iei ceva în serios? întrebă Harriet, descurajată.

El murmură pe un ton confidențial:

– Te iau foarte în serios... Nu știai oare?

Inima Harrietei bătea foarte tare. Își privi însoțitorul și-l văzu printr-un abur de speranță și neliniște. Apoi, aburul se risipi și furia o copleși din nou, deoarece ochii căprui erau ironici și veseli.

– Ce de prostii spui! ripostă ea, atât de indiferentă cât era în stare.

El râse iar.

Se angajă cu mașina pe drumul spre Londra și aproape imediat, amândoi o zăriră pe Pippa. Aceasta era așezată pe o bornă kilometrică, cu capul în jos și mâinile încrucișate pe genunchi.

– Domnișoara Cowper, cred? spuse Jonathan cu voioșie.

Opri mașina în fața ei.

Pippa sări în picioare.

– Ce cauți aici?

Avea un aer mirat, expresia unui animal încolțit – un amestec de spaimă și agresivitate.

– De ce nu mă lași în pace? Pleacă!

Vocea sa stridentă o uimi pe Harriet.

Jonathan coborî din mașină fără să se grăbească, zâmbind calm.

– Ne plimbam, spuse el. Este oare interzis?

Pippa strigă:

– Nu-mi spune povești! Știu ce fac și nu vreau ca voi să interveniți! Este mereu același lucru. Nimeni nu mă acceptă!

Jonathan își puse mâinile în buzunare și se legăna pe călcâie.

– Povestește-mi despre asta, Pippa, spuse el amabil.

– O știi foarte bine! mormăi ea.

– Poate. Dar mi-ar plăcea oricum să-mi explici.

– Sunt de prisos în familia Cowper... Eu nu contez... Uneori mă întreb chiar dacă exist! Am venit în Anglua ca să mă îndepărtez de **ea;** credeam...

Vocea i se frânse într-un suspin înăbușit. Apoi reluă:

– Un timp, am crezut că „va merge": tata părea mulțumit...

Se întrerupse iar, privindu-l cu atenție pe Jonathan.

– De fapt, era mulțumit!

– Este și părerea mea, spuse Jonathan cu prudență.

Tânăra fată oftă din nou.

– Am crezut că, în sfârșit, eram la adăpost. Mă simțeam acasă. Era tata și apoi... apoi era Sim.

Trăsăturile i se deformară sub impulsul unei emoții puternice. Lacrimile îi șiroiau pe obraji.

– Dar **ea** m-a urmărit! Și am înțeles că tata nu mă iubea cu adevărat. El nu s-a gândit decât la ea!

– El se gândește la tine în clipa asta, Pippa, spuse Jonathan. Ne-a trimis să te căutăm. Se neliniștește mult pentru tine.

Lacrimile șiroiau mai repede pe obrajii tinerei fete: tremura violent.

Harriet nu putu suporta mai mult. Nu spusese nimic până atunci, gândindu-se instinctiv că Jonathan se putea face mai bine înțeles decât ea de sora sa. Era persoana independentă, neutră și sigură, care nu-i făcea frică Pippei. Acum era timpul să intervină ea, sora mai mare. Ieși în grabă din mașină și alergă înainte, cu brațele întinse.

– Pippa, draga mea...

Pippa nu se gândise să privească mașina. O văzu pe neașteptate pe Harriet și ura se reflectă pe fața ei micuță.

– Tu? strigă ea. Ce faci aici?

Orbită de lacrimi, trecu prin fața surorii sale și a medicului și o luă la fugă.

Fu un scrâșnet de pneuri, o exclamație a lui Jonathan, un strigăt... Îngrozită, necrezându-și ochilor, Harriet rămase țintuită locului. Pippa năvălise pe drum, practic sub roțile unei mașini. Izbită orizontal, fu proiectată în aer și căzu în mijlocul drumului.

– Nu! Dumnezeule, nu!

Harriet gemu și se grăbi într-acolo. Jonathan o prinse de braț și-o împinse spre mașină.

– Las-o în pace! Ai făcut destule stricăciuni. Rămâi în mașină.

El îngenuche lângă Pippa, explicându-i șoferului înnebunit al celeilalte mașini că era medic.

Palpă cu precauție membrele tinerei fete.

– Ea s-a aruncat în fața mea! bâiguia bărbatul. Ați văzut? N-am putut să opresc la timp... Totuși, nu mergeam repede... Dar, n-am putut-o evita... A fost o lovitură teribilă...

Era alb ca varul și tremura.

– Este... este... De ce nu mișcă? Și sângele ăsta...

Se întoarse brusc și se duse împleticindu-se spre drumul pentru pietoni.

Harriet privea de pe cealaltă parte. Ea însăși se simțea foarte rău. Cuvintele brutale ale lui Jonathan, expresia dură a chipului său, o răniseră cum nu i se întâmplase niciodată. Cum oare îi putuse vorbi astfel? Ce făcuse pentru a merita asta?

Ieși din nou din mașină și se îndreptă spre șoferul care își revenea cu greu.

– Veniți și vă așezați, spuse ea. Am văzut totul. Nu sunteți vinovat.

– Nu dumneavoastră ar trebui să spuneți asta, spuse un automobilist care se oprise pentru a vedea ce se întâmplase. Poliția este cea care decide.

– Noi am văzut totul, replică Harriet cu fermitate. Este sora mea. A plecat în fugă pe drum fără să se uite nicăieri.

– Sora dumneavoastră?

Șoferul o privi și gemu.

– Oh! sunt consternat! Este foarte tânără, nu-i așa? O clipă, am crezut că este un copil... Am frânat brusc... N-am avut timp...

– Știu, spuse ea cu blândețe.

Pentru că Jonathan n-o lăsa să facă nimic pentru Pippa, putea face cel puțin ceva pentru bietul om care suferise un șoc îngrozitor.

Jonathan se ridică și veni spre ei.

– Am trimis pe cineva să cheme o ambulanță, spuse el.

Mai multe mașini se opriseră.

– Harriet, reluă el, ar fi mai bine să te întorci acasă și să-ți anunți părinții. Eu rămân cu ea.

Cu gâtul uscat, ea spuse:

– Este... va...

Nu putea vorbi.

Șoferul îl privea atent pe Jonathan, cu un aer buimac. Tânărul medic îl privi cu bunătate.

– Are mult noroc, spuse el. Sper că s-a ales cu câteva fracturi doar... Două coaste, un picior, o încheietură... Mai poate fi și altceva, dar la cap n-are nimic, cel puțin în aparență. Evident, pot fi și contuzii interne.... Nu vom ști decât după radiografie.

Șoferul respiră. Recăpătase puțină culoare.

– Cred că cel mai bine este să aștept poliția, spuse el.

– Mă tem că nu este necesar, spuse Jonathan, deoarece sora sa și cu mine am văzut totul. Așadar, nu vă frământați.

– Biata copilă! oftă bărbatul. Nici un pericol să uit această poveste!

Harriet urcă din nou în mașină. Jonathan nu se gândea la ea: se întorsese lângă Pippa, care era leșinată. Cu inima grea și mintea plină de gânduri triste, plecă.

* * *

Harriet își găsi părinții în salon. Când intră în încăpere, ridicară ochii și ea ghici din expresia lor că simțeau că se întâmplase ceva grav.

Doctorul Cowper sări în picioare și-și privi fiica, având o cută de îngrijorare săpată pe frunte.

– Pippa? spuse el.

– A avut un accident, spuse Harriet. Jonathan este lângă ea. Va fi transportată la spital.

– Este grav?

– Părea grav... Dar Jonathan spunea că a avut noroc. Că are niște coaste rupte, o fractură la picior și la o încheitură a mâinii... N-a văzut nici o rană la cap.

– Și el numește asta noroc? strigă Caroline, îngrozită. Este nebun, nu?

Harriet era gata să-și piardă răbdarea.

– S-a aruncat pur și simplu în fața mașinii, mamă.

Doctorul Cowper vorbi cu o voce calmă.

– Ai face mai bine să rămâi aici, Caroline. Mă duc eu acolo. Mă voi ocupa de toate.

– Trebuie să fiu lângă fiica mea!

– Știi bine că ai oroare de spitale! spuse Philipp cu blândețe. Mirosul de antiseptic îți face rău...

– Philipp, este vorba despre copilul meu!

Caroline spusese asta cu indignare și Philipp nu știu ce să replice.

– În consecință, nu încerca să mă împiedici să-mi fac datoria față de fiica mea! Nu sunt un copil care nu poate suporta lucrurile care nu-i plac. În plus, am dreptul să fiu lângă Pippa. Biata mea micuță, Pippa...

– Cum s-a întâmplat? întrebă tatăl Harrietei. Nu înțeleg! Pippa a știut întotdeauna ce face. Cum s-a aruncat în fața unei mașini? Și ce făcea pe drum?

Harriet ridică din umeri cu un gest descurajat. Se simțea complet incapabilă să explice lucrurile! Tatăl său o privi o clipă cu un aer gânditor, apoi clătină din cap.

– Era tulburată? Văd deja ce teorii ne va expune Jon referitor la asta!

Încerca să zâmbească, puțin rigid.

– Va avea pe ce să exerseze.

– Tată, spuse Harriet, vin cu tine.

El scutură din cap cu bunătate.

– Înțeleg că vrei asta, draga mea, dar nu va servi la nimic. Știi că nu te vor lăsa s-o vezi. Cred chiar că nici pe noi nu ne vor lăsa s-o vedem.

Caroline se neliniști:

– Dar, de ce?

– La ce ar servi, imediat după accident? I s-au dat calmante.

– Dar, la urma urmei, avem dreptul să ne vedem fiica! Îmi este absolut egal dacă doarme. Vreau doar s-o văd! Vreau să fiu sigură că totul va fi bine!

Doctorul Cowper oftă.

– Vom vedea ce va spune medicul de la spital.

Ea protestă:

– Dar și tu ești medic. Știi și tu cum trebuie să fie îngrijită fiica ta!

Caroline îl privea bosumflată: era îngrijorată, dar se încăpățâna.

– Eu nu sunt medic de spital, Caroline. Medicul de acolo își asumă toate responsabilitățile. Dacă el consideră că n-are nevoie de vizite, nu vom putea decât să ne supunem.

Vorbea cu blândețe, dar pe un ton ferm și ea știa că nu va ceda sub nici o formă. Mai auzise deja această voce și-l privi cu un amestec de plăcere și exasperare.

De la fereastră, Harriet îi privi plecând. Era atât de nenorocită, încât suferea fizic.

Se duse la bucătărie. Se făcuse răcoare. Încăperea era în perfectă ordine și menajera nu era acolo. Harriet își aminti brusc că de dimineață spusese că va lipsi după-amiază pentru a se duce să-și vadă o rudă într-un sat din împrejurimi. Tristă, Harriet se duse și se sprijini de fereastră, privind grădina. Dintr-o dată tresări, îl uitase pe profesorul Emmett. Îngrijorarea sa în legătură cu Pippa o făcuse să uite orice altceva. Și totuși, profesorul era aici, oricât de incredibil părea, întins pe peluză; o pisică mare portocalie i se așezase pe piept, dându-i prietenește cu laba și mângâindu-i chipul. Profesorul râdea.

Harriet ieși din casă și se îndreptă încet spre acest tablou ciudat. Profesorul o auzi, înălță capul și-i zâmbi. Avea părul ciufulit și presărat cu fire de iarbă.

– Am fost să mă plimb, spuse el pe un ton mulțumit. Acum, mă distrez cu pisica. O după-amiază adorabilă!...

Harriet se așeză lângă el.

– Îmi pare bine.

El îi aruncă o privire întrebătoare. Văzând chipul Harrietei, înțelese că se întâmplase ceva.

– Ce s-a întâmplat? spuse el. Sora ta mai mică? N-ai găsit-o?

Ea îi povesti pe scurt ce se petrecuse. Fu consternat și se ridică după ce îndepărtă cu blândețe pisica. Animalul plecă, agitându-și coada, în mod vizibil indignat.

– Draga mea micuță, ce lucru îngrozitor! Spui că a fugit pe drum? Uneori, fetele tinere sunt proaste... Ce șoc pentru tine să asiști la așa ceva!

Îi luă mâna și i-o mângâie cu prietenie în timp ce-i privea îngrijorat chipul, ceea ce ea găsi reconfortant. Jonathan fusese atât de dur! Inima îi sângera amintindu-și de cuvintele sale și de tonul pe care fuseseră rostite... și de expresia ochilor săi... Oh! de ce fusese atât de crud? De ce acele cuvinte răutăcioase?...

– Nu plânge, micuțo!

Harriet lăsă capul în jos pentru a-și ascunde lacrimile, dar profesorul le văzuse. Era îndurerat, neliniștit.

– Biata mea micuță! murmură el.

Îi înconjură umerii cu brațul, așezându-i capul pe umărul lui.

Afecțiunea călduroasă a lui Lewis Emmett fu prea mult pentru Harriet. Lacrimile îi curgeau șiroaie. Suspina cuibărită în brațele istoricului.

El îi mângâia părul, murmurând cuvinte nedeslușite de încurajare cărora ea nu le înțelegea sensul, dar care îi făceau bine. Nu conta atât de mult ceea ce spunea, ci modul în care o spunea.

Un zgomot de pași pe cărare îi făcu să se întoarcă. Obrajii Harrietei se îmbujorară când ridică ochii și întâlni privirea rece a lui Jonathan.

Fața medicului, de obicei zâmbitoare, era încordată și ca de gheață. Pe ea, Harriet nu citi decât mânie și dispreț. Se înfioră. Brațele profesorului o strânseră mai puternic și, pentru a evita acei ochi acuzatori, Harriet își ascunse din nou durerea la umărul protector al însoțitorului său.

Capitolul 10

Jonathan îi lăsă pe Lewis Emmett și pe asistenta sa și se duse în casă. Ei auziră trântindu-se ușa de la bucătărie. Harriet înălță capul cu un oftat. Profesorul o privea cu un zâmbet puțin cam strâmb.

– Te pot întreba ce s-a întâmplat? Am impresia că s-a întâmplat ceva.

Harriet încercă să râdă.

– Absolut nimic, spuse ea. Nu știu despre ce vorbești.

– Haide, draga mea! spuse el cu îngăduință. Acesta este bărbatul care era cu tine când te-ai întors mai înainte, nu-i așa? Are niște maniere îngrijorătoare, nu crezi? De ce a plecat astfel, făcând așa o figură? Este oare gelos?

Harriet roși. Se desprinse din brațele profesorului și se ridică. Își scutură fusta și își netezi părul cu mâini tremurătoare.

– Este furios pe mine, spuse în cele din urmă, pe un ton șovăitor.

– Din ce motiv?

Încăpățânarea nu era cel mai mic defect al profesorului.

– Îmi... îmi reproșează accidentul care i s-a întâmplat surorii mele. Eu am tulburat-o... am înfuriat-o. De aceea s-a năpustit pe drum...

Spunând asta, îi făcuse bine. Era un adevăr supărător, dar trebuia privit în față. Ochii i se umplură, din nou, de lacrimi și își dădu umerii spre spate, inspirând cu disperare, pentru a se împiedica să plângă.

– Oh! biata mea micuță! spuse profesorul compătimitor. Nu pot crede așa ceva! Tu nu-i poți provoca pe oameni să se comporte astfel! Ei reacționează pentru motive mult mai profunde decât o simplă ceartă! Presupun că sora ta este genul emotiv? Era deja foarte tulburată...

– Da, și o știam. Și nu m-am gândit s-o las în pace. Doctorul Wood îmi spusese să rămân în mașină și nu l-am ascultat!

– Acest bărbat este prea dur! Oare cum îndrăznește să te acuze, când deja ești tulburată? Este de neiertat! Este crud!

– Nu, Jonathan nu este niciodată crud, spuse Harriet cu promptitudine.

– De ce îl aperi?

Profesorul o privea atent, cu fața însăsprită.

– Ești oare îndrăgostită de el, Harriet?

Ea rămase fără glas, ca și când ar fi primit o lovitură în stomac. Spusese asta cu atâta bruschețe! Se înfioră și se sili să râdă.

– Ce idee, profesore! Îl cunosc doar de câteva zile! Nu sunt femeia care să creadă în dragostea la prima vedere! Nu cred în așa ceva!

– Dar la a doua vedere? La a treia?

Profesorul vorbea ca și când se apăra.

– Presupun că totuși crezi în dragoste? spuse el. Cât timp îți trebuie ca să te îndrăgostești?

Harriet ridică din umeri.

– Nu știu câtuși de puțin. N-am fost niciodată îndrăgostită...

Profesorul clătină din cap.

– Dacă este așa, să vorbim despre altceva. Regret că am tras prea repede niște concluzii. Nu mai avea aerul atât de fericit... Date fiind împrejurările, cred că nu va trebui să rămân aici, Harriet.

– Oh, ba da! trebuie să rămâi! spuse ea politicoasă. Părinții mei doresc atât de mult să te cunoască!

Cu toate acestea, în taină, se gândea că ar fi de preferat să plece fără întârziere.

– Cu altă ocazie, spuse el. Accidentul surorii tale schimbă situația. Aș face mai bine să mă întorc la Londra. Am fost încântat să-ți cunosc părinții; sunt mulțumit că am venit... Dar nu vreau să-i oblig să se ocupe de mine, când sunt îngrijorați.

Harriet protestă, în mod politicos, până în clipa în care el se urcă în mașină.

Când dispăru, intră în casă. Jonathan era în salon, adâncit în citirea unei cărți. Auzind-o, înălță capul și-i zâmbi, dar ochii îi erau reci.

– Până la urmă, prietenul tău a plecat? spuse el.

– S-a gândit că ne-ar deranja...

– Ce bărbat inteligent!

Tonul lui Jonathan era sarcastic. Harriet se supără.

– Fără nici o îndoială! spuse ea. Este un om foarte, foarte bun, care se gândește la ceilalți.

– Și care, fără nici o îndoială, este îndrăgostit de tine! spuse tânărul medic pe un ton tărăgănat.

– Nu fi ridicol!

Ea se întoarse.

Jonathan închise cartea, o aranjă și se ridică.

– Nu-mi ceri vești despre sora ta?

Se rezemase de canatul ușii, cu mâinile în buzunare. Ea îi aruncă o privire îngrijorată.

– Cum se simte?

Vocea îi tremura. Nu îndrăznise să pună întrebarea până atunci. Acum îi era teamă de răspuns.

– Ți-a trebuit un timp până să te neliniștești în privința ei.

– Oh! Jon! izbucni Harriet.

Vocea i se gâtui, buzele îi tremurau. Reluă cu efort:

– Te rog! Nu pot să suport.

– Ce nu poți suporta? Oare ce-ai îndurat? Sora ta este grav rănită și tu stai pe iarbă, fără să te mai gândești la ea, lăsându-te curtată...

Cuvintele lui o loviră și păli.

– El nu-mi făcea curte!

– De foarte aproape, așa părea totuși.

– Ce importanță are cum părea? Plângeam din cauza Pippei și mă încuraja!

– Sunt convins de asta! spuse tăios Jonathan. Cine n-ar fi făcut la fel?

Privirea lui batjocoritoare o măsură, insultător.

– O treabă plăcută, nu mă îndoiesc!

Harriet îl pălmui energic, din toate puterile și se lăsară câteva secunde de liniște. Obrazul tânărului medic deveni roșu acolo unde-l lovise Harriet. Ochii săi pe jumătate închiși străluceau periculos.

Harriet tremură când Jonathan întinse mâinile. O prinse de încheieturi, o trase și se aplecă asupra ei.

– Violența este o armă cu două tăișuri! spuse el pe un ton zeflemitor.

Buzele sale le cuprinseră pe ale Harrietei într-un sărut atât de pătimaș încât avu impresia că i se moaie picioarele. Vibra din toată ființa sa.

Când îi dădu drumul, tremura atât de puternic, încât trebui să fugă înainte ca privirea prea perspicace să nu observe. Ieși alergând din încăpere și se urcă în camera sa.

Harriet coborî din nou când își auzi părinții sosind. Se duse să-i întâlnească în salon – Jonathan era de asemenea acolo – și toți trei se întoarseră când intră ea. Tatăl său îi zâmbi și Jonathan îi aruncă o privire rece care o crispă și o făcu să roșească.

– Cum se simte?

Doctorul Cowper veni să-și treacă încurajator un braț în jurul ei.

– Pippa se va restabili, spuse el. Nu mai fi speriată. Cazul său este serios, dar cu timpul se va vindeca. Este tânără și sănătoasă, în bună formă fizică: oasele tinere se repară bine. Așa că nu te mai frământa!

– Nu ne-au lăsat s-o vedem, spuse Caroline, cu tristrețe.

Era palidă și părea epuizată. Ochii frumoși erau tulburi, pleoapele roșii de supărare.

Doctorul Cowper se duse la ea.

– Voi pregăti cina, spuse Harriet. O cină rece, mamă?

Caroline ridică din umeri.

– Nu-mi este foame! spuse ea.

Harriet ieși din încăpere și se duse la bucătărie unde Jonathan i se alătură curând.

Ea nu-i dădu atenție: nu se va mai lăsa luată prin surprindere de acest tânăr!

El o observa, cu privirea dură.

– Ești îmbufnată?

– Nu, dar am treabă. Dacă tot ții să rămâi aici, fă-te cel puțin util: taie roșiile în felii.

Jonathan râse și se duse să caute salatiera și tocătorul.

Începu să facă ceea ce-i ceruse Harriet.

– Te-ai comportat ca și când un sărut era ceva înspăimântător, spuse el. Nu suntem dușmani! Ce-ai zice de un armistițiu?

– Nu știam că suntem în război, îi replică ea cu răceală.

Cuțitul rămase nemișcat, Jonathan o privea.

– Oh! ba da, o știi foarte bine! murmură el. Vrei să ne aruncăm într-o nouă bătălie? Accepți armistițiul pe care ți l-am propus?

Harriet ridică din umeri.

– De ce nu? Detest atmosfera...

Jonathan o întrerupse:

– Îmi pare rău că ți-am vorbit pe acel ton, pe drum. Eram furios pe mine și m-am luat de tine. Este de neiertat!

Ea lăsă capul în jos.

– N-are importanță. Ne-am înțeles să nu ne mai gândim la asta.

– Să nu ne mai gândim la nimic?

În mod sigur o tachina, dar ea nu se lăsă antrenată într-o nouă controversă. Cu răceală, calm, ca și când vorbea despre ploaie și timp frumos, răspunse:

– La nimic!

El râse.

– Mincinoaso!

Ea adună ingredientele salatei, le puse într-un castron și turnă deasupra vinegretă. Amestecă totul foarte delicat.

– Ce efect va avea acest accident asupra stării mentale a Pippei? îl întrebă ea.

– Înainte de a-și recăpăta cunoștința, nu pot spune nimic, răspunse medicul.

– Nu pari foarte optimist?

Se întoarse și-l privi, neliniștită.

– Nici nu sunt...

– Asta n-ar putea înrăutăți lucrurile pe plan psihologic?

– Este foarte posibil...

Harriet începu să taie pâinea, destul de neîndemânatică.

– Mama este înfuriată, spuse ea.

Jonathan îi luă cuțitul.

– Nu tăia pâinea așa! Privește aceste felii: toate au defecte. La Londra, probabil cumperi pâine tăiată?

– Este mai practic...

Jonathan tăie restul pâinii în felii foarte regulate. Harriet încercă un anumit resentiment. De ce oare făcea totul la perfecțiune? Era seducător, dar exasperant!

În acest timp, Philipp Cowper se străduia s-o încurajeze pe Caroline. Aceasta își făcea reproșuri, plângând cu disperare.

– Sst... murmura Philipp, stânjenit. O bătu ușor pe umăr. Nu trebuie...

– Este vina mea! Totul este din vina mea!

– Nu! nu! Caro!...

Ea își înăbuși un suspin. Buzele îi tremurau. Medicul își pierdu capul.

– Caro, te implor!...

Avea vocea răgușită de emoție. O luă în brațe, o ținu strâns lângă el, aplecându-și capul și respirându-i parfumul delicat al părului.

Ea se agăță de el.

– Știu... că am fost o mamă rea, Philipp! Biata micuță!

Philipp Cowper își simți inima bătând foarte puternic. Avea gâtul uscat... Lupta cu disperare împotriva dorinței de a o săruta, de a-i spune că încă o iubea...

Caroline înălță capul și ochii albaștri ce înotau în lacrimi îl priviră atent, cu disperare.

– Ea mă detestă, Philipp. Mi-a spus că mă urăște!

– Draga mea, nu mai plânge astfel...

Îi sărută pleoapele. Gura îi coborî încet de-a lungul obrazului scăldat în lacrimi și se opri peste buzele ce i se întindeau cu ardoare.

Atunci, renunță să-și mai ascundă sentimentele. Brațele sale strânseră mai puternic acel corp ce i se abandonă, mâinile mângâiară spatele și talia Carolinei. Ea se cuibări lângă el.

– Caro! murmură el lângă gura ei, toți acești ani fără tine!...

Ea se strânse lângă el.

– Păstrează-mă!

* * *

Însoțiți de Harriet, Philipp și Caroline se întoarseră la spital după ce cinară.

Harriet rămase cu mama sa, în timp ce tatăl îl căuta pe medicul de serviciu

– Mă voi întoarce să trăiesc alături de tatăl tău, Harriet, spuse Caroline roșind, zâmbind ușor.

Harriet râse de plăcere.

– Să fie adevărat, mamă? Cât sunt de mulțumită! Cred că vei fi foarte fericită cu el.

– Sunt sigură de asta. Mă întreb de ce l-am părăsit! Din acea zi, am fost nefericită!

Caroline își privi fiica și scutură din cap.

– Când vei fi îndrăgostită, să nu te lași niciodată condusă de amorul propriu, Harriet!

Harriet nu răspunse. Brusc, fu cuprinsă de neliniște cu privire la viitor. Împăcarea părinților era un lucru minunat, dar ce va spune Pippa când va afla? Oare cum va reacționa ea?

Harriet își privi mama. Caroline era foarte palidă, lacrimile îi făcuseră ochii albaștri mai întunecați și își mușcase buzele atât de puternic încât avea gura rănită.

Cu toate acestea, rămânea extrem de frumoasă. Când te gândești că avea două fete mari și că era mult mai frumoasă decât ele! Inima i se umplu de duioșie. Se aplecă și-i sărută obrazul atât de catifelat, regăsind cu bucurie parfumul scump.

– Mamă, nu-ți pot spune cât de mult mă bucur că te întorci. Vom fi din nou toți în Anglia...

– Te vei întoarce și tu la Marsh Cob... draga mea? întrebă Caroline, plină de speranță.

– Nu, răspunse Harriet, eu am slujba mea la Londra... Dar voi veni să vă văd cât de des voi putea.

– Promite! spuse Caroline, luându-i mâna.

– Promit! spuse Harriet solemn.

Doctorul Cowper apăru zâmbind ușor. Soția sa îl privi cu speranță.

– Așadar? Pot s-o văd?

El scutură din cap și se aplecă pentru a-i lua mâna. Ea se înfioră.

– Am văzut-o eu, Caro, spuse încet. A adormit din nou. I se fac injecții pentru a o împiedica să sufere. Ultima a început să-și facă efectul. Am văzut-o o clipă înainte să adoarmă...

– Totuși, vreau s-o văd!

– Este neapărat necesar?

– Vreau s-o văd! Măcar o privire din ușă...

– O privire ți-ar ajunge? Știu eu cum sunt mamele îngrijorate!

– Te rog, Philipp!

Vocea Carolinei implora, ca și privirea sa.

Philipp oftă.

– Bine! Vino...

Se întoarseră foarte repede.

Caroline se sprijinea de soțul său pentru a merge. Își privi fiica mai mare cu ochii strălucind de lacrimi. Era mai palidă.

– Este culcată și foarte palidă, spuse ea. Asta m-a îngrozit, Harriet! Pippa, întotdeauna atât de energică!... Și acum...

Vocea i se frânse.

– Pentru ea, odihna este cel mai bun remediu, acum, spuse Philipp. Nu te mai frământa, draga mea.

– Ți-a vorbit când ai văzut-o, Philipp?

Fu un moment de tăcere. Harriet citi în ochii întunecați ai mamei sale întrebarea pe care nu îndrăznea s-o pună.

– Acum este foarte tulburată, spuse medicul.

Mângâie obrazul soției sale.

– Lasă-i timp, Caro! Oricum, este încă o copilă.

– Tu mi-ai spus că are vârsta să se căsătorească!

El ridică din umeri, cu un aer resemnat.

– Am greșit! Jon m-a avertizat. M-am crezut mai inteligent decât el. Am crezut că o cunosc mai bine pe Pippa...

– Jon?

Caroline ridică sprâncenele.

– Vorbești despre doctorul Wood?

– El a văzut criza venind, mi-a spus ceva, dar i-am râs în nas.

Philipp își trecu mâna peste față, oftând.

– Aș fi vrut să-l iau în serios, să-l fi ascultat. Credeam că se joacă de-a psihiatrul... Uneori trage concluzii prea repede. Totuși, de data aceasta a avut dreptate.

– Ce spui acolo, Philipp?... Nu înțeleg! Crezi că Pippa este...

Vocea i se frânse.

Harriet observă aerul îngrozit al mamei sale și își aminti propria reacție ascultându-l pe Jonathan. Tatăl său se gândea probabil la același lucru. Zâmbi puțin trist.

– Nu te speria, draga mea, spuse el. Are nervii puțin bolnavi, dar chiar dacă este ceva serios, își va reveni. Se va îngriji și îți promit că va fi curând mai bine.

– Nu pot să cred, murmură Caroline. Nu este posibil!

Își privi pe rând fiica și soțul, cu un aer rugător. Harriet îi adresă un zâmbet ce se voia liniștitor.

– Sincer, mamă, nu este atât de îngrozitor cum îți închipui. Pippa era foarte nefericită: asta a fost cauza. Ea... are o imagine puțin deformată a lucrurilor: se consideră un fel de victimă și reproșează asta tuturor. Detestă... pe toată lumea. Din cauza asta a alergat pe drum și a fost lovită de o mașină.

– Mă urăște! murmură Caroline. Mi-a spus-o...

– A spus tot felul de lucruri! bombăni doctorul Cowper.

Cu o privire, îi solicită fiicei sale un sprijin.

– Cred că în realitate te iubește mult...

Brusc, Harriet fu sigură de asta.

– N-o arată, pentru că i-a intrat în cap că n-o iubești. Îi este teamă să n-o respingi; așa că o ia înainte pentru a fi mai sigură: se preface că te detestă.

Medicul dădu din cap.

– Ai văzut limpede, Harriet, spuse el. Este exact așa.

Caroline îi privi cu speranță.

– Credeți cu adevărat?...

– Nu te-aș minți, spuse Harriet cu blândețe.

– Dar de ce își imaginează că n-o iubesc? Am făcut întotdeauna ce era mai bine pentru...

Se întrerupse, își privi soțul mușcându-și buzele și reluă:

– Nu, nu este adevărat! Pippa știe perfect că n-am fost mereu pentru ea o adevărată mamă! Am fost o mamă rea, o mamă egoistă și neglijentă!

Harriet o cuprinse în brațe.

– Nu spune prostii, replică ea cu autoritate. Ești o scumpă și o mamă adorabilă: nu încerca să te prezinți drept zâna cea rea! Nu te mai gândi la ce s-a petrecut ieri. Pe viitor, Pippa va avea nevoie de toată dragostea, de toată atenția pe care i le vei putea da. Acum, ocupă-te doar de un singur lucru: iubește-o!

– Și dacă este prea târziu? întrebă Caroline cu tristețe.

– Ea este în viață, spuse Harriet cu fermitate. Este aici și are nevoie să fie iubită. În consecință, iubește-o! Asta îi va face mai bine decât orice alte medicamente prezentate ca miraculoase!

Doctorul Cowper începu să râdă.

– Începi să vorbești ca Jon! spuse el cu afecțiune.

– Ce idee! spuse Harriet roșind.

– Acest Jon mi se pare a fi un tânăr foarte interesant! spuse Caroline, cu un aer gânditor. Original...

Harriet râse.

– Bine spus! Și, în plus, vanitos, se amestecă în toate, crezând că știe tot...

– În orice caz, te place mult, spuse doctorul Cowper.

Capitolul 11

– Cred că va trebui să mă întorc la muncă, tată, spuse Harriet, după trei zile de la accidentul Pippei. Îmi pare rău că vă părăsesc pe mama și pe tine, dar nu-l pot lăsa pe profesorul Emmett singur prea mult timp.

Medicul dădu din cap.

– Da, înțeleg. Când te gândești să pleci?

– Nu imediat, dar curând. Îi voi telefona profesorului...

– Eu l-am găsit simpatic. Ochii lui Philipp Cowper străluciră strengărește. Jon nu părea că-l prețuiește prea mult și mă întreb de ce!

Harriet roși și începu să râdă.

– El și profesorul s-au detestat destul de repede.

– Așadar, este reciproc?

Medicul își privi atent fiica.

– Ești foarte legată de patronul tău? Există oare între voi mai mult decât relațiile obișnuite între angajat și patron?

Întrebarea o luă prin surprindere pe Harriet, dar răspunse fără să ezite.

– Bineînțeles că nu! De fapt, am fost foarte mirată de vizita lui. Până acum, n-am avut niciodată alte raporturi decât cele profesionale. Este teribil de distrat. Îmi dădea impresia că de-abia știa că exist...

– După toate aparențele, te înșelai!

– Este foarte probabil să fi venit din întâmplare... A fost la Wells pentru a studia niște documente...

– De ce a plecat atât de repede? Am fost surprins că nu l-am găsit acasă când ne-am întors.

– Era mai degrabă jenat! Momentul vizitei sale era prost ales pentru noi toți. Accidentul Pippei ne-a tulburat pe toți. A văzut asta și a plecat din delicatețe.

– N-o fi oare pentru că Jon l-a făcut să înțeleagă limpede că era nedorit?

Medicul își ațintise asupra fiicei sale o privire pătrunzătoare. Ea ridică ochii.

– N-am avut această impresie, tată.

* * *

Pippa începea să se simtă mai bine. Medicul de la spital acceptase ca doctorul Cowper să-și vadă fiica fără martori și Pippa se arătă ursuză, dar docilă în timpul acestei vizite. Philipp îi vorbi fiicei sale de o eventuală vizită a Carolinei: Pippa nu răspunse. El nu insistă. Toată lumea era de acord să-i lase Pipei timp înainte de a-și înfrunta propriile probleme.

Ascultându-l pe Jonathan, Harriet nu-și revăzuse sora. Jonathan era de părere ca Pippa să fie lăsată departe de familie cât mai mult timp. Doctorul Cowper nu fusese de acord cu el și cum tânăra fată nu păruse să sufere după vizita tatălui său, medicul său fu de partea doctorului Cowper și permise s-o viziteze mai des.

„Draga mea, îi spusese Philipp Harrietei, cred că ar fi într-adevăr de preferat să te întorci la Londra înainte ca Pippa să revină aici. Cred că gelozia ei se va diminua dacă va fi singura beneficiară a dragostei mamei ei și a mea, când are atâta nevoie de ea. Dacă ești aici, asta ar putea complica lucrurile".

Harriet avea gâtul uscat, dar își spuse că tatăl său avea cu siguranță dreptate.

O ajuta pe Mary Ford să pregătească cina în seara aceea, când Jonathan intră în bucătărie. Luă o rămurică de țelină pentru a o rontăi și o privi cu răceală pe tânăra specialistă în istorie.

– Așadar, fugi?

Mary Ford, dintr-o dată interesată, se rezemă de bufet.

Harriet îl privi pe Jon cu indignare.

– Da, trebuie să-mi reiau munca, spuse ea.

– Este exact ceea ce spuneam: fugi.

Foarte îmbujorată, Harriet lăsă cuțitul pe care-l folosea și plecă. Jonathan o urmă. Cu un zâmbet blajin, Mary Ford îi observa din ușa bucătăriei.

– Este oare absolut necesar să vorbești astfel în fața doamnei Ford? spuse Harriet când tânărul medic o ajunse. Știi cât clevetește! Va povesti asta peste tot!

– A avut multe lucruri de povestit în ultimul timp! îi ripostă el fără să se jeneze.

Harriet se întoarse spre el cu un aer furios.

– Mi-e silă să fiu obiectul unei asemenea curiozități! spuse ea. Nu faci decât să agravezi lucrurile prin observații stupide! Nu fug: trebuie să mă întorc la munca mea. N-am făcut decât să-mi iau o mică vacanță și deja am rămas aici mai mult timp decât prevăzusem.

– Profesorul consideră timpul lung fără tine, nu-i așa?

Jon își reluă tonul sarcastic. O privi lung pe Harriet cu un aer critic.

– Accidentul Pippei te-a speriat oare atât de mult încât să te facă să te întorci în acea chilie confortabilă în care locuiești? Asta s-a întâmplat?

– Nu reveni la freudism! spuse Harriet plictisită.

Se îndepărtă, ieși și se îndreptă spre grajd. Auzind zgomot, caii se agitară. Sub copaci erau numeroase muște și musculițe care-i înconjurară pe „plimbăreți".

Jon o prinse pe Harriet de cot și o privi. Privirea îi era extrem de autoritară.

– Nu folosi acest ton cu mine! spuse el. Nu sunt un școlar pe care-l trimiți la plimbare cu un cuvânt!

– Ne întoarcem mereu în același punct! spuse ea. Ești obsedat de ideea că-mi faci bine. Voi fi mulțumită să mă întorc la Londra și să scap de sâcâiala ta...

– Cum am spus: fugi. Și asta nu va rezolva nimic, Harriet! Mai devreme sau mai târziu, va trebui să înfrunți problema. Să te căsătorești cu un bărbat care aproape ți-ar putea fi tată nu va fi în nici un caz o soluție...

Harriet se opri și întoarse capul, cu obrajii îmbujorați de furie și mâhnire.

Jon așteptă o clipă, privindu-i profilul.

– Fără un răspuns furios, de data asta?

– Am discutat deja despre asta. Ți-am spus că nu are vârsta tatălui meu. Are cu zece ani mai mult ca mine...

Trebuia să se concentreze ascupra acestui gând pentru ca durerea care-i ardea ochii să se atenueze, pentru ca suferința pe care o încerca auzindu-l pe Jon vorbind atât de degajat despre eventuala sa căsătorie cu un alt bărbat să se diminueze.

– Și vrea să vă căsătoriți?

Harriet scutură din cap.

– N-am spus niciodată asta!

Enervată, pentru că-i venea greu să-și ordoneze gândurile când era atât de aproape și pentru că tristețea o făcea imprudentă, adăugă indiferentă:

– Însă s-ar putea.

Regretă imediat.

Jon aținti asupra ei niște ochi duri ca oțelul.

– Ai face mai bine să aștepți puțin. Familia va avea nevoie de tine în viitorul apropiat.

Ea îl privi cu tristețe. Ar fi vrut atât de mult să reînvie voioșia ce domnea între ei nu de mult.

– De ce? întrebă ea. Credeam că ai auzit spunându-se că Pippa va fi mai mulțumită să mă vadă plecată?

– Pippa are nevoie să fie iubită de toți. De tatăl ei, de mama ei, de Sim și de tine... are nevoie să fie susținută de toți cei care o înconjoară. Nu poți lăsa lucrurile așa cum sunt și totul neschimbat aici, Harriet și, fie că vrei să admiți sau nu, este exact ceea ce ești dispusă să faci plecând la Londra.

– Tata este de părere să plec: crede că Pippei îi va plăcea mai mult așa.

– Dacă își va relua locul într-o situație familială normală, trebuie să te accepte ca făcând parte din familie. N-ai de ales.

– Nu-mi pot părăsi munca!

– Cine ți-o cere? Ai putea veni aici la sfârșitul săptămânii, nu? Ai sosi vineri seara și ai pleca duminică, la sfârșitul după-amiezii. Poate nu va fi prea plăcut, dar presupun că ai putea face acest efort pentru binele Pippei?

„Și te voi revedea în fiecare sptămână...", își spuse ea descurajată.

– Ei bine?

Se aplecă, insistând, strângându-i cu putere brațul.

Harriet dădu din cap.

– Da, spuse ea. Aș putea face asta.

* * *

Harriet îl găsi pe profesor adâncit într-o problemă politică dificilă, datând din secolul al XII-lea. Petrecuse ore întregi studiind scrierea fină a unui călugăr istoric din epocă, ce avea, îi explică el, cele mai extraordinare păreri despre rolul bisericii în stat. Ea îl ascultă cu o ureche, mintea fiindu-i ocupată de probleme mai actuale și mai persoanle.

În timp ce studia cărți, manuscrise și documente vechi, întâlnea permanent chipul fin și entuziast al lui Jon. Apărea între ea și munca sa, distrăgând-o în mod supărător, făcând-o să scrâșnească din dinți cu disperare.

Când veni sfârșitul săptămânii, nu mai întârzie...

* * *

Pippa era tot la spital, revenindu-și încetul cu încetul. Caroline făcuse, tremurând, o primă vizită fiicei sale mai mici. Harriet își găsi mama ușurată și încântătoare.

– A fost chiar mulțumită să mă vadă! spuse Caroline, sărutându-și cu căldură fiica mai mare. Credeam că mă va primi foarte rău, dar s-a purtat foarte firesc.

Jon apăru în spatele Carolinei. Harriet îi întâlni privirea; el îi făcu o grimasă.

Mai târziu, îi explică:

– Pippa s-a încordat literalmente când a intrat mama ta în cameră, dar nu cred că aceasta a observat: era mult prea ocupată să joace rolul de cea mai bună mamă a anului!

– Ești prea nedrept! spuse Harriet, indignată. Mama se îngrijorează teribil în legătură cu Pippa.

Jon clătină din cap.

– Nu prea are idee cum să facă față situației, spuse el. Crede că aducându-i câteva dulciuri în plus Pippei va aranja totul. Să se așeze pur și simplu lângă pat și să țină mâna Pippei fără să deschidă gura, i-ar fi făcut mult mai bine micuței decât s-o acopere cu zâmbete și sărutări cum a făcut-o. Pippa era absolut jenată. Eu eram atât de exasperat, încât îmi venea să urlu!

– Îi voi vorbi mamei, spuse Harriet, amuzată. Dar recunoaște că își dă toată silința.

Jon oftă.

– Știu, spuse el. Dar nu se umple un gol de zece ani, arătându-te diplomat. S-ar putea ca între cele două să nu fie posibilă niciodată o reapropiere. În unele familii domnește ostilitatea...

– Nu și în a ta!

Harriet se gândea la Molly, la Jim, la Tony și Peter.

Jon o privi. Ea ridică ochii spre el, dar îi coborî imediat. Se simțea stingherită.

Rămase tăcută tot restul serii.

* * *

În noaptea aceea, Harriet visă că se afla în Grecia, în picioare între două coloane albe care încadrau un cer de un albastru profund. Soarele strălucea, deasupra ei și o ardea nemilos. Foarte departe, se întindea un câmp verde, mărginit de măslini ce proiectau umbre negre pe pământ. Voia să fie la umbră, dar nu se putea mișca. Dintr-o dată, o strigară niște voci. Îi văzu pe Pippa și pe părinții săi, care-i făceau semne largi. „Vino, Harriet! strigau. Vino lângă noi!".

Se trezi cu o stranie impresie de nostalgie.

În răcoarea camerei sale, își aminti brusc că Pippa îi vorbise într-o zi despre dorința sa de a vizita Grecia.

– Pippa a fost vreodată în Grecia, tată? își întrebă tatăl la micul dejun.

Doctorul Cowper înălță capul, surprins.

– În Grecia? Nu cred. De ce?

– Și-a dorit mereu să meargă acolo, răspunse Harriet. Oare mama și cu tine n-ați putea-o duce, îndată ce va fi în stare să călătorească?... Se spune că Grecia este deosebit de frumoasă toamna: nu mai este foarte cald și nu mai sunt nici foarte mulți turiști...

Caroline scoase o exclamație de entuziasm.

– Ce idee bună! Îi voi vorbi despre ea când o voi vedea!

– Nu, făcu Philipp.

Caroline îl privi cu stupoare.

– De ce nu? Oare nu găsești ideea bună?

El zâmbi cu un aer puțin jenat.

– Cred că ideea este excelentă, Caro, dar iartă-mă, cred că ar fi de preferat să i-o împărtășesc eu însumi. Nu trebuie s-o luăm prea repede! Îi voi spune câte ceva, ca și când este vorba doar de o idee. Dacă îi prezentăm lucrul ca pe un plan bine stabilit, l-ar putea foarte bine respinge definitiv.

Caroline îi aruncă soțului său o privire decepționată.

– Foarte bine, dragul meu, spuse ea, supusă. Fă cum este mai bine.

Puțin mai târziu, tatăl său plecă și Harriet, ca precauție, aminti despre psihologia Pippei. Caroline o ascultă, cu sprâncenele împreunate.

– Draga mea, spuse ea, se poate ține mâna unui copil fără să spui nimic, dar Pippa nu mai este un copil. Ar fi fost uluită și probabil foarte stânjenită! Nu puteam sta acolo ca o proastă!

– Oricum, încearcă, mamă! Nu trebuie să rămâi așa mult timp...

Evident, Harriet înțelegea reacția mamei sale. Totul era foarte dificil. Nu-i putea spune că Jon considera exagerate și nu foarte sincere asigurările ei de dragoste pentru Pippa: asta ar fi fost foarte greu.

Caroline se enervă.

– Am obosit puțin să tot aud repetându-mi-se că sunt o mamă rea, spuse ea. Mai devreme, tatăl tău, acum tu... Fac și eu ce pot! Oare ce aș putea face în plus?

Harriet îi mângâie cu duioșie obrazul.

– Nimic, spuse ea. Ai dreptate, iartă-mă.

Caroline râse ușor, dezolată.

– Nu, tu să mă ierți, spuse ea. N-ar fi trebuit să spun asta. Ajută-mă, pentru Pippa. Am nevoie de ajutor, Harriet. Dar îmi vine greu să recunosc.

Începu să plângă. Harriet o sărută.

– Nu, mamă! Îmi face rău să te văd nefericită!

În acea clipă, intră doctorul Cowper; le privi pe cele două femei cu un zâmbet ușor.

– Fetele mele frumoase! spuse el.

– Cât se poate de adevărat, Philipp.

Caroline înălță capul. Avea obrajii umezi și părul îi era puțin ciufulit.

– Nu sunt prea în vârstă pentru a fi considerată o fată drăguță! spuse ea.

Harriet îi lăsă în mod discret. Se duse să îmbrace o pereche de pantaloni și împrumută calul lui Jon. O plimbare plăcută, de una singură, îi făcu bine și-i readuse simțul umorului. La întoarcere, găsi prânzul servit.

– Îmi pare rău, Fordi! spuse ea intrând în bucătărie, cu un aer jenat. Trebuia să mă întorc la timp pentru a te ajuta, dar am uitat de ceas.

– De ce să fiu mereu ajutată?

Mary Ford era bine dispusă.

– Profitați de timpul dumneavoastră liber, ca mine, când am ziua de odihnă! Haideți la masă: nu este decât carne rece și salată, dar probabil vă este foame după plimbare.

Masa fu destinsă și prietenoasă. Sâmbăta nu erau consultații și doctorul Cowper îi propuse Harrietei s-o ia cu el la spital, după-amiază.

– Crezi că dorește să mă vadă?

Harriet nu putea uita acel ultim moment în care sora sa o privise cu acea ură sălbatică. Inima i se strânse de teamă la ideea că situația s-ar putea repeta.

Tatăl său o privi cu seriozitate.

– Eu cred că este timpul să te vadă, spuse el.

Jon înălță capul

– Trebuie să mai aștepte puțin, Philipp! spuse el.

Doctorul Cowper se încruntă.

– De ce?

– Nu sunt liniștit.

– Trebuie să ai un motiv. Sper că n-ai să-mi vorbești despre intuiție, Jon?

Jon ridică din umeri.

– O impresie, dacă vrei. Harrietei îi va fi foarte greu dacă Pippa o respinge.

Harriet îi aruncă o privire iritată.

– În nici un caz! îi declară ea. Voi accepta acest lucru cu calm.

– Suferind în sinea ta? Te-am văzut deja făcând asta! Îi adresă un zâmbet forțat. Ți-ai înăbușit destul emoțiile, astfel...

– Ce vrei să spui?

Vocea Harrietei tremurase.

– Cred că știi foarte bine.

Jon îi zâmbi din nou. Era palidă și cu trăsăturile alungite. Zâmbetul lui Jon se șterse: mânios, o văzu încercând să-și ascundă emoția.

Domnul Cowper interveni.

– Ei bine, despicăm firul în patru! Harriet va veni cu noi, dar o vom întreba pe Pippa dacă vrea s-o vadă!

Harriet dădu din cap.

– De acord, spuse ea.

Îi aruncă o privire sfidătoare lui Jon.

Pippa fu de acord să-și primească sora în camera mică și cu pereți albi. Harriet rămase o clipă în ușă, nervoasă, dorind să aibă cea mai bună atitudine, privind-o pe Pippa cu un zâmbet nesigur. Tânăra fată îi adresă un ușor zâmbet, dur.

– Bună ziua, spuse ea.

Părea foarte mică în patul îngust și era destul de palidă, bronzul verii dispărându-i de pe obraji. Ochii păreau imenși.

Harriet veni și se așeză lângă pat.

– Sim așteaptă să intre, spuse ea. Nu voi rămâne mult timp.

– De-abia ai venit! spuse Pippa.

Harriet înțelese imediat că „gafase“ și își reproșă prostia. Apoi își văzu sora zâmbind.

– Nu face nimic, spuse Pippa. Nu trebuie să fii protocolară cu mine. Toți aveți aerul că vă este teamă!

Pippa părea bine dispusă, dar vocea îi suna fals.

– Iartă-mă, spuse Harriet. Sim mi-a cerut doar să te las imediat ce voi putea: are să-ți anunțe o veste pasionantă.

– Iapa sură are un mânz?

Harriet zâmbi.

– Nu știu. În orice caz, n-aș vrea să-i stric efectul. A vorbit pur și simplu de o veste pasionantă.

– Pentru Sim, asta vrea să însemne o veste de la fermă...

– Și pentru tine?

Pippa păru surprinsă.

– Pentru mine la fel. Iubesc ferma. La urma urmei, acolo va fi pentru mine acasă.

Pippa remarcă aerul puțin mirat al Harrietei și se bosumflă.

– Știi, încă intenționez să mă căsătoresc cu Sim. Nimeni nu mă va împiedica! Îl iubesc...

Harriet se întreba dacă le spusese asta lui Jon și tatălui lor. Fără să știe prea bine de ce, avusese impresia că uitaseră puțin de acest proiect de căsătorie. Nu mai luau ideea în serios. Își imaginase că însăși Pippa nu se mai gândea prea mult la el.

– Îl iubesc pe Sim, repetă tânăra fată cu nerăbdare. Și știu ce am de făcut: vreau să fiu soția sa și să trăiesc la fermă.

– Ești absolut sigură de asta, Pippa? întrebă Harriet, puțin șovăitoare. Jon crede că...

– Oh! Jon!...

Pippa începu să râdă.

– Încearcă să-mi rescrie povestea vieții și să-mi „fabrice“ o copilărie fericită. Dar, eu am depășit stadiul ăsta! Sunt fată mare, știi? Oftă. Cred că voi regreta mereu asta... Când am aflat că mama se va întoarce, am fost furioasă. Asupra acestui punct, Jon are în parte dreptate. Am fost dezgustată de toate un timp. Dar am avut tot timpul să mă gândesc la aceste lucruri în timp ce eram culcată aici. M-am gândit mult la Sim. Mai puțin la părinți. Și atunci, am înțeles că ei aveau mai puțină importanță pentru mine decât Sim. Ei sunt trecutul; Sim este viitorul.

– Nu i-ai spus asta tatei?

Harriet își ascultase sora cu mare atenție. Era mișcată și fericită de cuvintele Pippei.

– Tata va fi de acord, spuse ea, dar ce va spune mama?

Pippa îi zâmbi ușor surorii sale.

– Știi, ea și cu mine suntem ca niște străine.

– Toți suntem niște străini unii pentru ceilalți, replică Harriet cu blândețe. Nu ne cunoaștem deloc.

– Eu îl cunosc pe Sim, Harriet. Este cum era odinioară. Există niște lucruri care nu se schimbă niciodată; la fel și oamenii. Sim și cu mine suntem ca pâinea și brânza: mergem bine împreună.

– Ai dreptate, spuse Harriet dând din cap. Odinioară erați ca degetele de la mână.

Pippa zâmbi cu adevărat. Pentru prima dată de foarte mult timp, fața ei micuță se lumină de o bucurie sinceră. Harriet vedea tânăra fată îmbufnată și revoltată schimbându-se dintr-o dată într-o femeie ce devenea conștientă de ea însăși. Cele două surori se priveau: brusc, se recunoscură.

– Pippa, și eu sunt îndrăgostită, spuse Harriet cu o voce înăbușită.

Pippa avu un aer stupefiat. O clipă, ochii îi fură mai mari.

– Nu se poate! izbucni ea. Cineva din Londra?

Harriet scutură din cap.

– Nu. Este cineva pe care-l cunoști. Da, eu n-am atâta noroc, ca tine...

Harriet o privi pe Pippa cu tristețe.

– Știi, vechea poveste cu dragostea neîmpărtășită... Complet banal!

– Jon? făcu Pippa încet.

Harriet dădu din cap. Încercă să râdă degajată, dar înțelese imediat că asta n-o va înșela pe sora sa.

– Ridicol, nu-i așa? Casanova comitatului! Ar trebui să consult un psihiatru!

– Uneori este foarte drăguț, spuse Pippa.

Harriet zâmbi.

– Drăguț ca un arici! spuse ea.

Pippa o luă de mână.

– Mulțumesc că mi-ai spus asta! murmură ea. Aș vrea să pot face ceva.

– Mi-e teamă că nu este nimic de făcut.

– Evident!... Dar norocul, știi, se învârte!

Harriet era mulțumită că i se destinuise surorii sale. Nu numai pentru că-i făcuse bine, dar acum erau mai apropiate, se înțelegeau mai bine.

Relaxată, Pippa îi vorbea cu afecțiune despre Sim și despre planurile lor.

– Poate n-ar fi rău să mai așteptați puțin, spuse Harriet. Nu te poți în nici un caz căsători înainte de a fi complet pusă pe picioare.

– Sim este hotărât să ne căsătorim primăvara viitoare. Atunci voi avea nouăsprezece ani și familia va avea timp pentru a se obișnui cu această idee.

În sfârșit, Pippa era perfect calmă și rezonabilă.

Când Harriet ieși din cameră, doctorul Cowper și Sim îi aruncară o privire neliniștită. Ea le zâmbi larg.

– Totul este în ordine! le spuse. Pippa ar vrea să-l vadă imediat pe Sim, tată.

Medicul își luă fiica de mână.

– Draga mea, îi spuse, sunt fericit că tu și Pippa sunteți din nou prietene. Știu că ai suferit de această răceală între voi...

Harriet își lipi obrazul de cel al tatălui său.

– Tată, spuse ea, am impresia că Pippa nu ne va mai face probleme. Este adevărat, cred că Jon este mult prea pesimist!

– Până acum, a avut dreptate... Pippa se pare că s-a schimbat, are aerul că a depășit criza.

– Să te audă Dumnezeu!

* * *

Seara, Jon o ascultă pe Harriet cu un aer imperturbabil, în grădina înmiresmată de trandafiri. Păşea încet, cu mâinile în buzunare şi cu o faţă serioasă.

– Nu eşti de părerea mea? întrebă Harriet pe un ton sfidător.

– Oh! este foarte posibil să ai dreptate! spuse el. Criza trebuia să se producă într-o zi sau alta, şi Pippa va putea să urce din nou panta pe care se rostogolise. Era de prevăzut ce se va întâmpla cu ea. Acum, Pippa ar putea foarte bine să aibă un motiv...

– Atunci, de ce pari atât de îngrijorat?

Harriet nu înţelegea.

– Am o întâlnire! declară cu bruschеţe tânărul medic. Îţi voi spune mai târziu.

Îi întoarse spatele şi plecă.

Harriet îl privi îndepărtându-se în grădina invadată de întuneric. Lacrimi de ciudă îi înţepau ochii şi se copleşea cu reproşuri. Ce proastă era să se îndrăgostească de el! Era, fără îndoială, un medic bun, dar pentru el dragostea nu era decât un joc. Probabil fusese nebună de legat să joace acel joc cu el. Acum „îşi va plăti prostia prin suferiţă şi umilinţă“.

Epilog

Progresele Pippei spre o restabilire completă fură inegale în săptămânile următoare, Doctorul Cowper o ținea pe Harriet la curent prin scrisori, când era la Londra și-i dădea amănunte când era la Marsh Cob. Fracturile se rezolvaseră în mod mulțumitor, dar, când era vorba de moralul ei, Pippa oscila între starea normală și instabilitate, ceea ce-i neliniștea pe tatăl ei și pe medicii din spital.

– Eu o găsesc mai bine, spuse Harriet tatălui său cu ocazia unui weekend. Ultima dată când am văzut-o mi s-a părut într-adevăr bine.

– Într-adevăr, în anumite zile este foarte bine, răspunse doctorul Cowper și cred că aceste zile sunt din ce în ce mai numeroase. Pippa ne acuză că facem o problemă din nimic, dar eu cred că de fapt, încearcă să se adapteze situației. Cu tine, se pare că vorbește cu mai multă ușurință. Când ești aici, este întotdeauna mai bine.

– Sunt foarte mulțumită de asta! spuse Harriet roșind.

La sfatul tatălui său, începu să amintească pe lângă Pippa despre proiectul călătoriei în Grecia. Îi aduse broșuri publicitare și i le lăsă. Spre marea sa bucurie, Pippa manifestă mult interes pentru această idee de vacanță în Grecia, toamna.

– De ce n-ai veni și tu? își întrebă ea sora.

Harriet șovăi.

– Ți-ar face plăcere?

– Da, desigur! Oh! vino! va fi mult mai distractiv!

Harriet îi sugeră tatălui său că Sim ar putea să li se alăture, dar doctorul Cowper nu fu de acord. După părerea sa, prezența lui Sim ar fi un obstacol în reușita planului.

– Vrem ca Pippa să se intergeze în familie, spuse el. Sim fiind acolo, și-ar petrece tot timpul cu el.

– Cred că greșești, tată, spuse Harriet serioasă. Pippa are încă intenția de a se căsători cu Sim. Dacă-l inviți să ne însoțească, asta ar dovedi că tu și mama îl acceptați ca viitor soț al fiicei voastre.

Caroline gemu.

– Este atât de plictisitor! Nu se gândește decât la ferma sa! N-are ambiție și nu spune niciodată nimic interesant!

– Pippa îl iubește, mamă, spuse Harriet cu afecțiune.

Jon sosi pe neașteptate și auzi finalul discuției. El aprobă ideea Harrietei.

– Pippa va considera că neînțelegerea a dispărut, spuse el.

Caroline se bosumflă.

Pippa fu extrem de bucuroasă când află că Sim va merge în călătorie. Își privi tatăl și mama cu ochii albaștri plini de lacrimi de emoție.

– Tu ești cea care le-a dat această idee? îi spuse încet surorii sale.

Îi mulțumi călduros.

– Va fi ca odinioară, spuse Harriet. Dar sper totuși că Sim nu ne va face să jucăm crichet în fața Partenonului.

Pippa pufni.

– Asta nu m-ar mira atât de mult! spuse ea.

Jon o conduse pe Harriet înapoi în sat în mașina acesteia. Avea un aer încântat.

– Când îți vei cumpăra una la fel? întrebă Harriet zâmbind.

– Niciodată! replică el liniștit. Mă voi căsători cu tine și mă voi folosi de aceasta.

Ea roși, furioasă. El îi aruncă o privire amuzată.

– Fără comentarii?

– Ce voi câștiga în schimb? întrebă ea, străduindu-se să ia un ton la fel de indiferent ca cel al tânărului medic.

– Eu îți voi fi de ajuns...

Foarte relaxat, avea aerul că se amuză.

– Adaugă un iaht, un colier de diamante și un avion și poate mă voi mai gândi.

– Ce femeie interesată!

Oftă și o privi cu un aer consternat.

– N-ai pic de romantism în tine?

– Mă gândesc la șocul pe care-l vor încerca toate frumoasele tale prietene dacă le vei părăsi! spuse Harriet sarcastică. Să știi că Don Juan nu s-a căsătorit. Cu atât mai puțin cei care vor să-l egaleze...

– Oare ce li se întâmplă până la urmă?

– Devin niște moși!

– Răutăcioaso! Ochii lui Jon străluciră. Ești capabilă să fii într-adevăr rea, micuța mea.

– Când sunt provocată...

– Ce-ai spune de o reuniune în seara aceasta?

Jon opri mașina în fața portalului. Cu mâna pe mânerul portierei, Harriet se întoarse spre el.

– O reuniune? Unde?

– La o prietenă. Va fi și Molly acolo. Va fi fericită să te revadă.

Harriet zâmbi.

– Și mie mi-ar plăcea s-o revăd, spuse ea. Sora ta mi-a plăcut foarte mult.

Jon se strâmbă.

– La fel de mult ca mine?

Harriet se încruntă.

– Cine a spus că îmi placi?

El râse.

Cu fruntea sus, Harriet intră în casă.

Mary Ford spăla pardoseala din bucătărie; înălță capul.

– Atenție! recomandă ea.

Harriet se așeză pe un scaun, făcându-și vânt, mânioasă.

Jon o urmă pe Harriet. Îi zâmbi menajerei și plecă.

– Iată că micul nostru medic începe din nou să facă șotii, spuse Mary Ford. Tânărul acesta este un adevărat diavol!

– M-a invitat la o reuniune în seara aceasta, spuse Harriet.

Dacă cineva era la curent cu acest lucru, nu putea fi decât menajera.

– Jenice Perth, declară Mary Ford fără să ezite.

– Cine este?

– Cea care primește! Are o slăbiciune pentru doctorul Wood. Întotdeauna a avut, toată lumea o știe. Așadar, vă duce acolo? Ei bine, asta o va face să urle pe Jenice!

– Este frumoasă? întrebă încet Harriet.

Mary Ford făcu o grimasă comică.

– Există unii care o consideră așa, spuse ea. Mie nu-mi place. Este prea fardată. Și apoi, face pe dracu-n patru să se pună în evidență.

Harriet râse. Mary Ford îi făcu cu ochiul și zâmbi.

– N-o luați în seamă, domnișoară: nu este o rivală pentru dumneavoastră!

Harriet roși. Mary Ford era perspicace...

– O rivală, Fordi? Nu înțeleg.

– Fugiți de aici! spuse guvernanta înainte de a izbucni în râs.

* * *

Reuniunea avea loc într-o casă situată pe drumul spre Londra, în mijlocul unei grădini înconjurate de un zid din cărămidă. Trandafiri de toate culorile înmiresmau aerul. Înaltele uși-ferestre erau deschise; vântul circula liber printre invitații care flecăreau, cu paharul în mână.

Jon fu primit cu entuziasm de tânăra stăpână a casei, o fată frumoasă, pe care Harriet o recunoscu imediat. Părul lung și negru era prins la spate în agrafe ornate cu strasuri. Avea ochii atât de vulgar fardați încât Harriet găsi că avea aerul unui panda.

Cu un pahar în mână, îl înconjură pe Jon cu brațele.

– Scumpul meu! Este minunat că te văd. Ce-ai făcut în tot acest timp? N-ai mai fost văzut! Vrei ceva de băut?

Jon întinse mâna și o prinse pe Harriet de încheietură.

– Ea este Harriet, spuse el. Harriet, ea este Jenice Perth.

Jenice Perth o privi pe noua venită cu o antipatie pe care nu încerca să și-o ascundă.

– Ah! ești fata doctorului Cowper? Bună seara!

– Bună seara! răspunse Harriet politicoasă. Mulțumesc pentru invitație!

Jenice Perth îi aruncă lui Jon o privire furibundă. Cineva trecu cu o tavă. Harriet se servi și Jon făcu același lucru.

Jenice Perth îi făcu semn unui tânăr înalt. Acesta se apropie.

– Tommy, spuse ea, ea este Harriet. Arată-i grădina, este mai răcoare decât aici.

Ea îl luă pe Jon de braț.

– Jon, iubitule, vino să vezi grupul...

Harriet îi zâmbi tânărului înalt care părea în același timp neliniștit și fermecat. El murmură o frază amabilă și o luă cu sine. Jon, cu o față de nepătruns, îi privi îndepărtându-se, apoi o urmă pe Jenice Perth în salonul plin.

Grădina merita osteneala de a fi văzută. Harriet se gândi că de asta era responsabil un grădinar profesionist. Tommy, un văr al Jenicei Perth, îi confirmă.

Puțin mai târziu se dansă. Harriet fu invitată de un alt bărbat, care avea probabil aproape vârsta ei. Frazele banale fură, bineînțeles, repede epuizate între ei și cum tânărul părea interesat numai de motorul cu explozie, încheiară dansul într-o tăcere stânjenitoare.

Harriet îi fu recunoscătoare lui Tommy când veni s-o caute pentru a o duce în cel mai mic dintre cele trei saloane, unde fusese aranjat un bufet.

Mai târziu, dansând cu un bărbat jovial, cu un păr negru bogat și o mustață impresionantă, Harriet îl întâlni pe Jon care dansa cu Jenice Perth. El îi făcu cu ochiul. Jenice Perth îi adresă un zâmbet glacial.

Apoi, Molly veni la ea, plină de antren și veselie, precum și de recunoștință.

– Trebuie ca Jon să te aducă la fermă! spuse ea.

Își căută fratele cu privirea. El se apropie.

– Ne-o vei aduce, nu-i așa?

– Săptămâna viitoare, promise medicul. Duminică, pentru ceai!

– Îți convine? o întrebă Molly pe Harriet.

– Voi fi încântată, spuse Harriet zâmbind. Voi fi fericită să te revăd și mă bucur la ideea că-i voi reîntâlni pe micuți.

– Vorbesc deseori despre dumneata, spuse Molly. Le-ai făcut o impresie deosebită.

Jon o luă de mână pe Harriet.

– Mergem?

Ea îi făcu o mică reverență ironică.

– Mulțumesc pentru această invitație grațioasă! spuse. Cum ți-ar putea rezista o femeie?

Molly pufni. Jon o ciupi de obraz pe Harriet, cu o indignare prefăcută.

– Nu-ți bate joc de mine, tânără persoană! Vor urma represalii!

Amuzată, Molly le aruncă o privire curioasă.

– Nu-l lăsa să te tiranizeze, Harriet.

– Fii liniștită! îi replică Harriet pe un ton indiferent.

Brațul lui Jon îi cuprinse talia: ea simți un fior de plăcere și teamă. Îi evită cu grijă privirea, dar simți că el o observa în timp ce dansau.

– Te distrezi? o întrebă el.

– Serata este fermecătoare, spuse ea politicoasă.

– Mincinoaso! Te-ai plictisit dansând cu Graham.

– Tipul cu mustață mare?

– Chiar el.

– Nu este foarte drăguț, evident. Este foarte mulțumit de el. Este puțin obositor să-l asculți.

El o strânse mai puternic. Harriet își recăpătă respirația. Obrazul lui Jon era foarte aproape de al său; îi simțea umărul ferm sub mână. Dragostea pentru el o făcea slabă și, ca și când ar fi băut, o ameți. Se împiedică. Jon o privi, cu sprâncenele împreunate.

– Este foarte cald aici, spuse ea pentru a se scuza.

– Să plecăm! spuse medicul. O plimbare bună cu mașina ne va face bine.

Harriet protestă, dar el rămase ferm. Îi spuseră câteva vorbe lui Molly și plecară.

Soarele apusese, dar cerul avea încă acea nuanță mov care face de neuitat anumite seri de vară. Aerul cald era parfumat. Mașina alerga pe drumurile înguste; vântul ciufulea părul Harrietei.

Când Jon se opri la marginea unui gard acoperit cu soc, Harriet se enervă.

– De ce te-ai oprit? îl întrebă.

Îi era cald și respira neregulat.

Jon se întoarse spre ea și o prinse în brațe. Se aplecă peste chipul său și începu s-o sărute pătimaș.

– Pentru asta! murmură el. Și pentru asta...

O sărută după ureche. Ea se zbătu.

– Nu! îi strigă. Nu... vreau!... Nu înseamnă nimic pentru tine! Detest asta!

El se dădu puțin înapoi, fără să-i dea drumul. Privirea luminoasă, era acum serioasă.

– Despre ce vom discuta mai întâi? o întrebă. Că nu înseamnă nimic pentru mine, sau că detești asta?

– Nu mă chinui! spuse ea cu tristețe.

– Draga mea copilă, să nu crezi că a fost un chin doar de o parte. Sunt nebun după tine! Nu știi? Nu pot continua la infinit să joc o partidă în trei cu onorabilul profesor Emmett. Ești fată mare acum: tu decizi pe care din noi doi îl iubești.

– O știi foarte bine! spuse ea cu indignare.

– Spune-mi-o!

Ea îi aruncă o privire furioasă.

– Nu vreau să fac parte din haremul tău, Jon! Mi-e groază de aglomerație! Din fire, sunt un om serios.

– Sunt pe deplin conștient!

– Și iau dragostea în serios!

El o sărută ușor pe bărbie, pe ureche, pe buze. Ochii săi strălucitori erau foarte aproape de cei ai însoțitoarei sale.

– Nu destul de serios, murmură el. Dacă m-ai fi privit cu adevărat, ai fi înțeles că sunt săptămâni întregi de când m-am îndrăgostit nebunește de tine. Îmi vei fi soție, Harriet, chiar dacă pentru asta voi fi obligat să te răpesc.

– O crezi într-adevăr? îl întrebă ea cu un râs tremurat.

Ochii lui Jon se întunecară. O sărută pătimaș.

Harriet se dădu înapoi, până la spătarul scaunului; ochii îi străluceau de o fericire nouă.

– Ești sigur că vrei să te căsătorești cu o inadaptată psihologic? îl întrebă ea pe un ton glumeț.

– Ai făcut mari progrese, declară el cu o satisfacție bucuroasă. Tratamentul meu a făcut minuni. Cred că și Pippa și tu vă veți debarasa de handicapurile voastre și veți deveni în cele din urmă niște ființe umane conștiente și organizate.

Ea se prefăcu supărată.

– Ce obrăznicie! La urma urmei, poate ar trebui să mă căsătoresc cu profesorul! El, cel puțin, nu-și va petrece viața analizându-mă!

– El... nu ți se potrivește deloc!

– Și eu, mă potrivesc cu tine, oare? îl întrebă ea puțin neliniștită.

Jon o sărută din nou

– În mod admirabil, dragostea mea! Vei face mâncare, îmi vei spăla cămășile, îmi vei crește copiii...

Ea îl ciupi cu cruzime.

– Să pleci de-aici, tiranule! Ce înseamnă asta?

– Asta înseamnă că te tachinez, spuse Jon bine dispus.

– Jon, spuse Harriet, dintr-o dată serioasă, promite-mi un lucru: când vom fi căsătoriți, vom discuta împreună toate problemele noastre, ne vom împărți totul: bucurii și necazuri. Vreau ca în căsătorie să fim parteneri egali. Nu vreau să văd repetându-se greșelile părinților mei, o căsătorie inegală, în care unul dintre soți să suporte singur toate responsabilitățile. Dacă tatăl meu n-o trata pe mama ca pe un idol, sau ca pe o copilă, căsătoria n-ar fi dat niciodată „chix“. Sunt sigură de asta, pentru că în pofida tuturor defectelor sale, mama își iubește cu pasiune soțul.

Jon dădu din cap.

– Sunt de acord, spuse el. Trebuie să tragem toate învățămintele posibile din gafele părinților noștri.

Ea râse, cu un râs întretăiat.

– Mă întreb ce vor spune când le vom anunța vestea? Vor fi stupefiați!

Jon o privi amuzat.

– Iubita mea, nu vor fi câtuși de puțin surprinși! spuse el. Singura persoană din Marsh Cob care nu știa că ne vom căsători, erai tu!

– Prostule! izbucni Harriet.

– Este absolut adevărat! Chiar și încântătoarea și distrata ta mamă a început să bănuiască sentimentele mele pentru tine! Toți prietenii noștri probabil și-au comandat deja rochiile și costumele pentru ceremonie!

Harriet nu se putu stăpâni să nu râdă.

– Poate ai dreptate! spuse ea.

– Eu am întotdeauna dreptate! răspunse Jon.

Sfârșit